

การที่เด็กคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่รอด สามารถดูแลช่วยเหลือตนเองได้ ย่อมผ่านภาวะหวัดเลี้ยวหัวต่อ ซึ่งผู้ใกล้ชิดต้องช่วยกันดูแลประคับประคอง การขับขีรถก็เช่นกัน ในมุมมองของเด็กๆ นั้น รถเป็นมากกว่าพาหนะ แต่เปรียบเสมือนเพื่อนที่รู้ใจ นำพาเขาไปสู่ความอิสระ โดยที่ไม่ทราบเลยว่า เพื่อนในความคิดของเขาอาจนำพาไปสู่ความตาย

นพ.ธนพงศ์ จินวงษ์
ผู้จัดการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน

“ปัญหาพื้นฐานของคนใช้มอเตอร์ไซด์คือคนใช้อยู่ในกลุ่มที่ไม่ค่อยมีเงิน เขาสำนึกในความปลอดภัยก็จริง แต่เขาไม่มีเงินซื้อชีวิตได้เท่าคนมีเงิน เขาอาจไม่มีทางเลือกอื่น จึงจำเป็นต้องเลือกใช้มอเตอร์ไซด์ เพราะราคาถูกพอซื้อหาได้ แต่นั่นคนใช้มอเตอร์ไซด์ให้ลูกหลานเข้าไปเรียน แต่ความรู้เรื่องมอเตอร์ไซด์ในกลุ่มวัยรุ่นมีไม่พอ เมืองไทยเรากกฏจราจร แต่ไม่เคยบอกว่าการทำผิดกฏนี้ ทำให้คนไม่เชื่อในกฏ

ดร.อุษฎฐ์ สิตลวรพงศ์
โครงการวิจัยและพัฒนาชุดคู่มือการจัดการเรียนรู้
เพื่อการใช้ถนนอย่างปลอดภัย

ยานพาหนะที่เรียกว่า รถ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ หรือ รถจักรยานยนต์ มีคุณค่าเอนกอนันต์ สร้างความสะดวกสบายในการเดินทาง แต่ก็กลายเป็นเครื่องมือที่ทำให้คนเสียชีวิตทั่วโลก ปีละกว่า ๑.๒๕ ล้านคน และบาดเจ็บปีละกว่า ๕๐ ล้านคน นับเป็นอาวุธที่ทำลายชีวิตคนมากกว่าสิ่งประดิษฐ์ที่เรียกว่าอาวุธจริง ๆ เสียด้วยซ้ำไป

นพดล สันติภากรณ์
กรรมการผู้จัดการบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด

หน่วยงานของรัฐควรต้องพิจารณา หาวิธีการทำให้คนใช้มอเตอร์ไซด์ใช้ได้อย่างปลอดภัย เราอาจต้องจำกัดอายุ ว่าต้องอายุ ๑๕ ปีขึ้นไปถึงขี่มอเตอร์ไซด์ได้ แต่ทุกวันนี้เราปล่อยให้เด็กอายุ ๑๒ ขวบขี่มอเตอร์ไซด์ สถาบันการศึกษาก็ต้องช่วยกันดูแลเยาวชนกลุ่มนี้ด้วย หากจะขี่มอเตอร์ไซด์มาทางโรงเรียนก็ต้องให้เขาสวมหมวกกันน็อก

รศ. ดร. กัณวีร์ กนิษฐ์พงศ์
ผู้เชี่ยวชาญการรื้อฟื้นดนตรีช่วยคนเมา

บทเรียน
ที่แลกมาด้วย
น้ำตา

บทเรียน ที่แลกมาด้วย น้ำตา

อรรถ สุกฤษดา

คำนำ

ทุกปี เด็กและเยาวชนกว่า ๒,๕๐๐ ราย ต้องจากไปเพราะอุบัติเหตุทางถนน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ ๑๕-๑๙ ปี ที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์สูงถึงปีละ ๑,๖๘๘ ราย และมีแนวโน้มที่จะเสียชีวิตสูงขึ้นเรื่อยๆ ส่วนทางกับอายุผู้ขับขี่ที่ยังไม่ถึงเกณฑ์ดังที่พบตามข่าวหนังสือพิมพ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงของปัญหาอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์กับเด็กและเยาวชน

หนังสือ “เรื่องเล่าความสูญเสียจากรถจักรยานยนต์” เกิดจากความตั้งใจในการรวบรวมเรื่องราวความสูญเสียของผู้ประสบเหตุและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพ เสียชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อสะท้อนภาพความสูญเสียสู่สังคม ให้เกิดความตระหนักถึงอันตรายจากการใช้รถจักรยานยนต์

หนังสือเล่มนี้เกิดจากการร่วมมือของหลายภาคส่วนซึ่งมีความตั้งใจเดียวกันคือ สร้างความตระหนักถึงอันตรายของอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน และเพื่อผลักดันให้เกิดข้อเสนอเชิงนโยบายที่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังมีรายนามต่อไปนี้

- ๑ บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด สนับสนุนข้อมูลกรณีการเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์
- ๒ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สนับสนุนการดำเนินงานโครงการ กองทุนเพื่อความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน (กปถ.) กรมการขนส่งทางบก สนับสนุนการจัดพิมพ์รูปเล่ม
- ๓ เจ้าของเรื่องเล่าและครอบครัวของผู้ประสบเหตุ ทั้งผู้ที่จากไปและผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่บนพล กระทบที่ไม่อาจคาดหมายได้ ที่กรุณาให้ข้อมูลเพื่อเป็นบทเรียนและอุทาหรณ์

ขอขอบพระคุณ คุณอรสม และ คุณปองธรรม สุทธิสาคร นักเขียนสารคดี ที่เห็นความสำคัญของประเด็นปัญหา และกรุณารวบรวมข้อมูล เพื่อเขียนถ่ายทอดเรื่องราวความสูญเสียได้อย่างลึกซึ้ง ถือเป็นก้าวสำคัญของการสร้างการเปลี่ยนแปลงในการสร้างความตระหนักด้านความปลอดภัยทางถนนในกลุ่มเด็กและเยาวชน

สุดท้ายนี้ ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย (มนป.) หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นเครื่องมือในการสร้างความตระหนักให้ภาคประชาสังคมและผู้เกี่ยวข้องเข้าใจถึงอันตรายของอุบัติเหตุทางถนน โดยเฉพาะกรณีอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถป้องกันได้ และไม่ใช้เรื่องของเวอร์กรรม หากครอบครัวโรงเรียน ชุมชน สังคม ร่วมมือกันดูแลบุตรหลานให้ใช้รถจักรยานยนต์เมื่อถึงวัยอันควรและมีความพร้อมทั้งทักษะทางร่างกายและจิตใจ เชื่อว่าจะสามารถลดจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ได้ หากความดีใดๆ ที่เกิดจากการเผยแพร่เรื่องเล่าฯ ทาง ศวปถ. ขออุทิศแด่ผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนทุกท่าน

ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.)
มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย (มนป.)

คำนำผู้เขียน

‘ ท่านทั้งหลายจงยังชีวิตด้วยความไม่ประมาทเถิด ’

ขณะปิดต้นฉบับสุดท้ายของหนังสือ “๑ เลี้ยววินาทีพลิกชีวิต” ลง พลันเรารู้สึกขึ้นมาถึงปัจฉิมโอวาทของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนละสังขารสู่มหาปรินิพพาน

ความรัก ความเมตตาอันไม่มีที่สิ้นสุดไม่มีประมาณของพระบรมศาสดา ที่มีต่อเหล่ามนุษย์และเวไนยสัตว์ทุกสรรพชีวิตยังคงฉายประกายจรัสชัดแจ่ม แม้ในวาระสุดท้ายแห่งพระชนมชีพที่ชราและพยาธิรุมเร้า

เรื่องเล่าจากชีวิตจริงทั้ง ๑๒ เรื่องที่ท่านกำลังจะได้อ่าน เป็นเรื่องของ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ใช้มอเตอร์ไซด์ ชั่ว ๑ เลี้ยววินาทีพลิกชีวิต...ผลจากความประมาทของผู้ใช้รถในท้องถนน อาจทำให้ ชีวิตใครบางคนและหลายคนพลิกเปลี่ยนไปตลอดกาล บ้างตาย บ้างพิการ เป็นการละของพ่อแม่ที่ต้องเลี้ยงดูไปชั่วชีวิต

จริงอยู่ว่านี่เป็นเรื่องเศร้า อ่านแล้วชวนให้ใจคอหดหู่ แต่นี่คือสัจธรรม ที่สอนบทเรียนการเรียนรู้ให้กับเรา เป็นความจริงในชีวิตที่เราอยากหันหลัง ให้ความทุกข์ แต่ใครกันเล่าจะหลีกเลี่ยงหนีความเป็นจริงของความทุกข์ ความ พลัดพรากได้พ้นในวิฏฐานของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย

ในฐานะผู้เขียน เราสองคนแม่ลูกหวังว่าเรื่องราวเหล่านี้จะได้เป็นอุทาหรณ์ สอนบทเรียนเรื่อง “ความประมาท” ให้แก่ผู้อ่าน และขอขอบคุณแหล่งข้อมูล ทุกชีวิตที่เมตตาตอบเรื่องราวของตนและครอบครัวเป็นวิทยาทาน นับเป็น กุศลจิตในทางธรรมที่เราระลึกในพระคุณอย่างที่สุด เป็นบทเรียนชีวิตที่แลก ด้วยน้ำตา และเราปรารถนาจะให้มันเป็นบทเรียนสุดท้ายแก่ผู้ใช้รถใช้ถนนทุกคน

หากเราผู้เป็นชาวพุทธตระหนักถึงปัจฉิมโอวาทของพระพุทธเจ้า บทเรียน ของความสูญเสียจากความประมาทที่ลงท้ายด้วยหยาดน้ำตาของเพื่อน มนุษย์ด้วยกันอาจไม่เกิดขึ้น...

ด้วยความรักและปรารถนาดี
อรสม – ปองธรรม สุทธิสาคร
นักเขียนสารคดีอิสระ

บทเรียนจาก ความสูญเสีย การป้องกัน

จากงานที่อยู่กับการบาดเจ็บการเสียชีวิตในโรงพยาบาล และก้าวมารับ
โจทย์ที่ท้าทายเพื่อป้องกันความสูญเสียจากอุบัติเหตุทางถนน ซึ่งแม้ปัจจุบัน
จะมีความตื่นตัวจากภาคส่วนต่างๆ แต่เราก็ยังคงมีอัตราการตายจากอุบัติเหตุ
ทางถนนสูงมาก ถือเป็นอันดับ ๒ ของโลกจากการคาดการณ์ตัวเลขของ
WHO (Global Status Report ๒๐๑๕) และถ้าเจาะลึกลงไปจะพบความจริงที่ว่า
ประเทศไทยคือ อันดับ ๑ ของโลกที่มีอัตราการตายด้วยรถจักรยานยนต์สูงที่สุด

คนไทยตายจากจักรยานยนต์ร้อยละ ๗๒ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่
เสียชีวิต จะเกิดจากรถจักรยานยนต์หรือมอเตอร์ไซด์เป็นหลัก เด็กกับรถ
มอเตอร์ไซด์จะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกจากกันได้ บ่อยครั้งที่เราได้ยินว่า
เด็กๆ มักจะต้องรองขอมอเตอร์ไซด์จากพ่อแม่ แลกกับการไปเรียนหนังสือ กันที่
ที่พ่อแม่ตอบตกลง นั่นคือการเปิดประตูสู่ความสูญเสียและการจากลา

ตัวเลข ๒,๕๐๐ ชีวิตในแต่ละปี คือจำนวนเด็กและเยาวชน (น้อยกว่า ๒๐ ปี) ที่
เสียชีวิตจากรถมอเตอร์ไซด์ ภายใต้ตัวเลขดังกล่าวยังไม่นับรวมพ่อแม่ แม่ ญาติ
พี่น้อง ผู้เกี่ยวข้อง ที่ได้รับผลกระทบจากการเกิดเหตุ ซึ่งเป็นความสูญเสียที่ไม่
อาจประเมินค่าได้ ค่าของความเสียใจ ค่าของความเสียโอกาส เสียอนาคตที่จะ
เติบโตไปทำประโยชน์ให้ประเทศชาติ แต่กลับต้องมาทิ้งอนาคตบนท้องถนน อาจ
จะด้วยการขาดประสบการณ์ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความประมาทของ
คู่กรณีก็ตาม เรื่องราวของความสูญเสียจำนวน ๑๒ เรื่อง ได้ถูกถ่ายทอด
ผ่านปลายปากกาของคุณอรสม และคุณปองธรรม สุทธิสาคร นักเขียน
สารคดีแห่งยุค ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างมีชีวิต ราวกับนำพาผู้อ่านไปอยู่ใน
เหตุการณ์จริง

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้ที่ได้อ่านเรื่องราวเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ คุณครู เด็กๆ ทุกคน รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะเกิดอุทราหรณ์ ตระหนักถึง การดูแลความปลอดภัย กวดขันในการใช้รถใช้ถนนของเด็กและเยาวชน การ ที่เด็กคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่รอด สามารถดูแลช่วยเหลือตนเองได้ ย่อมผ่านภาวะ หัวเสียหัวต่อ ซึ่งผู้ใกล้ชิดต้องช่วยกันดูแลประคับประคอง การขับขี่ยรถก็เช่น กัน ในมุมมองของเด็กๆ นั้น รถเป็นมากกว่าพาหนะ แต่เปรียบเสมือนเพื่อนที่รู้ ใจ นำพาเขาไปสู่ความอิสระ โดยที่ไม่ทราบเลยว่า เพื่อนในความคิดของเขาอาจ นำพาไปสู่ความตาย การขับขี่ยรถจะมีความปลอดภัยก็ต่อเมื่อ ผู้ขับขี่ยมีความ พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ คือ มีอายุถึงเกณฑ์ มีประสบการณ์ในการขับขี่ มีวุฒิภาวะ ในการควบคุมอารมณ์ สามารถตัดสินใจในภาวะคับขัน จึงจะสามารถ ลดความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บเสียชีวิตได้

สุดท้ายนี้ผมต้องขอขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ทั้งผู้เขียนที่กรุณา มาถ่ายทอดเรื่องราว เจ้าของเรื่องราวทั้ง ๑๒ เรื่อง บริษัท กลางคุ้มครองผู้ ประสภภัยจากรถ จำกัด ที่สนับสนุนการเข้าถึงข้อมูล ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุก ท่าน ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ “บทเรียนที่แลกด้วยน้ำตา” จะเป็นน้ำตา หยดสุดท้ายที่ต้องสูญเสีย และเป็นน้ำตาที่สร้างความเปลี่ยนแปลงสู่การขับ เคลื่อนเพื่อสร้างสังคมที่ปลอดภัยจากการใช้รถใช้ถนนให้กับลูกหลานของเรา ในอนาคตต่อไป

นพ.ธนพงศ์ จินวงษ์
ผู้จัดการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน

“

รถไม่ใช่อาวุธ แต่ถ้าเราประมาท อาวุธ ก็คือ รถ

”

ประโยคข้างต้น เป็นคำสอนของพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ รูปหนึ่งที่ผมเคารพนับถือ ท่านได้กล่าวเตือนไว้เมื่อครั้งที่ผมไปกราบเรียนท่านว่า ผมกำลังจะไปรับหน้าที่เป็น กรรมการผู้จัดการของ บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด องค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายเพื่อทำหน้าที่รับคำร้อง จ่ายค่าสินไหมเยี่ยวยา แก่ผู้ประสบภัยจากรถ นับว่าเป็นคำกล่าวที่ไม่ผิดเลย เพราะเป็นที่ยอมรับกันว่ายานพาหนะที่เรียกว่า รถ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ หรือ รถจักรยานยนต์ มีคุณค่าเอนกอนันต์ สร้างความสะดวกสบายในการเดินทาง แต่ก็กลายเป็นเครื่องมือที่ทำให้คนเสียชีวิตทั่วโลก ปีละกว่า ๑.๒๕ ล้านคน และบาดเจ็บปีละกว่า ๕๐ ล้านคน นับเป็นอาวุธที่ทำลายชีวิตคนมากกว่าสิ่งประตู่ที่เรียกว่าอาวุธจริง ๆ เสียด้วยซ้ำไป

จากการกิจที่ผมเข้ามารับผิดชอบ ทำให้ได้พบเห็นรายงานทุก ๆ วัน ช้า แล้วช้าเล่าว่า มีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนเป็นจำนวนมาก เฉลี่ยชั่วโมงละ ๒-๓ ราย ยังไม่นับรวมบาดเจ็บอีกชั่วโมงละ ๗๐-๘๐ คน จนกระทั่งมีการประเมินว่าประเทศไทย มีสถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนเทียบต่อจำนวนประชากร อยู่ในอันดับต้น ๆ ของโลก ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากกลุ่มผู้ใช้รถจักรยานยนต์ และเป็นที่น่าสลดใจก็คือ ผู้ที่เสียชีวิตมากที่สุด ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มเยาวชน และกลุ่มวัยทำงาน ซึ่งเป็นประชากรกลุ่มหลักที่จะทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้ขับเคลื่อนนำพาพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง แต่เขาเหล่านั้นต้องจากไปก่อนวัยอันควร และเมื่อพิจารณาจากประเทศรอบบ้านของไทยเราในกลุ่มสมาชิกอาเซียน จากประเทศที่มีการใช้รถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมาก แต่สถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนกลับน้อยกว่าประเทศไทย ก็พบว่าคำว่า “ประมาท” คือคำตอบ คนส่วนใหญ่มักมองว่าอุบัติเหตุคงไม่เกิดกับตัวเราหรือครอบครัวของเรา ก็เกิดจากความประมาท การขับซัดเร็วเกินอัตรา เมาสุราขับซัด ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ไม่สวมหมวกนิรภัย ล้วนแล้วแต่เกิดจากความประมาท และเพราะความประมาทนี้เองได้สร้างความสูญเสียต่อผู้อื่น หรือต่อตัวเอง ทำให้ชีวิตดับสูญ หรืออาจต้องกลายเป็นคนพิการ อุบัติเหตุเหล่านั้นไม่ได้เพียงแต่คร่าชีวิตคนไทยปีละกว่า ๒๔,๐๐๐ รายเท่านั้น แต่ยังคงคร่าความเป็นชีวิต ทำลายความสุขของคนที่อยู่ข้างหลัง พ่อแม่ผู้แก่เฒ่าต้องสูญเสียความหวังเพราะลูกอันเป็นที่รักต้องจากไป ลูกที่อาจต้องหมดอนาคตในการศึกษาเพราะผู้นำครอบครัวจากไป ฉะนั้นโปรดรำลึก และเตือนสติตนเองเสมอว่า “สติ วินัย น้ำใจ” คือเกราะป้องกันภัยป้องกันอุบัติเหตุที่ดีที่สุด ที่จะดูแลชีวิตของคนที่เรารัก คนที่รักเรา รวมทั้งตัวเราเองให้มีความปลอดภัยทางถนน

ผมขอขอบพระคุณและอนุโมทนาบุญกับผู้เขียนทั้งสองท่านที่กรุณานำเอาเรื่องราว มาถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือ เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติมาถ่ายทอดสู่ท่านผู้อ่าน และหวังอย่างว่าหากแม้มีผู้ใดที่นำอุทาหรณ์เหล่านี้ไปสู่การปฏิบัติให้พ้นจากความประมาท หรือถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้ไปยังครอบครัว สังคมรอบข้างของท่าน ก็เป็นบุญกุศลร่วมกันในการสร้างชาติ เพื่อให้สังคมไทย ประเทศไทยมีความปลอดภัยทางถนนอย่างยั่งยืนในอนาคตอันใกล้

ขอบพระคุณครับ ขอความปลอดภัยทางถนนอยู่คู่กับทุกท่าน ทุกครอบครัว

นพดล สันติภากรณ์
กรรมการผู้จัดการบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด

สารบัญ

เรื่อง

หน้า

คำนำผู้จัดพิมพ์	ก.
คำนำผู้เขียน	ค.
บทเรียนจากความสูญเสียสู่การป้องกัน	ง.
รถไม่ใช่อาวุธ แต่ถ้าเราประมาท อาวุธ ก็คือ รถ	จ.
เสียวีรนาทิกแห่งความสูญเสีย	๐๐๑
เรื่องที่ ๑ เหยื่อของเพศฆาตหลังพวงมาลัย	๐๐๓
เรื่องที่ ๒ คืนวันที่เกินกว่าคำว่าเสียใจ	๐๑๑
เรื่องที่ ๓ ฝันของนกปีกเดียว	๐๒๓
เรื่องที่ ๔ ชีวิตใหม่หลังวันฝันร้าย	๐๓๕
เรื่องที่ ๕ ชีวิตที่มากกว่าพี่น้อง	๐๔๕
เรื่องที่ ๖ สงครามครั้งสุดท้าย	๐๕๙
เรื่องที่ ๗ เบื้องหลังรอยยิ้มและอวัยวะที่ ๓๓	๐๖๙
เรื่องที่ ๘ เก้าขวากี่ (ไม่) หายไป	๐๘๓
เรื่องที่ ๙ บทเรียนที่แลกมาด้วยชีวิต	๐๙๑
เรื่องที่ ๑๐ ขาซ้ายที่หายไปกับความฝัน	๐๙๙
เรื่องที่ ๑๑ วันที่ลูกไม่กลับบ้าน	๑๐๙
เรื่องที่ ๑๒ ลมหายใจที่เจ็บจน	๑๑๕
เรียนรู้เพื่อความปลอดภัย...ก่อนสตาร์ท	๑๒๑

เสียวินาที แห่งความสุขเสีย

... โครม ...

เสียงรถกระบะที่วิ่งมาด้วยความเร็ว
ชนเข้ากับมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งอยู่ข้างหน้า แรง
กระแทกทำให้มอเตอร์ไซค์ล้มคว่ำ ร่างคนขับ
และผู้ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์กระเด็นออกจาก
รถไปคนละทาง นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นถนน

อุบัติเหตุจากมอเตอร์ไซค์เช่นนี้เกิดสูง
ขึ้นเรื่อยๆ ในทั่วทุกพื้นที่ของประเทศ โดย
เฉพาะในกลุ่มเด็กวัยรุ่น อาจมีรายละเอียด
ที่แตกต่างกันไปในแต่ละกรณี

จุดจบมักลงท้ายด้วยความสูญเสีย ทั้ง
การตาย ความพิการชั่วคราว บ้างอาจพิการ
ตลอดชีวิต อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ใช่ว่า
เพียงพรากอนาคตของเด็กวัยรุ่นที่ยังเรียน
ยังไม่ทันได้เริ่มต้นชีวิต แต่ยังทิ้งความสูญเสีย
ให้กับผู้อยู่ข้างหลัง

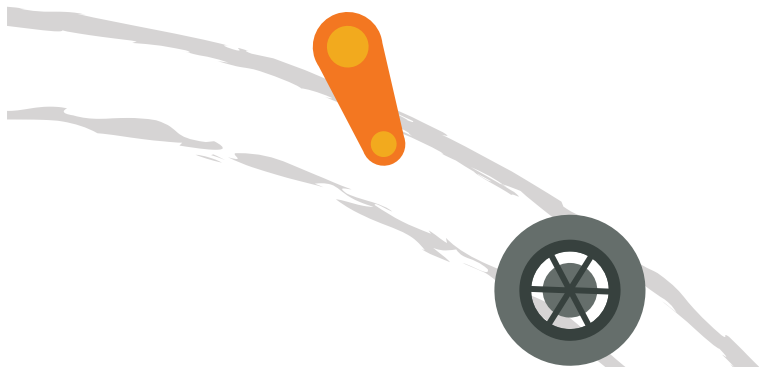
พ่อแม่ต้องสูญเสียลูกไปโดยไม่มีวันหวนคืนและยากจะทำใจ บ้างที่พิการต้องเป็นภาระในการดูแล ส่งผลกระทบต่อครอบครัวทั้งด้านจิตใจและเศรษฐกิจ ที่ฐานะยากจนอยู่แล้วต้องกลายเป็นหนี้สิน บ้างต้องวุ่นวายอยู่กับคดีความ

ในอีกด้านของผู้ชนก็อาจต้องอยู่กับความรู้สึกผิดไปนาน อาจชั่วชีวิต เมื่อพบว่าตนเป็นผู้ผลิตชีวิตคนหรือทำให้อีกฝ่ายต้องพิการจากความประมาทหรือพลั้งพลาดของตน

บทเรียนของความสูญเสียเหล่านี้ที่เกิดขึ้นในหลายพื้นที่ของประเทศ เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์จริงของผู้สูญเสีย

หวังให้เรื่องเล่าเหล่านี้ได้เป็นข้อคิดให้กับทุกคนที่อยู่บนท้องถนน ทั้งในฐานะผู้ขับขี่รถและผู้ใช้ถนนทั่วไป ความประมาทชั่วเลี้ยววินาทีอาจพลิกชีวิตคุณให้ตกเป็นผู้สูญเสียหรืออาจตกเป็นฆาตกรโดยพลั้งพลาด

หวังให้
พวกเราทุกคน
ได้ใช้ถนน
โดยปลอดภัย
มากขึ้นกว่า
ที่เป็นอยู่

เรื่องที่

๑

เหยื่อของเพศฆาต หลังพวงมาลัย

เสียงอือ...อา...

ตั้งขึ้นเบาๆ แม้จะฟังไม่เป็นภาษา แต่ก็แสดงให้เห็นผู้ฟังรับรู้ได้ว่าร่างที่นอนอยู่บนเตียงยังมีชีวิตอยู่

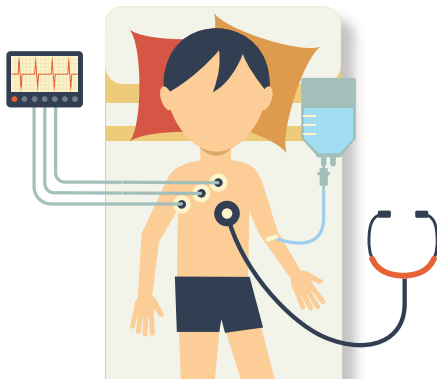
หญิงวัยกลางคนผมหยักศก ร่างอ้วนดำ ท่าทางใจดี รับประทานกระวานดลูกขึ้น มาพลิกตัวให้ลูกชายวัย ๑๗ ที่นอนนึ่งอยู่ กับที่ เปลี่ยนผ้าอ้อมแพมเพอร์สที่แฉะขึ้น ร่างกายของลูกคนสุดท้ายหมดความรู้สึก ตั้งแต่บริเวณคอลงไป นอกจากเสียงอือ...อา ที่เจ้าตัวพยายามเปล่งเสียงขึ้นเป็นครั้งคราว ดวงตาของลูกก็ดูมีประกายขึ้นบ้าง แม้จะยังไม่ปิดสนิท

แต่กระนั้น สุนีย์ คลังทรัพย์ ก็ยังหวังเหมือนที่เคยหวังด้วยหัวใจของคนเป็นแม่ ว่าขอให้มิบาฏิหาริย์ให้ลูกได้ฟื้นคืนดีขึ้นมา สามารถพูดคุยสื่อสารกับเธอได้ แม้ว่าวันเวลาที่ลูกประสบอุบัติเหตุจะผ่านมากี่รอบปีแล้ว

นอกจากอุบัติเหตุครั้งนั้นจะทำให้ลูกชายคนสุดท้าย **จิรวัดน์ ทัฬหะ** เด็กหนุ่มวัย ๑๗ ต้องกลายสภาพเป็นคนพิการ จากที่เคยกริดยางช่วยผู้เป็นแม่หารายได้ กลับต้องมามีสภาพไม่ต่างจากเด็กอ่อนให้แม่วัย ๕๐ ต้องดูแลอีกครั้ง แต่เธอก็ยังพอทำได้เป็นอย่างดี น้อยลูกก็ยังมิลมหายใจ ต่างจากเพื่อนบ้านอีกสองครอบครัวที่ต้องสูญเสียลูกชายวัยเดียวกันไปสองคน คือ **เฉลิมเกียรติ เมืองรักษ์** และ **ประโยชน์ งามดอกไม้**

ทั้งคู่เป็นเพื่อนของลูกชาย สามชีวิตกำลังอยู่บนหลังมอเตอร์ไซด์ เพื่อเตรียมไปค้างบ้านของประโยชน์ วันรุ่งขึ้นเด็กหนุ่มสามคนเพื่อนเกลอจะได้ลุกขึ้นมากกริดยางแต่เช้ามืดอันเป็นกิจวัตรประจำตามที่เคยทำมา

เอื้ออำนวยในการดูแลลูก แต่น่าอัศจรรย์ใจที่
ผู้เป็นแม่อย่างสุนียายังคงมีอารมณ์ดี ยิ้มแย้ม
แจ่มใสได้ หญิงวัยกลางคนมีหัวใจของแม่ผู้
เป็นนักสู้ผู้ไม่ยอมแพ้ นั่นทำให้บรรยากาศ
ในบ้านหลังนี้ไม่เครียด ไม่หดหู่เศร้าหมอง
นัก เธอยังคงอดทน พุดคุย ยิ้มหัวให้กับ
ลูกชายเสมอ

ความหวังของแม่

สุนียามีพื้นเพเป็นคนทุ่งสง จังหวัด
นครศรีธรรมราช เกิดมาท่ามกลางความ
ยากจน เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้

แต่แล้วทั้งสามชีวิตก็ไปไม่ถึงจุดหมาย
เมื่อรถมอเตอร์ไซด์ชนเข้ากับรถ ๖ ล้อ ที่ขับ
มาจากอำเภอชะอวดที่จอดอยู่เพราะน้ำมัน
หมด รถคันนั้นไม่ได้เปิดไฟให้สัญญาณไว้เลย
ในท่ามกลางความมืด อุบัติเหตุที่สร้างความ
สูญเสียครั้งใหญ่ของสามครอบครัวจึงเกิดขึ้น
สองครอบครัวสูญเสียลูกชายไปโดยไม่
อาจหวนคืน ขณะที่ลูกชายสุดท้องของสุนีย
ตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็น มีเพียงลมหายใจ
และเสียงอือ...อา...ให้รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ ชีวิต
ข้างเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วเสี้ยววินาที

ความเข้มแข็ง และการมองโลกอย่าง
คนมีความหวัง แม้ในสภาพที่จำกัดจำเขี่ย
ด้านการเงิน และสุขภาพที่ไม่สู้สมบูรณ์นัก
ประกอบกับสภาพแวดล้อมในบ้านที่ไม่ได้

“ชีวิตเราลำบากมาตลอดตั้งแต่เด็ก
แล้ว ตอนเด็กนี้ไปโรงเรียนสายเป็นประจำ
เพราะต้องช่วยแม่เก็บน้ำยาง แล้วยัง
ต้องช่วยแม่เลี้ยงน้องด้วย เราเป็นลูกคน
โต น้องคนสุดท้องอายุห่างกันตั้ง ๑๖ ปี
เราบามีครอบครัวตอนอายุ ๑๗”

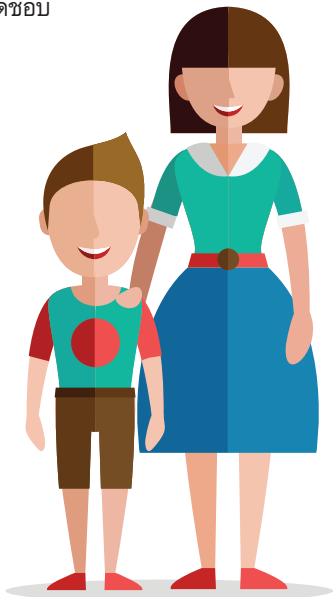
เธอมีลูกกับสามีด้วยกัน ๓ คน ลูกสาว
กับลูกชายสองคนแรกแยกครอบครัวออกไป
แล้ว คงเหลือแต่จิรวรรณหรือนิว ลูกชายคน
สุดท้องที่ยังอยู่กับพ่อแม่

“

บ้านเรายากจน ไม่มีที่ดินของตัวเอง ต้องเช่าที่รกร้างอยู่ ถ้าเขาเวนคืนเมื่อไร ก็ลำบาก เราไม่เคยมีบ้านของตัวเองด้วยซ้ำ รับจ้างเขาไปเรื่อย รับจ้างที่ไหนก็พักอยู่ที่นั่นแหละ บ้านเราเป็นแค่เพิงกระต๊อบ เวลากลางคืนหรือฝนตกต้องเอาผ้าเต็นท์รกร้างล้อมข้าง เพื่อกันฝนให้ลูก สามีกับรับจ้างด้วยกัน เป็นลูกจ้างเขารีดยางบ้าง ทนน้ำฝนไม่ก็รับจ้างเก็บมังคุด ลองกอง ทั้งบ้านมีรายได้เฉลี่ยวันละแค่ร้อย สองร้อย ลูกๆ ได้เรียนกันแค่ ป.๖ เพราะพ่อแม่ไม่มีเงินส่งต้องออกมาช่วยแม่ทำงาน

”

จิรวัดน์ ลูกชายสุดท้อง ได้ชื่อว่าใกล้ชิดกับแม่ เป็นลูกที่ช่วยแม่ทำงานมาตลอด หลังจบ ป.๖ ยามหัวรุ่งลูกชายจะพาแม่ไปรับจ้างกรีดยางด้วยกัน นีรับจ้างกรีดยางที่สวนเพื่อนแทบทั้งวัน ได้ค่าแรงวันละ ๒๐๐ บาท เป็นเด็กหนุ่มที่ขยันขันแข็ง มีความรับผิดชอบ

แม้จะยากจน และมีปัญหาครอบครัวบ้าง แต่สองแม่ลูกก็มีความสุขไปตามประสา หากมีเวลาว่าง ลูกชายก็จะขอแม่ไปเที่ยวบ้านเพื่อนในละแวกบ้านที่คุ้นเคยกันบ้าง ไม่ค่อยได้ไปที่ไหนไกลบ้านนัก แล้ววันหนึ่งอุบัติเหตุจากเพศฆาตหลังพวงมาลัยก็มาคร่าความสุขของสองแม่ลูกไปในชั่วพริบตา

“

วันหนึ่งสองท่มกว่า ลูกชายมาบอกว่า เคียวคันนี้เขาจะเตรียมไปกรีดยางตามปกติ แต่วันนั้นฝนตกพอดี เขาก็เอากรียงวางไว้ แล้วบอกว่าแม่ ขอตั้งค์ ๒๐ บาท เขาจะไปนอนบ้านเพื่อน เพื่อรอกกรีดยางตอนเช้า รอให้ฝนหยุด ปกติเขาจะไปนอนค้างกับเป็นประจำอยู่แล้ว เพราะบ้านเพื่อนอยู่ใกล้สวนยาง เขาก็ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์เพื่อนออกไป ซ้อน ๓ คน เพื่อนเป็นคนขับ ลูกอยู่คนท้ายสุด

”

หลังจากลูกชายซ้อนมอเตอร์ไซด์เพื่อนออกไปได้ราว ๑๕ นาที หลานที่อยู่ข้างบ้านก็วิ่งกระหืดกระหอบมาบอกสุนัขว่าลูกชายเธอถูกรถชน เพื่อนที่ไปด้วยเสียชีวิต จุดเกิดเหตุห่างจากบ้านราว ๒๐๐ เมตร ส่วนลูกชายเธอบาดเจ็บ

มีคนที่ได้รับรู้เหตุการณ์บอกเล่าภายหลังว่าเด็กหนุ่ม ๓ คนนั่งมอเตอร์ไซด์ซ้อนสาม ลูกชายเธอซ้อนคนหลังสุด รถ ๖ ล้อที่มาจากอำเภอชะอวดน้ำมันหมดจอดอยู่โดยไม่เปิดไฟให้สัญญาณใดๆ ตรงจุดที่จอดอยู่เป็นเนิน เมื่อมอเตอร์ไซด์ขับมาในความมืดของยาม ๒ ท่มกว่าจึงมองไม่เห็น ชนกับรถที่จอดอยู่ แรงกระแทกทำให้เด็กหนุ่มสามคนกระเด็นกันไปคนละทิศละทาง คนหนึ่งเสียชีวิตในสภาพขาขาด เนื่องจากมีรถคันอื่นวิ่งมาชนหลังเกิดเหตุ

ลูกชายคนสุดท้ายของสุนัขยังพอมิลม
หายใจ ถูกนำตัวขึ้นรถปอเต็กตึ๊งนำส่งโรง
พยาบาลไปล่วงหน้าก่อนแล้ว เธอรีบตามไป
ดูอยู่ที่โรงพยาบาลในสภาพที่ใจคอไม่อยู่กับ
เนื้อกับตัว ได้แต่ภาวนาว่าขอให้ลูกปลอดภัย

A stylized illustration of a hospital building with a red sign that says 'HOSPITAL' and a red ambulance with a white cross on its side. The scene is set against a light blue sky with a few white clouds. The hospital building is white with blue windows and a red base. The ambulance is red with a white cross and a green light on top. There are two green trees on either side of the ambulance.

“

ทางโรงพยาบาลบอกว่าลูกชายหัวใจหยุดเต้น เสียชีวิตแล้ว แต่หมอช่วยปั๊มหัวใจขึ้นมาใหม่ ลูกอยู่ในสภาพไม่รู้สึกตัวเลย เลือดออกในสมอง กระดูกหักหลายตำแหน่ง หมอบอกว่าโอกาสรอดมีไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้ารอดก็จะเป็นเจ้าชายพิการ เราบ๊อกละเลย ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะร้อง มันน้ำตาตกในไปแล้ว เราได้แต่ภาวนา ขอให้ลูกรอด จะเป็นอะไรก็ไม่ว่า สัมผัสได้ก็ยิ่งดี

”

**บางที่ตาก
สวมหมวกกันน็อค**

**ความรุนแรง
อาจลด
น้อยลงกว่านี้**

ลูกชายคนสุดท้ายต้องเป็นผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง
ของบ้าน นอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ๓
เดือนกว่า ในสภาพไม่รับรู้อะไร ไม่มีที่ท้าวา
อาการจะกระเดื่องขึ้น ผู้เป็นแม่ได้แต่บ่นบาน
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่หลายแห่ง ขอให้ลูกได้
ฟื้นคืน ได้ลืมตาขึ้นมาเห็นหน้ากันอีกครั้ง

ในที่สุดลูกชายก็ล้มตาคืนขึ้นมาได้ แต่
แหวะตาก็คล้ายจะหมดสภาพความรู้ จิน
เธออดใจ นึกว่าหากลูกไม่ไหวจริงๆ ก็ขอให้
ลูกได้ไปสบาย อย่าต้องทรมานอีกต่อไป

เสียใจหลายครั้งดีกว่า เสียใจคนเดียว

ไม่เพียงความทุกข์จากอุบัติเหตุที่ตนไม่ได้ก่อกระทำ หากคนจนๆ อย่างสุนัขยี้ยังต้องหาหยิบยืมเงินจากหลายแหล่งแห่งที่เพื่อหาเงินมาจ่ายค่ารักษาตัวลูก ต้องเอารถมอเตอร์ไซค์ที่บ้านไปจำนองจำนำ ดิดหนี้สินคนเป็นหลักแสน

๓ เดือนกว่าของการรักษาตัวที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยธรรมราช ลูกชายต้องย้ายมาอยู่โรงพยาบาลทุ่งสงต่ออีก ๙ วันจึงได้กลับบ้าน ราว ๒-๔ เดือน หมอจึงนัดให้พาไปดูอาการ

แม่ผู้เป็นเพียงชาวบ้าน ต้องกลายมาเป็นพยาบาล คอยดูแลปฏิบัติลูกที่นอนแเบบอยู่กับที่มาได้เป็นปีแล้ว นอกเหนือจากต้องทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียว ด้วยรายได้เพียงวันละร้อยสองร้อยบาทจากการรับจ้างเห็นดินน้อยแสนสาหัส ทุกคืนเธอไม่เคยได้นอนหลับสบายตามปกติ แต่ต้องคอยตื่นมาเพื่อพลิกตัวให้ลูกทุก ๓-๔ ชั่วโมง

มีรายละเอียดมากมายอีกที่เธอต้องใส่ใจดูแล ในเมื่อลูกชายไม่สามารถสื่อสารกับเธอได้ นอกจากการส่งเสียงอ้อ...อา และอาการกระพริบตา เพียงแค่นั้น

“

เข้ามาเราก็ต้องล้างหน้า แปรงฟันให้ลูก และดูแลให้เขา เขาเจาะคอด้วยคอเขาใส่เหล็กอยู่ เราต้องอาบน้ำให้ ให้นมทางสายยาง และทำแผลที่ก้นให้ เพราะเขาจะเป็นแผลกดทับ ต้องพลิกตัว ตะแคงตัวทุก ๒-๓ ชั่วโมง เปลี่ยนถุงฉี่ กลางวันก็ทำเหมือนเดิม เย็นลงก็ทำอีก เกียงคั้นให้นมทางสายยางอีก แล้วตะแคงตัวทุก ๓-๔ ชั่วโมง เราสื่อสารกับลูกอยู่ฝ่ายเดียว เขาจะกะพริบตารับรู้เวลาคนมาเยี่ยม

”

ค่าชุดเซยจากบริษัทประกันและค่าเสียหายจากทางเจ้าของรถที่ได้รับ รวมเป็นเงินราวสองแสนสุนัขยี้ต้องนำไปจำยืมเงินให้กับเจ้าหนี้ที่หยิบยืมมา และอีกส่วนหนึ่งนำมาสร้างบ้านที่โบกด้วยอิฐบล็อกจากอย่างง่าย ๆ เพื่อให้ลูกพอได้อยู่แทนกระต๊อบหลังเดิมที่ไม่สามารถกันฟ้ากันฝนได้กระโรนังยังมีค่าใช้จ่ายอีกในการดูแล เช่น ค่านมสำหรับให้อาหารทางสายยางราว ๔๐๐ บาทต่ออาทิตย์ ค่าสำลีทำแผล ค่าแพมเพอร์ส ฯลฯ รวมค่าใช้จ่ายอีกมากมาย ที่จายอยู่แล้วยังย่ำแย่ลงไปอีก จนบางครั้งผู้เป็นแม่ก็นึกท้อแท้ใจ

แต่แม่คนนี้ก็ยังมีสติ ปลูกปลอบใจตนเองไม่ให้ท้อ เพราะลูกยังต้องการเธอ หากปล่อยวางภาระนี้ไป ใครกันจะดูแลลูก

ทุกวันนี้คิดว่าถ้าเราจะเป็นอะไรไป ก็ขอให้ลูกไปก่อนแม่ เพราะถ้าไม่มีแม่ ลูกจะลำบากไม่มีใครดูแล เราตั้งใจว่าจะเลี้ยงดูแลเขาถึงที่สุด นึกเสมอว่าเราได้กินอะไรลูกต้องได้กิน เราได้กำลังใจลูกตลอด ชวนคุย กอดหอมลูก เรานอนนิ่งเดียวกัน ลูกตื่น เราก็ตื่น เมื่อก่อนแม่ร้องไห้ประจำ แต่พอนึกถึงความหลัง ร้องได้สักพักก็ยี้มแล้ว ยี้มช่วยให้กำลังใจตัวเอง

ยิ่งลูกมาเป็นอย่างนี้ยิ่งผูกพันกับลูก
รัก สงสารลูกมากกว่าเมื่อก่อนอีกเยอะ
เพราะเมื่อก่อนลูกต้องไปกรีดยางทั้งวัน
ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน นึกแล้วว่าถ้าลูกกลับมา
ได้ พูดยอข่าวสักงาน ขอน้ำสักขันจากแม่
แม่คงจะดีใจมาก ได้รับรู้ความรู้สึกของเขา
ถ้าแลกกับอะไรก็ได้ แม่ยอมแลกเลย

แต่ถึงจะอยู่ในสภาพนี้ สุนัขก็ยังพอใจ เธอบอกว่าเธอเสียใจหลายครั้งก็จริง แต่ยัง ดีที่ได้กอด ได้หอม ได้สัมผัสพูดคุยกับลูก ดี กว่าเสียใจคนเดียวคือลูกตายจากไป ไม่ได้ เห็น ไม่ได้อยู่ดูแลกันอีก มันคงเศร้าเสียใจ มากกว่านี้ เธอมักคุยเรื่องความหลังกับลูก เสมอ เล่าเรื่องที่เคยไปไหนมาไหน ทำงาน เก็บมั่งคุด กรีดยางด้วยกัน

ครั้งหนึ่งที่เธอเคยตกต้นม้งคุดซาหัก
ช่วยเหลือตนเองไม่ได้นัก ลูกชายยังช่วย

ปรณิบัติแม่ เทกระโถน ช่วยดูแลสารพัด
เป็นความดี ความน่ารักของลูกที่ทำให้แม่
อย่างเธอชื่นใจ

“

ทุกวันนี้น้องนิวก็ดีขึ้นกว่าเดิม เวลา
ได้ยินเสียงเรียกของแม่ เขาจะหัน ตาก็ดูสี
ปรายมากขึ้น เราก็ขอพระพร ขอพรจาก
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ลูกเดินได้ พูดได้ ถ้าลูก
หายพอจะบอได้ก็ดีเลย ไม่ต้องถึงขั้นปกติ
ก็ได้ ปกติน้องนิวเป็นเด็กร่าเริง อารมณ์
ดี เป็นคนสบายๆ ทุกวันนี้แม้ยังมิถิ่สนอยู่
แต่ก็พยายามมองชีวิตอย่างมีความหวัง

แม่ผู้ทุกข์ยากลำบาก แต่แข็งแกร่งเหลือเชื่อ
เปิดใจพูดถึงอุบัติเหตุในครั้งนี้

“

รถ ๖ ล้อมีความพืดที่จอดทั้งไว้ โดยไม่
เปิดสัญญาณ เขาน่าจะจอดรถให้ดีกว่านี้

คนใช้รถใช้ถนน
ทำอะไรต้องคิดให้มากกว่านี้
คือคิดถึงเพื่อนร่วมทางด้วย

เพราะผลที่เกิดขึ้น
มันทำให้ชีวิตใครหลายคน
เปลี่ยนไปเลย

แต่เราไม่โกรธ ไม่โทษอะไรเขาหรอกนะ คิด
เสียว่าเป็นกรรม

เป็นความในใจจากแม่ผู้สูญเสีย หญิงวัย
กลางคนผ่านพ้นช่วงเวลาหนึ่งปีมาได้ด้วย
หลักของธรรมะที่เธอใช้ประดับประดาจิตใจ
ในยามทบทวน

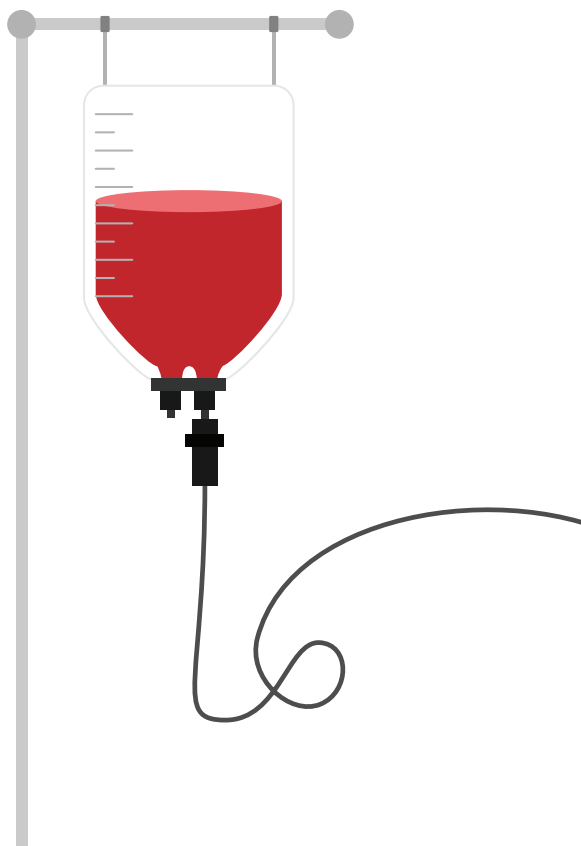
ภาพหลอนใจที่ยากจะลืม

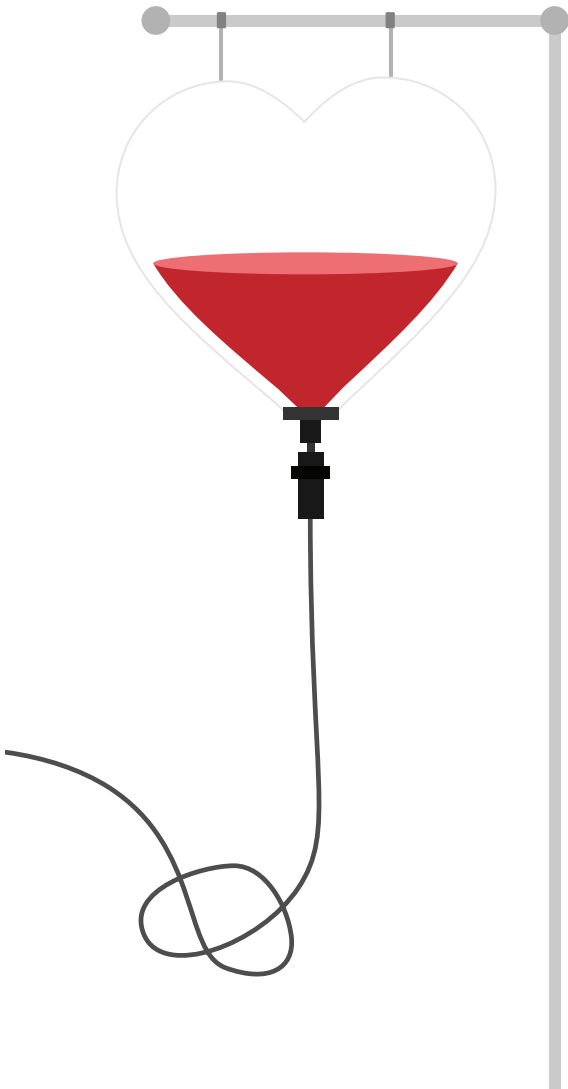
วิโรจน์ เมืองรักษ์ ผู้เกี่ยวข้องเป็นญาติกับสุนีย์ เป็นอีกคนหนึ่งที่ประสบความสูญเสียจากความประมาทของผู้ขับซึรถ ๖ ล้อ ในครั้งนั้น เฉลิมเกียรติ ลูกชายวัยร่นราว คราวเดียวกับจิรวัดน์ต้องจากไป ทั้งที่อยู่ในวัยเพียง ๑๖ ปี เป็นหัวแรงหลักช่วยพ่อในการทำมาหากิน

หนุ่มใหญ่วัย ๔๕ ผู้นี้เป็นคน อ.ชะอวด มาได้เมียที่ อ.ทุ่งสง เดิมโตมากลางท้องไร่ท้องนา หลังจากแยกทางกับแม่ของลูก วิโรจน์ก็เลี้ยงลูกชายคนโตมาด้วยตนเอง เป็นทั้งพ่อและแม่ ไปไหนไปด้วยกันตลอด แม้เมื่อลูกชายจบ ป.๖ แล้ว พ่อก็ยังพาไปทำงานก่อสร้างด้วยกัน ทั้งคู่เพิ่งกลับไปอยู่บ้านที่ทุ่งสงได้เพียง ๓-๔ เดือน ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

เฉลิมเกียรติ เด็กหนุ่มผู้ร่าเริง สนุกสนาน มีความรับผิดชอบ ขยันขันแข็งช่วยงานพ่อเสมอ ชอบเตะบอลกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนสามคนนี้สนิทสนมคุ้นเคย และกริรติยางด้วยกัน

เจ้าตัวอ่อนเล่าถึงความสูญเสียที่ยากจะลืมเลือนไปจากชีวิต การจากไปของลูกชาย เพราะความประมาทของผู้ใช้รถใช้ถนนที่ขาดความระมัดระวัง

“

คืนนั้นฝนตก ผมนั่งคุยอยู่กับสุณีย์ บ้านเราอยู่ใกล้กัน มีคนมาบอกว่ามีรถชน ที่แรกไม่คิดว่าเป็นลูกเรา เราเลยชวนกันไปดู พอเห็นว่าลูกเสียชีวิตแล้ว ตายังสั่นค้างอยู่เลย ผมนี่กรุดเลย มันทำใจไม่ได้ ช่วงแรกๆ นอนไม่หลับ นอนคิดถึงแต่ลูก ภาพที่เห็นบนตลอกหลอนเรามาก เพิ่ง ๓-๔ เดือนมานี้ก็พอปรับใจได้ เริ่มหลับได้เต็มตา แต่ก็ยังคิดถึงลูกไม่เคยลืม

”

พ่อผู้สูญเสียฝากบอกถึงคนใช้รถใช้ถนนทุกคนว่าขอให้มีสติ รู้จักระมัดระวัง เพราะหากประมาทเมื่อไร นั้นหมายถึงชีวิต อาจจะเป็นชีวิตตนเอง หรือชีวิตผู้อื่นที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

**เป็นเรื่องน่าเศร้า
ที่ความประมาท
ของคนเพียงคนเดียว
ทำร้ายเหยื่อ
และทุกคนที่เกี่ยวข้อง
อีกหลายชีวิต**

ทั้งที่มีได้เจตนา แต่ความสูญเสียก็เกิดขึ้นแล้ว ยากจะแก้ไขให้ทุกสิ่งหวนกลับมาคืนดีได้ดังเดิม

เรื่องที่

๒

คืนวันที่เกินกว่า คำว่าเสียใจ

บทเรียนที่เลกบด้วยน้ำตา

๐๑๑

ชีวิตของ ทองใบ (นามสมมุติ) หมนวน
เข้าไปข้ามงานแทบไม่มีอะไรแปลกใหม่เช้า
ตื่นไปทำงาน เย็นทำงานเสร็จก็นั่งกินเหล้า
เอาพอให้เลือดลมสูบฉีด พอกรึ่มๆ ก็ขับรถ
กลับบ้าน นอนหลับ ตื่นเช้าก็มาทำงานต่อ

รูปแบบชีวิตของชายหนุ่มหมนวนอยู่
เช่นนี้จนเป็นที่ชินตาของเพื่อนร่วมงานและ
ผู้พบเห็น เพื่อนหลายคนเคยเตือนเขาให้
เพลารื่องการดื่มสุรา หรือถ้าจะดื่มก็กลับ
ไปดื่มที่บ้านแล้วนอน หาใช้การกระดกน้ำสี
อำพันล่องล้าลงคอแล้วออกไปขับรถ

แน่นอนว่าทองใบไม่เคยเชื่อใคร
นอกจาก ความคิดของตัวเอง เขามั่นใจว่า
ตัวเองดื่มในปริมาณที่ไม่มา ชายหนุ่มคิดว่า
ยังเียงเสียเขาก็ยังมีสติ และเอาอยู่

ชายหนุ่มทำงานเป็นลูกจ้างเดินที่รถอยู่ที่
อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ บ้านเกิด วันนี้นอก
กลับบ้านเขายังคงดื่มเพียงคนเดียวเช่นเดิม
เพื่อนฝูงที่เดินผ่านตึกเตือนเขาเล็กน้อยว่าให้
ระวังในการขับรถกลับบ้าน ทุกสิ่งทุกอย่าง
เป็นไปเหมือนเดิม ชายหนุ่มยังคงนั่งดื่มเหล้าต่อ
เวลาผ่านไปสักพัก หลังรู้สึกพอหอมปากหอมคอ
ชายหนุ่มก็เปิดประตูสตาร์ทรถกระบะดูใจ
ออกจากที่ทำงาน

ท้องฟ้าในเย็นฤดูหนาวมืดลงเร็วกว่าปกติ
ชายหนุ่มไม่ได้แปลกใจอะไร อีกราว ๒๐ นาที
เขาคงกลับถึงบ้านเหมือนเช่นทุกวัน

ทองใบขับรอกออกไป
โดยไม่รู้รอกว่า
เย็นวันนี้จะ
ไม่เหมือนวันอื่นๆ

ความสุข ก่อนหายนจะม่ายเยือน

บุญไทย และ สุภารัตน์ บันดา กลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ บ้านเกิดได้ ๖-๗ ปีแล้ว หลังจากที่ผ่านมาครอบครัว อันประกอบด้วยลูกชายอีก ๓ คน เข้าไปใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ มาอยู่พักใหญ่

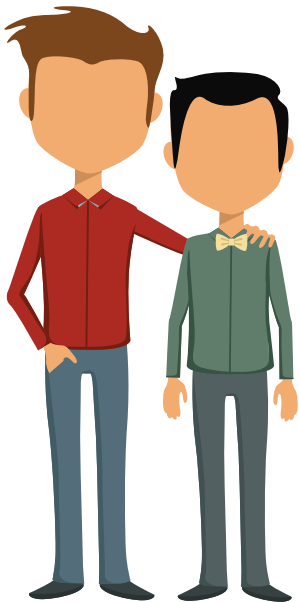
สุภารัตน์ ผู้เป็นภรรยาทำงานรับจ้างอยู่ในโรงงานทอผ้า ได้เงินค่าตอบแทนเพียงเดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ขณะที่สามีอย่างบุญไทยเป็นการโรงอัตราจ้างอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งย่านบางขุนเทียน เงินเดือนน้อยกว่าภรรยาถึงเกือบสองพัน เรียกว่าเงินเดือนของทั้งคู่รวมกันเพียงแค่ห้านแสนเศษๆ เงินจำนวนนี้ต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้องคนทั้งหมด ๕ ชีวิต

“

เงินเดือนพมน้อยมาก ทำงานทั้งเดือนได้แค่ ๔,๐๐๐ บาท แต่เรายังหวังว่า จะได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ เพื่อจะได้มีเงินเดือนและสวัสดิการมากขึ้น ก็เลยยังทนทำต่อไปเรื่อยๆ แต่ทำไปเท่าไรทางโรงเรียนเขาก็ไม่บรรจุให้เสียที สุดท้ายเรามาคุยกับภรรยาแล้วก็คิดว่าอยู่ต่อไปอย่างนี้ไม่พ่าจะมีอะไรดีขึ้น อยู่ไปก็บีบแหย่งลำบาก เราจึงตัดสินใจพาลูกเมียกลับบ้าน

”

ในจำนวนลูกชายทั้ง ๓ คน **รัตนันนัย** ลูกชายคนกลาง และ **ชัยชัย** ลูกชายคนสุดท้าย ท้อง ดูจะเป็นคู่หูที่สนิทกันมากกว่าพี่ชายคนโตที่มีอายุห่างจากน้องพอสมควร

“ ลูกชายคนกลางกับคนเล็กเขาจะสนิทกันมากกว่า เพราะวัยเขาใกล้เคียงกันกลาง ๑๗ คนเล็ก ๑๕ ขณะที่คนโตอายุ ๒๒ เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ลูกทั้ง ๓ คนเขาก็ช่วยทำงานกับเรานี้แหละ เพียงแต่ลูกสองคนหลังเขาจะไปไหนมาไหนด้วยกัน ส่วนพี่คนโตเขาก็จะอยู่ของเขา ”

รัตนันัย ลูกคนกลางวัย ๑๗ เพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตั้งใจว่าจะเรียนต่อ กศน.ในปีหน้า ขณะที่ซัชชัย วัย ๑๕ กำลังเรียนอยู่ ม.๒ ทั้งคู่ไม่ใช่เด็กที่มีความสามารถด้านการเรียนเท่าใดนัก หากแต่ด้วยความเป็นคนมีน้ำใจ ก็ทำให้เด็กหนุ่มทั้งคู่เป็นที่รักใคร่เมตตาของผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน

เป็นที่รู้กันว่าหากใครมีงานหรือธุระอะไรที่ต้องการความช่วยเหลือ หนุ่มน้อยสองคนจะขึ้นอาสาไม่มีการปฏิเสธ

“

คนในหมู่บ้านรักเอ็นดูลูกทั้งสองคนมาก เพราะเขาเป็นเด็กที่มีน้ำใจ ขยันขันแข็ง ชอบช่วยงานคนอื่นอยู่เป็นประจำ อย่างบางทีเขาขับรถมาสองคนแล้วเห็นผู้ใหญ่อยกของหรือทำอะไรอยู่ เขาจะลงไปช่วยโดยไม่ต้องบอกเลย

แล้วอีกอย่างทั้งสองคนไม่เคยทำตัวเกลไกลหรือมีเรื่องยาเสพติด เรื่องผู้หญิงให้เสื่อมเสีย อาจจะมีชอบเล่นเกมสับบางนิดๆ หน่อยๆ ตามประสาเด็กวัยรุ่นแต่นอกนั้นแทบไม่มีอะไรเสียหาย

สำหรับพ่อแม่และคนที่นี่ก็ถือว่าลูกชายสองคนเป็นเด็กดีใช้ได้เลยแหละ

”

กิจกรรมที่เป็นหลักในชีวิตของทั้งสองพี่น้องคู่นี้ก็คือการช่วยงานพ่อ-แม่ในไร่ร่วมกันกับพี่ชายคนโต บางวันพ่อแม่แทบจะพักผ่อนนอนเล่นอยู่กับบ้านเฉยๆ ปล่อยให้ป็นหน้าที่ของลูกๆ เป็นคนทำงานในไร่

“

ลูกๆ ทุกคนช่วยงานเราได้เยอะมาก ช่วยผ่อนแรงในการทำงานของเราได้เยอะเลย อย่างเรารดน้ำผัก ถ้าผมรดสองคนกับแฟนก็ใช้เวลาานหลายชั่วโมงถึงจะเสร็จ แต่ถ้ามีลูกๆ คอยช่วย บางทีแค่ชั่วโมงสองชั่วโมงก็เสร็จแล้ว

บางวันลูกๆ ให้พ่อแม่พักอยู่บ้านเลย เขาบอกเดี่ยวเขาทำงานกันเอง เขาไม่อยากให้พ่อกับแม่เหนื่อย หรือบางวันที่เขาออกไปเรียน ไม่ได้ไปช่วยเราทำอะไร ลูกคนกลางกับคนน้องสองคนก็ยังกลับมาทำงานบ้าน ทำกับข้าวให้พ่อแม่กิน เรียกว่าทำตัวเป็นแม่บ้านแม่เรือนไม่ต่างจากผู้หญิงเลย

”

ผู้เป็นแม่เปิดปากเล่าถึงเรื่องราวของลูกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกสองคนหลัง หญิงร่างบางวัย ๔๖ เล่าไป ดวงตาก็เริ่มมีน้ำตาขึ้นมาคลอหน่วย แน่นอนว่าถึงวันนี้ เธอกับสามีต้องทำงานหนักขึ้นเป็นเท่าตัว เนื่องจากขาดคนแบ่งเบาภาระไปถึงสองคน

จนวันนี้ แม้อย่างเธอ ยังไม่อาจลืม วันคืนแห่ง ความปวดร้าวที่สุดในชีวิตได้ลง

ภาพในคืนวันนั้นยังติดตาและตามหลอกหลอนเธอกับสามีอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ทั้งที่เหตุการณ์ก็ผ่านมาเป็นเวลากว่า ๑๐ เดือนแล้ว

“ วันนั้นไม่มีงานอะไร เรากับแฟนก็เลยอยู่บ้านกันตามปกติ ลูกชายคนกลางกับคนสุดท้องเขามายกเราว่า ขอดอกไปซื้อรถเกี่ยวแถวนี้ เราก็ได้ทำมาอะไร แต่ก็เตือนเขาว่าให้ขับรถระวังหน่อยก็แล้วกัน สักพักเขาก็ขับรถออกไปแล้วก็กลับเข้ามา ”

รัตน์ดนัยขับรถออกไป โดยมีน้องชายนั่งซ้อนท้าย เพื่อไปพบเพื่อนที่ร้านเกมส์ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปไม่กี่กิโล ด้วยความเคยชิน ประกอบกับจุดหมายไม่ได้อยู่ไกลจากบ้านมากนัก ทั้งคู่จึงไม่ได้ใส่หมวกกันน็อคออกไป สองพี่น้องพูดคุยกับเพื่อนๆ และนั่งเล่นเกมส์จนถึงเย็น ก่อนจะนึกได้ว่าลืมสิ่งของบางอย่างที่จะเอามาให้เพื่อนไว้ที่บ้าน จึงขับรถกลับมานั่น

คืนวันนั้นก็เกินกว่าคำว่าเสียใจ

๐๑๔

ทุกครั้งที่นั่งมอเตอร์ไซด์กันไปสองคน รัดแน่น คนที่จะเป็นคนขับ โดยมีน้องชาย นั่งซ้อนท้าย ระหว่างทางกลับบ้าน รถของเด็กหนุ่มทั้งสองเกือบเฉี่ยวชนรถตำรวจที่ขับสวนกันมา แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สองหนุ่มเลยวิ่งเข้าหมู่บ้านไปเอาของให้เพื่อนตามที่ตั้งใจไว้

“

ลูกบอกเราว่าเมื่อครู่เกือบเฉี่ยวกับรถตำรวจ พอเราฟังแล้วก็ไม่อยากให้กลับไปบ้านเพื่อน แต่เขาบอกว่าเขาจะไปให้เพื่อนเดียวเดี๋ยวก็กลับ ไม่ได้อยู่นาน พูดเสร็จเขาก็เข้าไปเอาของแล้วก็สตาร์ทรถออกไปไหม

ตอนนั้นเวลาน่าจะอยู่ที่ ๕-๖ โมงเย็น แล้วนี่แหละ ยังไม่ตึก แต่ฟ้าจะมืดเร็ว เพราะยังอยู่ช่วงหน้าทนาว เราก็บอกเขาว่าให้ขับรถระวังด้วย แล้วก็ให้รีบกลับ เพราะฟ้าเริ่มจะมืดแล้ว

”

เด็กหนุ่มทั้งคู่รับคำและปฏิบัติตามที่เป็นแม่สั่งไว้ทุกอย่าง ทั้งคู่ไปถึงร้านเกมส์เพื่อเอาของให้เพื่อนแล้วก็กลับบ้านทันที หากทุกอย่างทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ อีกไม่เกิน ๑๐ นาที ทั้งคู่ก็คงกลับถึงบ้านไปนั่งกินข้าวเย็นพร้อมกับพ่อแม่และพี่ชายเหมือนอย่างเคยเช่นทุกวัน ต่างกันก็แต่วันนี้ ทั้งคู่กลับมาไม่ถึงบ้านอย่างที่เคยเป็น

เหล่ามฤตยูหลังพวงมาลัย

ทองใบขับรถกลับบ้านโดยมีกลิ่นแอลกอฮอล์เป็นเพื่อน เพื่อนฝูงหรือคนอื่นๆ จะคิดอย่างไรไม่รู้ แต่สำหรับเขา นี่คือเรื่องปกติธรรมดา

ชายหนุ่มคงคิดว่าเขาไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เขาดื่มของเขาเพียงแคคนเดียว ดื่มเสร็จก็ขับรถกลับบ้านนอน ไม่ได้ไปเมาหัวราน้ำ หรือเกะกะระรานใครที่ไหน อีกอย่างก็ดื่มในปริมาณไม่มาก พอกรึมๆ เลือกดื่มสุบจืดก็พอ แล้วที่ผ่านมาก็ไม่เคยขับรถไปชนใครมาก่อน สติยังอยู่ครบถ้วน พูดคุยรู้เรื่อง รู้ว่าหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง สองบวกสองเป็นสี่

ไม่มีใครรู้ว่าหากมีด้านตรวจและให้เป้า
เครื่องวัดค่าปริมาณแอลกอฮอล์ ตัวเลขของ
ทองใบจะอยู่ที่เท่าใด แต่ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่าง
ดำเนินไปทุกเมื่อเชื่อวันแบบนี้ จึงไม่แปลก
อะไรหรอกที่ทองใบจะยังตั้งตนอยู่ในความ
ประมาท นอกเสียจากเขาจะได้รับบทเรียน

ชายหนุ่มตบไฟเลี้ยวออกเลนส์ขาว
เหยียบคันเร่งเต็มที่เพื่อหวังแซงรถคันหน้าที่
ชะลออยู่ขึ้นไปเขาไม่ได้คิดอะไรมากกว่านี้
ไม่แม้แต่จะคิดว่ามีมอเตอร์ไซด์ของเด็กวัยรุ่น
สองคนที่กำลังจะเลี้ยวเข้าหมู่บ้านจอดรออยู่

วินาทีนั้นเขาคงรู้แล้วว่าเพราะเหตุใดรถ
คันหน้าถึงได้ชะลอความเร็ว แต่ดูเหมือนทุก
อย่างจะสายเกินไปเสียแล้ว รถของทองใบพุ่ง
ชนรถมอเตอร์ไซด์ของสองหนุ่มเข้าเต็มแรง

ในที่สุดสิ่งที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นก็เกิด
ขึ้นจนได้ ไม่ว่าจะเป็นด้วยฤทธิ์สุรา ความใจร้อน
ประมาทขาดความระมัดระวัง หรืออะไรก็
แล้วแต่ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ เด็กผู้ชายสองคนที่
ไม่ได้รับรู้หรือเกี่ยวข้ออะไร กลับกลายเป็น
คนที่ต้องมารับเคราะห์กรรมจากสิ่งที่ตัวเอง
ไม่ได้เป็นผู้ก่อ

ความเจ็บปวดทางชีวิตและร่างกายอาจ
หยุดอยู่แค่เพียงเด็กสองคน หากแต่สิ่งที่จะ
ตามมาหลังจากนี้ก็คือผลกระทบทางจิตใจ
และความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของ
ทั้งคู่เมื่อทราบข่าว จะด้วยเหตุอันใดไม่อาจ
ทราบได้ แต่ผลของมันได้สร้างความวินาศ
อย่างใหญ่หลวงมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่อุบัติเหตุ
หน้ามากนัก พ่อแม่จะไม่ได้กอดลูก พี่ชาย
จะไม่ได้กอดน้องๆ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น จะกลายเป็น บาดแผล ของครอบครัวนี้ ไปตลอดกาล

นาถิของความสูญเสีย

รถมอเตอร์ไซด์ของรัตน์ด้นัยกับซัชชัย
เตรียมตัวรอที่จะเลี้ยวเข้าหมู่บ้าน แต่ต้องรอ
ให้รถบรรทุกคันใหญ่ขับผ่านไปก่อน หลังรถ
คันใหญ่ รถเก๋งคันที่สองมีน้ำใจหยุดชะลอให้
สองพี่น้องเลี้ยวเข้าหมู่บ้าน ผู้เป็นพี่ชาย
กำลังหันหัวจักรยานยนต์ แต่ยังไม่ทันที่จะทำ
อะไร รถกระบะที่อยู่หลังรถเก๋งก็วิ่งแซงขึ้น
มา ชนเอวข้างของเขาและน้องชายกระเด็น
ไปคนละทิศละทาง

ร่างของรัตน์ด้นัย ผู้เป็นคนขับลอยสูง
ขึ้นไปบนอากาศก่อนตกลงมากระแทกกับรถ
กระบะ ความแรงของรถที่พุ่งชน ประกอบ
กับร่างที่ตกลงมากระแทกกับตัวรถซ้ำสอง ส่งผล
ให้เด็กหนุ่มวัย ๑๗ คอหักในทันที ขณะที่
ขาหักพับผิดรูป และมีเลือดไหลออกจากจมูก
จำนวนมาก ลมหายใจของเด็กหนุ่มในขณะ
นั้นรยริน เจียนอยู่เจียนไปเต็มที่

ขณะที่ร่างของซัชชัย น้องชายกระเด็น
ตกห่างออกไปร่วม ๑๐ เมตร ขาทั้งสองหัก
โค้งงอผิดรูป และมีเลือดออกมาทางจมูกเช่น
เดียวกับผู้เป็นพี่ ต่างกันก็แต่มีปริมาณน้อย
กว่า จุดสำคัญคือศีรษะของซัชชัยได้รับการ
กระทบกระเทือนอย่างแรงจากการกระแทก
กับพื้นถนน โอกาสในการหายใจแทบไม่ต่าง
อะไรจากพี่ชายมากนัก

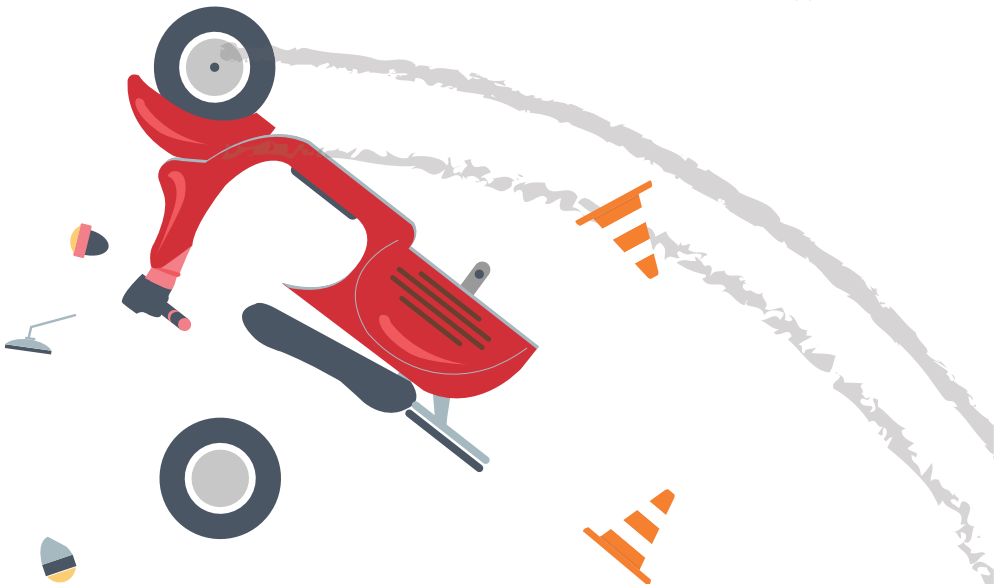
ในช่วงเวลาที่เกิดเหตุ มีคนในหมู่บ้าน ขับมอเตอร์ไซค์ออกมา ๒ คัน กำลังจะไปซื้อของ เมื่อเห็นดังนั้น ๑ ใน ๒ คนรีบขับรถกลับเข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อแจ้งข่าวให้พ่อแม่ของเด็กหนุ่มทั้งคู่ทราบ ขณะที่อีกคนรีบขับรถออกไปขวางกลางถนนไว้ เพื่อให้รู้ว่ามีอุบัติเหตุ ไม่เช่นนั้นอาจมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นซ้ำสองกับเด็กหนุ่มทั้งคู่

ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำเอาลูกผู้ชายอย่างบุญไทยถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ชายร่างสันทัดวัย ๔๔ ร้องไห้โฮเสียงดังไม่ต่างอะไรจากเด็กๆ สถิติสัมปชัญญะในขณะนั้นกระเจิดกระเจิงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ถ้าเลือกได้เขาคงอยากแลกให้คนที่นอนเจียนอยู่เจียนตายบนท้องถนนเป็นตนเองมากกว่าจะเป็นลูกชายทั้งคู่

“พอรู้ว่าเรากำลังสองคนก็รีบออกไปทันที ก่อนที่หลังจากนั้นไม่นานคนทั้งหมู่บ้านจะขับรถบึ่งตามออกไป พอไปถึงที่เกิดเหตุเห็นลูกเท่านั้นแหละ แม่เขาก็เป็นลมล้มพับไปเลย ส่วนตัวผมก็ได้แต่ร้องไห้ทำอะไรไม่ได้ วังไปหาลูกคนนั้นทีคนนี้ที มันสับสนไปหมดเหมือนคนเสียสติ”

“พอเราวิ่งไปหาลูกคนรองก็เห็นเขานอนจมกองเลือด พอวิ่งไปหาลูกคนเล็กก็เหมือนกับว่าเขาจะหยุดหายใจ เราจะจับเขาจะกอดเขาก็ทำไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าถ้าประคองขึ้นมาเขาจะเป็นอะไรไปมากกว่านี้หรือเปล่า

เราก็เลยได้แต่วิ่งไปวิ่งมา ได้แต่ถามเขาว่า ‘เป็นยังไงบ้างลูก ๆ’ เราวิ่งไปมาอยู่อย่างนั้นประมาณ ๕ นาที รถกู้ภัยก็มาถึง”

๕ นาทีอาจเป็นเวลาที่เราเร็วและไวมาก
สำหรับคนส่วนใหญ่ หากแต่สำหรับบุญไทย
ในขณะนั้นมันคือเวลา ๕ นาทีที่ยาวนานกว่า
๕ นาทีไหนๆในชีวิต

เมื่อรถพยาบาลและกู้ภัยมาถึง ผู้เป็น
พ่อรีบวิ่งไปหาเจ้าหน้าที่ทั้งน้ำตา พร้อมกับ
อ้อนวอนให้ช่วยเหลือลูกทั้งสองของเขาให้
ได้ พยาบาลประคองร่างของผู้เป็นพี่ขึ้นเพื่อ
จะทำการใส่เฟือกชั่วคราว ขณะที่ทีมกู้ภัย
ช่วยกันปั๊มหัวใจให้ผู้เป็นน้องกลับมาหายใจ
อีกครั้ง เนื่องจากก่อนที่พวกเขาจะมาไม่ถึง
นาน เด็กหนุ่มคนน้องได้หยุดหายใจไปแล้ว

“

ลูกคนสุดท้ายของครอบครัวใจไปแล้ว
แต่เจ้าหน้าที่กู้ภัยเขาปั๊มหัวใจขึ้นมาใหม่
สภาพในตอนนั้นต้องถือว่าสาหัสทั้งคู่
ทางเจ้าหน้าที่เขาเอาลูกสองคนส่งไป
ยังโรงพยาบาลในตัวอำเภอ แต่ทางโ
พยาบาลรักษาไม่ไหว เลยให้ส่งไปยังโ
พยาบาลในตัวจังหวัด

จำได้ว่าไปถึงที่โรงพยาบาลน่าจะ
ประมาณ ๒ กลุ่ม แต่พอไปถึง คนพี่ก
ขนาดแผลไม่ไหว เสียชีวิตที่โรงพยาบาล
ตอนนั้นเราเชื่อก เหมือนโลกทั้งใบดับไป
หมด แต่ก็ยังหวังว่าโหนๆ ถ้าจะเสียก็ขอ
ให้เสียแค่คนเดียว เรายังแอบหวังว่าลูก
คนเล็กจะรอด

”

STOP

หลังจากการเสียชีวิตของรัตน์ดนัย ลูก
คนรอง บุญไทยต้องรับศพลูกกลับมาจัดงาน
ที่บ้าน โดยปล่อยให้ภรรยาเฝ้าลูกคนเล็กอยู่
ที่โรงพยาบาล งานศพของลูกชายคนกลาง
บรรยากาศเต็มไปด้วยความเศร้าสลด ผู้
เป็นพ่อแทบไร้เรี่ยวแรงที่จะทำอะไร หาก
แต่ด้วยความที่เป็นที่รักของผู้คนในยามมี
ชีวิตอยู่ ทำให้คนในหมู่บ้านพร้อมใจกันช่วย
เหลือและจัดการทุกอย่างให้ครอบครัวนี้ด้วย
ความเต็มใจ

“ คนที่นี้เขารู้สึกว่าเขาสูญเสียลูก
หลานไปด้วยเหมือนกัน เขาก็เลยพากันมา
ที่บ้าน มาช่วยกันจัดงาน เขาจัดการทุก
สิ่งทุกอย่างให้เราเรียบร้อย เพราะตอน
นั้นบอกตรงๆ เลยว่าเราไม่มีแรงจะทำ
อะไรได้แล้ว ”

“

ใจหนึ่งเราเสียใจมากกับการเสียชีวิตของคนพี่ ส่วนอีกใจหนึ่งก็ลุ้นว่าลูกคนเล็กที่อยู่โรงพยาบาลจะเป็นยังไงบ้าง เขาจะรอดตาย จะมีชีวิตอยู่ต่อไปไหม หรือถ้ารอดแล้วเขาจะรอดมาในสภาพแบบไหน

ตอนนั้นในหัวสมองเรามีเรื่องหลายอย่างให้คิดมากมายเต็มไปหมด ซึ่งไม่มีเรื่องไหนเลยที่เป็นเรื่องดีสักเรื่องเดียว

”

ชายกลางคนผิวดำ หน้าตากร้านแดด กร้านลม บอกเล่าถึงช่วงเวลาอันสาหัสของชีวิตด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ถึงวันนี้วันเวลาผ่านไปเกือบ ๑๐ เดือนแล้ว แต่เขายังคงจดจำคืนวันแห่งการสูญเสียไม่ได้ไม่ลืม

หลังการจากไปของลูกคนกลางในคืนวันเกิดเหตุ อาการของคนน้องยังอยู่ในขั้นโคม่า แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ทั้งพ่อและแม่ก็ยังคงแอบหวังอยู่เสมอๆ ว่าจะเกิดปาฏิหาริย์ หวังว่าโชคชะตาจะไม่โหดร้ายกับครอบครัวจนเกินไปนัก

ผู้เป็นแม่อยู่ที่โรงพยาบาลตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้าอีกวันโดยไม่ได้กินได้นอน เธอยังคงเฝ้าดูลูกชายคนเล็กอยู่ข้างเตียง ก่อนที่ในกลางดึกคืนต่อมา แพทย์ผู้รักษาก็จะเดินเข้ามาบอกให้ทำใจ

“

ตอนนั้นเราไม่ได้กิน ไม่ได้นอน แล้วก็ไม่ได้ออกมางานศพลูกคนรองเลย เพราะต้องคอยดูลูกชายคนเล็กตลอด อาการเขาหนักมาก หมอบอกว่าสมองลูกบวมมาก แม่อาจต้องทำใจ ฟังอย่างนั้นเราตัวชาไปหมด ทำอะไรไม่ถูก

มันทำใจไม่ได้หรอก ลูกทั้งคนเราเสียของเรามา แล้วต้องมาเสียไปอีกตัวสองคนแบบนี้ ความเจ็บปวดนี่มันทวีคูณเลยนะ

”

หลังจบประโยคคำพูดของหมอ ทำนบหน้าตาของผู้เป็นแม่ไหลทะลักออกมาราวกับเขื่อนแตก เสียงสะอื้นของหญิงร่างบางวัยกลางคนบ่งบอกถึงความรู้สึกเจ็บร้าวราวหัวใจจะแตกเป็นเสี่ยงๆ

**ไม่ช้าอันเวลา
จะผ่านไปในทันใด
บาดแผลและ
ภาพเหล่านี้
ก็จะอยู่ในหัวใจและ
ฉีกความทรงจำ
ของเธอ
ไปตราบนานชั่วชีวิต**

อาการ เพื่อผู้อยู่บนท้องถนน

ลูกชายคนเล็ก – ชัชชัย จากไปตอนตี ๕ หรือราวสองวันหลังจากเกิดอุบัติเหตุ ถึงตอนนี้ สุภรณ์น่าจะจะมีน้ำตาซึมหรือร้องไห้อยู่บ้างในยามที่มีคนพูดถึง หรือคิดถึงวันเวลาเก่าๆ แต่ทั้งเธอและสามีก็พยายามเข้มใจ และคิดถึงลูกชายคนเดียวที่ยังอยู่ให้มาก

“

ถามว่าล้มได้ไหม เราคงล้มไม่ได้หรอก แต่เราพยายามข่มใจ ทำใจมากกว่าแรงๆ ก็อาจจะเศร้า ยอมรับว่าร้องไห้หนัก เพราะยังทำใจไม่ได้ แต่พอเวลาผ่านไปความรู้สึกเสียใจก็ค่อยๆ จางลงบ้าง

ทุกวันนี้ก็พยายามดูแลลูกชายคนโตที่เหลืออยู่คนเดียวให้ดีที่สุด เขาไปไหนมาไหนก็บอกเขาให้ระมัดระวัง ให้ใส่หมวกกันน็อกทุกครั้ง เพราะอุบัติเหตุมันไม่เกิดจากเขาก็จากเรานี่แหละ ที่สำคัญที่สุดก็คือเราเสียลูกไปสองคนแล้ว เราไม่อยากต้องเสียเขาเพิ่มเป็นคนที่สามอีก

”

ทางด้านผู้ทำให้เกิดอุบัติเหตุอย่าง ทองใบ ด้วยความตกใจเขาขับรถหนีไปในวันแรก ทว่าหลังจากทุกอย่างผ่านไปชั่วขณะ สติสัมปชัญญะและจิตสำนึกเริ่มกลับคืนมา ชายหนุ่มรู้สึกถึงความผิดบาป จึงเดินทางมาทำงานศพและขอชดเชยกับพ่อแม่ของเด็กหนุ่มด้วยตัวเอง พร้อมกับชดเชยค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งแม้สองสามีภรรยาผู้เสียหายจะโกรธเคืองอยู่บ้างในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดแล้วทั้งคู่ก็ให้อภัยและอโหสิกรรมต่อกัน

ค้นวันที่เกินกว่าคำว่าเสียใจ

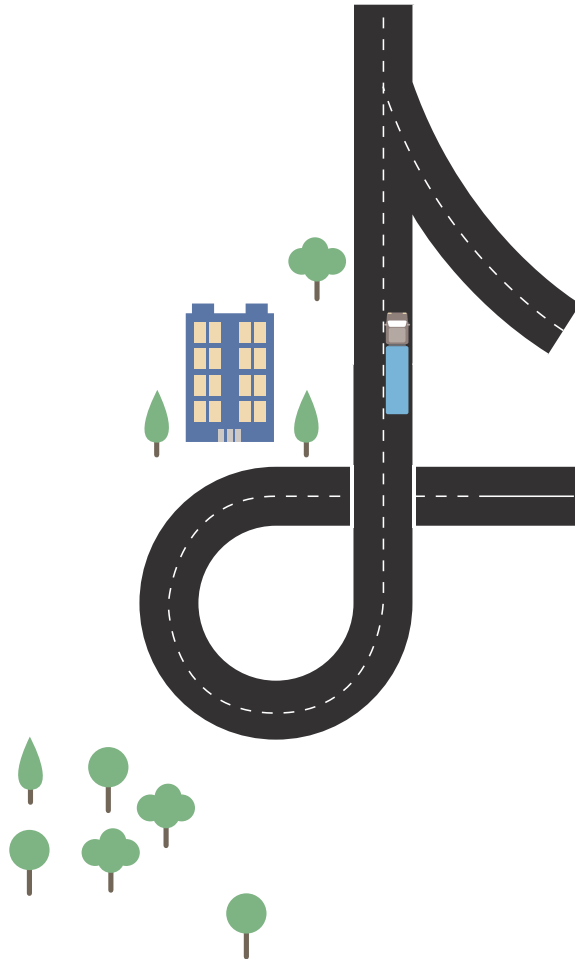
๐๒๐

“ คนชนเขามาจากสวนวันแรก มาขอ
ขมา ขอโทษในสิ่งที่เขาทำลงไป แรกๆ เรา
ก็โกรธนะ คิดว่าทำไมเขาถึงหนี ถึงไม่รับ
ผิดชอบตั้งแต่แรก แต่มาคิดๆไป เขาก็ยังดี
ที่ยังมาแสดงตัวมารับผิดชอบ เราก็อโหสิ

เขาก็ก่อนเงินมา ๖ หมื่นบาท แต่จ่าย
สดครึ่งหนึ่ง ขอผ่อนอีกครึ่งหนึ่ง เราก็ก่อน
ได้ว่าอะไร เพราะลูกเราก็ตายไปแล้ว ผัน
ขึ้นมาไม่ได้แล้ว อีกอย่างเขาเองก็เป็นคน
หาเข้ากินค่าเหมือนกันกับเรา สิ่งที่เกิดขึ้น
เราเชื่อว่าเขาเองก็ไม่อยากให้เกิด ”

นอกเหนือจากได้รับเงินจากผู้กระทำผิด
ทางประกันของรถจักรยานยนต์ยังจ่าย
ประกันในกรณีเสียชีวิตอีก ๒๕๐,๐๐๐ บาท
แน่นอนว่าเงินขนาดนี้เป็นตัวเลขที่สองสาม
ภรรยาไม่เคยได้รับหรือจับต้องมาก่อนในชีวิต
แต่หากเลือกได้ ต่อให้เงินมากกว่านี้อีกสิบ
เท่า ร้อยเท่า ทั้งคู่ก็ไม่ยินดีรับ หากต้องแลก
มาด้วยชีวิตของลูกทั้งสองคน

“ เราไม่อยากได้เงินเลย อย่างว่าแต่
เท่านั้นเลย ต่อให้เป็นสิบล้าน ร้อยล้านเรา
ก็ไม่เอา ถ้าเป็นแบบนี้ เราขอให้ลูกสอง
คนอยู่กับเราดีกว่า จะยากจนจะมีหนี้มีสิน
แต่เราก็ก่อนได้อยู่ด้วยกัน ได้รับความสุข แต่
เป็นอย่างตอนนี้งถึงมีเงินก็จริง แต่เราไม่มี
ความสุขเลย ”

ผู้เป็นแม่พูดพลงยกมือขึ้นปาดน้ำตา
ในวันนี้หากจะมีอะไรที่เธอและสามีจะฝาก
ถึงผู้ใช้รถใช้ถนนก็คงมีไม่กี่อย่างที่อยากจะ
ฝากบอกพวกเขา

“
เราไม่อยากให้
คนขับรถกินเหล้า
เพราะเหล้า
จะทำให้
ขาดสติ
ในการขับรถ

เราคิดว่า
ถ้าคนใช้รถ
ไม่มีสติ
อุบัติเหตุ
ก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย

เราอยากให้คนที่ใช้รถใช้ถนนทุกคนคิดให้
ดี ต้องตั้งสติตั้งแต่ก่อนจะออกสตาร์ท
เลย เพราะเมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้น ความสูญ
เสียบางครั้งมันเสียหายนานเกินกว่าจะ
รับพิชชอบได้

”

“
เมื่อเกิดขึ้นแล้ว
ไม่มีใครสักคน
ที่จะมีความสุข
ไม่ว่าเขา ไม่ว่าเรา
หรือ
แม้แต่ผู้อื่น
ที่ไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องอะไรเลย

”
...

เรื่องที่

๓

ฝันของนกปีกเดียว

บทเรียนที่เล่นไปด้วยน้ำตา

๐๒๓

ชีวิตของ เดือนเพ็ญ พลน้อย นอนหลับไม่เคยเต็มตามาเป็นเวลากว่า ๖ เดือนแล้ว กว่าครึ่งปีที่ลูกสาวคนเดียวในชีวิตของเธอจากไป จนถึงวันนี้ยังไม่รู้สึกคืนที่คนเป็นแม่อย่างเธอจะปิดเปลือกตาหลับได้สนิท

ในคำคืนที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยสายฝนโปรปรายไม่ขาดเม็ด อากาศภายนอกเย็นสบาย หลายชีวิตในตัวเมืองหาดใหญ่กำลังหลับใหลอย่างมีความสุข แม้จะได้ชื่อว่าเป็นดินแดนท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยแสงสีแห่งหนึ่งของภาคใต้ ทว่าบ้านแทบทุกหลังคาเรือนในละแวกที่อยู่อาศัยของเธอต่างดับไฟมืดมิด จะมีก็เพียงบ้านหลังเล็กๆ ของหญิงกลางคนวัย ๔๗ อย่างเธอเท่านั้นที่ยังคงเปิดไฟสว่างจ้าราวกับกำลังทำหยา

สายฝนที่โปรปรายอยู่ภายนอก

แม้กระนั้นเสียงเม็ดฝนจากฟากฟ้าก็ไม่อาจกลบเสียงลั่นสะอื้นของเจ้าของบ้านหลังนี้ได้สนิทนัก เดือนเพ็ญกำลังร้องไห้ และคืนนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับหลายคืนที่ผ่านมาคงเป็นอีกคืนที่น้ำตาจะอยู่เป็นเพื่อนเธอไปจนถึงรุ่งเช้า กลางสายฝน ยามเย็นของวันกลางฤดูร้อนในเทศกาลสงกรานต์ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่เธอไม่เคยลืม

หนึ่งความฝันของสองชีวิต

เราไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้นได้เลย
ทุกภาพ ทุกเหตุการณ์ ทุกนาที ทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นยังติดตา ยังวนเวียนอยู่ในความคิด
ของเราตลอดเวลา เราไม่เคยหลับได้สนิท
หลับๆอยู่ก็สะดุ้งตื่น เป็นอย่างนี้ทุกคืนตั้งแต่
วันที่ลูกจากไป

ผู้หญิงวัยกลางคน ร่าเริงขี้เล่น ผิวขาว
อธิบายถึงภาวะที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ใน
ปัจจุบัน น้ำเสียงที่สั่นเครือและขาดห้วงใน
บางช่วง บ่งบอกถึงความโศกเศร้าที่ฝังลึกใน
หัวใจเธอได้เป็นอย่างดี

พื้นเพเดิมของเดือนเพ็ญ เป็น คน
อ.ท่าปลา จ.อุตรดิตถ์ เธอเกิดในครอบครัวที่
มีฐานะยากจน พ่อแม่ประกอบอาชีพทำไร่ทำ
นา พ่อแม่มีลูกด้วยกัน ๔ คน เธอเป็นลูกหล
คนสุดท้อง อายุห่างจากพี่ชายคนโตชนิดว่า
เป็นพ่อ-ลูกกันได้

สภาพครอบครัวที่ปากกัดตีนถีบ บ่ม
เพาะให้เธอเป็นคนสู้ชีวิตและไม่ยอมแพ้อะไร
ง่ายๆ หญิงสาวมีความรู้แค่ประถม ๖ อย่าง
เธอ ทำงานหาเลี้ยงชีพแทบทุกอย่าง ตั้งแต่
ทำไร่ไถนา รับจ้างทำงานบ้าน เป็นเด็กเสิร์ฟ
อาหาร ไปจนถึงตัดเย็บเสื้อผ้า ถ้าหญิงสาว
อย่างเธอจะมีพรสวรรค์อะไรสักอย่างในชีวิต
การร้องเพลงก็น่าจะเป็นสิ่งนั้น

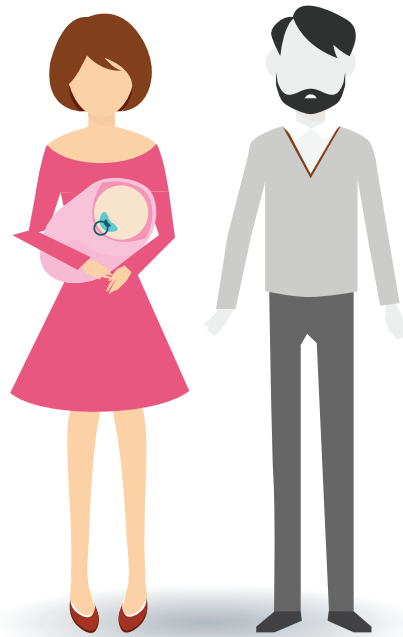
จากอุบัติเหตุ
ชั่วไม่กี่นาที
ทำให้ชีวิต
ของเธอ
ต้องเปลี่ยนไป

...

ด้วยความที่เรียนมาน้อย เราจึงต้องทำงานหนัก เพื่อจะมีเงินมาช่วยเหลือที่บ้าน จำได้ว่าช่วงที่ยังไม่มีลูก ช่วงกลางวันเราทำงานเย็บผ้าตั้งแต่ ๑๐ โมง – ๒ ทุ่ม หลังจากนั้น ๒ ทุ่มถึงตี ๒ เราก็มาร้องเพลงที่ห้องอาหาร เรามามีลูกหลังจากลงมืออยู่ภาคใหญ่ได้ประมาณ ๕ ปี

หญิงสาววัย ๒๐ ลงมาทำงานเป็นนักร้องกลางคืนที่หาดใหญ่จากคำชักชวนของเพื่อน ก่อนที่ในเวลาต่อมาจะพบรักกับพ่อของลูก และแต่งงานมีครอบครัว ทั้งสองมีโชทองคลั่งใจเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว ชีวิตรักของเธอไม่ได้สุขสมหวังอย่างที่วาดหวังไว้ ไม่นานปีหลังจากมีลูกสาวคือน้องอาย สรนนท์ จิตรนิยม เธอกับสามีก็เลิกรากัน เดือนเพ็ญใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังสองแม่ลูก ต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ในคนเดียวคนเดียว เป็นเหตุให้แม่ลูกคู่นี้รักและผูกพันกันมาก

ทุกวัน ตั้งแต่ลูกเกิดมา เราแทบไม่เคยห่างกันเลย น้องอายไม่ใช่แค่เป็นลูก และเราก็ไม่ใช่แค่เป็นแม่ แต่เราทั้งคู่ยังเป็นเหมือนเพื่อนสนิท เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตของอีกคน เราเลี้ยงลูกเหมือนเพื่อนด้วย เราคุยกันทุกเรื่องไม่มีปิดบัง ขณะเดียวกันก็สอนให้ลูกรู้จักดูแลตัวเอง รู้จักทำงาน อดออม แล้วก็ให้ตั้งใจเรียนให้มากๆ เพราะเราเป็นคนที่ยังเรียนมาน้อย

แม้จะเติบโตมาในครอบครัวครึ่งใบ แต่
น้องอวยก็เติบโตเป็นเด็กที่ดี มีความรับผิดชอบ
ทั้งในด้านการเรียน รวมถึงความคิด
และจิตสำนึก ทุกๆช่วงปิดเทอมตั้งแต่ยัง
เรียนชั้นมัธยม เด็กสาวจะทำงานเพื่อหาราย
ได้มาช่วยเหลือและลดภาระค่าใช้จ่ายของ
ผู้เป็นแม่ด้วยการสอนพิเศษ ทำงานเสิร์ฟที่
ร้านอาหารที่แม่ทำอยู่ และยังช่วยแม่ทำงาน
บ้าน เธอเป็นเด็กที่รู้ค่าของเงิน หมั่นเก็บออม
วางแผนการใช้เงินทุกบาททุกสตางค์อย่างดี

ครั้งหนึ่งในวันแม่ ลูกสาวสู้เก็บเงินจาก
น้ำพักน้ำแรงซื้อโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่
ให้แม่ ทำเอาผู้เป็นแม่ปลื้มใจจนน้ำตาซึม
เด็กสาวยังใส่ใจการเรียน มีผลการเรียนดี
ระดับต้นของห้องเรียน ตั้งแต่เล็กมาแล้ว
เธอได้รับเกียรติบัตรจากสถานศึกษามาแล้วกว่า
๒๐ ใบ

เด็กสาวมีความฝันว่าสักวันหนึ่ง เธอจะ
ซื้อบ้านเป็นของตนเอง พร้อมกับเปิดร้าน
กาแฟเล็กๆ ใช้ชีวิตอยู่กับแม่ บ่อยครั้งก่อน
นอนสองแม่ลูกจะพูดคุยถึงความฝันเล็กๆที่
ว่านี้ร่วมกัน

ทุกคืนที่ผูกพันถึงสิ่งที่ลูกฝัน เราทั้งคู่จะ
มีความสุข ลูกสาวคิดวางแผนล่วงหน้าไว้
ก่อนแล้ว ว่าหลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย
จะทำงานเก็บเงิน แล้วจะซื้อบ้านภายในสอง
ปี เพราะทุกวันนี้เรายังเช่าบ้านคนอื่นอยู่ พอ
มีบ้านแล้วเราจะทำร้านกาแฟตรงไหน เขาคิด
ของเขาเอาไว้อะไรสรรพ

ลูกสาวของเธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังทั้งในกรุงเทพฯ และภาคใต้ได้ถึงสองแห่ง แต่สุดท้าย เด็กสาวก็เลือกเรียนมหาวิทยาลัยในบ้านเกิด ตามโควตานักเรียนเรียนดี เนื่องจากไม่ยอมไปไกลจากแม่และยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายได้อีกทาง

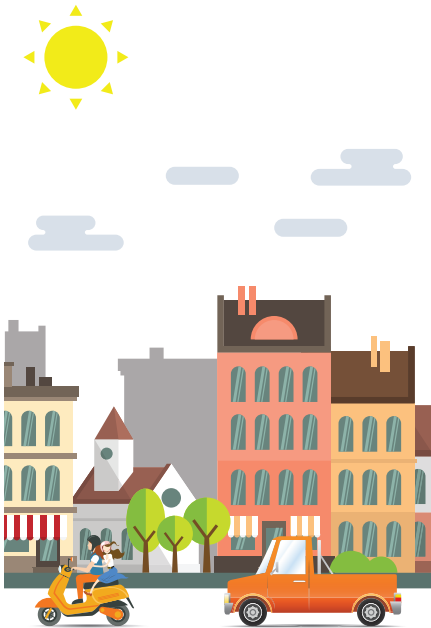
ช่วงเวลาก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาใหม่ในคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สงขลา เธอตั้งใจจะให้แม่ออกค่าเทอมเพียงครั้งเดียว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งที่เหลือเธอจะหาจากการทำงานในช่วงปิดเทอม โดยในวันจันทร์ถึงศุกร์จะมาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารมีชื่อของหาดใหญ่ที่แม่ทำงานอยู่ ขณะที่วันเสาร์-อาทิตย์ เธอจะสอนพิเศษเป็นรายได้อีกทาง

ด้วยความที่เป็นคนขี้มึนแหม่มแจ่มใส และพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ทำให้ลูกค้าต่างชาติที่ร้านค่อนข้างจะพึงพอใจในบริการของน้องอาย จึงให้ทิปเป็นค่าตอบแทนอยู่ไม่น้อย ทุกวันเว้นวันหยุดสุดสัปดาห์ น้องอายจะช้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ผู้เป็นแม่ไปทำงานที่ร้านอาหารโดยไม่เคยหยุดพัก

ทุกสิ่งในชีวิตของสองแม่ลูกกำลังดำเนินไปด้วยดี แต่แล้วทุกอย่างก็กลับพังทลายลง ในเย็นวันหนึ่ง วันนั้นเป็นวันที่สองแม่ลูกนั่งมอเตอร์ไซค์คู่ใจจากบ้านย่านสนามบินไปทำงานที่ร้านอาหารที่อยู่ห่างไปร่วม ๒๐ กิโลเมตรดังเช่นทุกวัน

วันนั้นตรงกับเทศกาลสงกรานต์ ๑๔ เมษายน ราว ๔ โมงเย็นกว่า เดือนเพ็ญ ขีบริดท่ามกลางสายฝนที่ตกพรำด้วยความระมัดระวัง โดยมีลูกสาวนั่งซ้อนท้ายตามปกติหากจะมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติในวันนั้นก็คือ มีรถกระบะคันหนึ่งที่ขับตามหลังสองแม่ลูกมาด้วยความเร็วสูง ขณะที่มาถึงทางลัดใกล้จะเข้าตัวเมือง และกำลังจะลอดเข้าสะพาน

วันที่ชีวิตไม่เหลือใคร

วันที่ที่รถกระบะความเร็วสูงชนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ ร่างของสองแม่ลูกต่างปลิวกระเด็นกันไปคนละทิศละทาง ผู้เป็นแม่แขนซ้ายและไหล่ปลาร้าหักในทันที ทว่าความเจ็บปวดทางร่างกายในเวลานั้นไม่ได้สำคัญกับเธอแม้แต่น้อย สิ่งเดียวที่เธอคิดถึงในเวลานั้นคือชีวิตของลูก

ความเจ็บปวดจากอุบัติเหตุทำให้เธอไม่สามารถลุกขึ้นเดินได้ แต่ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ก็ทำให้เธอกระเสือกกระสนคลานไปหาร่างของลูกสาวที่ตกอยู่ในคูข้างถนน ผู้เป็นแม่เอามือขวาที่ยังพอจะใช้การได้โอบลูกสาวเข้าแนบอก เมื่อมองจากภายนอกเด็กสาวมีแค่แผลถลอกที่แก้มเล็กน้อยเท่านั้น เธอเสียอีกที่ดูจะอาการหนักยิ่งกว่าลูกสาว

รถกระบะคันนั้น
ชนเข้าที่
มอเตอร์ไซค์
และร่างของทั้งคู่
อย่างจัง
นับจากวินาทีนั้น
ชีวิตของแม่
อย่างเดือนเพ็ญ
ก็ไม่เคยเหมือนเดิม
อีกต่อไป

...

เวลานั้นเราไม่ได้สนใจอะไรเลยนอกจากลูก เราห่วงลูกอย่างเดียว ตอนนั้นดูอาการภายนอกเขาก็แทบไม่มีบาดแผลอะไร เราก็ถามน้องอาว่าป็นยังไบบ้าง ลูกก็บอกแต่เพียงว่าหนูปวดท้อง

บรรยากาศบนท้องถนนขณะนั้นมีคนมุงดูเหตุการณ์อยู่มากมาย บางคนพยายามที่จะพาสองแม่ลูกไปโรงพยาบาล แต่ก็มีคนห้ามปรามว่าไม่ควรเคลื่อนย้ายคนเจ็บด้วยตัวเอง เพราะอาจเป็นอันตรายมากกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงทำได้แค่เฝ้ารถพยาบาลมารับ การช่วยเหลือได้มากที่สุดในช่วงเวลานั้นก็คือการช่วยยืนกางร่มไม่ให้สายฝนเปียกตัวสองแม่ลูกมากกว่าที่เป็นอยู่

หากเป็นการรอ
ที่ข้องเกี่ยวกับ
ความเป็น
ความตาย
ของชีวิตด้วยแล้ว
แต่ละนาที
ย่อมมีค่ากว่า
ที่เป็นจริง

...

เวลาผ่านไปราว ๑ ชั่วโมง รถพยาบาล
ยังไม่มีที่ท่าว่าจะมาถึงแต่อย่างใด เดือนเพ็ญ
ยังคงประคองกอดลูกสาวไว้แนบอก พร้อมกับ
กับหวังว่ารถพยาบาลจะมาถึงในเวลาอัน
รวดเร็ว น้องอวยยังคงบอกกับแม่เช่นเดิมว่า
เธอปวดท้อง สิ่งเดียวที่ดูจะไม่เหมือนเดิมใน
ขณะนั้น คือใบหน้าของเด็กสาวเริ่มปรากฏ
อาการซีดเขียวผิดจากเมื่อชั่วโมงก่อน ว่ากัน
ว่าเวลาของคนเฝ้ารอมักยาวนานกว่าเวลาที่
เป็นจริงเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

สายฝนยังคงกระหน่ำตกมาอย่างต่อเนื่อง
เนื่อง ทำให้ถนนลื่น รถกระบะคันดังกล่าว
ที่วิ่งมาด้วยความเร็วจึงสูญเสียหลักได้ง่าย
ทำให้ชนร่างของสองแม่ลูกเข้าอย่างจัง ทั้งๆ
ที่เดือนเพ็ญเองก็พยายามขับมอเตอร์ไซด์
อย่างระมัดระวัง ด้วยการขับชิดริมทาง และ
ใช้ความเร็วแค่ ๔๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

เวลาผ่านไปร่วมชั่วโมงครึ่ง รถพยาบาลที่
รอคอยจึงมาถึง เจ้าหน้าที่พยาบาลนำตัวสอง
แม่ลูกขึ้นรถโดยเร็ว อาการในขณะนั้นคนที่
หนักหน่วงน่าเป็นห่วงมากกว่ากลับกลายเป็น
ลูกสาว ดวงตาของเด็กสาวเริ่มเหม่อลอย ไร้
แววตอบสนอง ใบหน้าและผิวหนังเริ่มซีด
เสียงร้องปวดท้องเริ่มแผ่วเบา ทว่ากลับบ่น
คร่ำและต่อเนื่องยิ่งขึ้น สิ่งเดียวที่ผู้เป็นแม่
พอจะทำได้ในเวลานั้นก็คือใช้แขนขาจับ
มือลูกสาวไว้ แล้วบอกลูกว่าประเดี๋ยวก็ถึง
โรงพยาบาลแล้ว

เราจับมือน้องอวยแล้วบอกว่าเดี๋ยวก็
ถึงโรงพยาบาลแล้วนะลูก เดียวก็ถึงแล้ว
ตอนนั้นเรารู้สึกได้ว่าอาการของลูกแยกว่า
เรา แต่ก็คิดว่าเดี๋ยวพอถึงมือหมอ ลูกก็น่า
จะปลอดภัย”

ในเวลาไม่นานนัก รถก็พาผู้บาดเจ็บทั้งคู่มาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่แยกสองแม่ลูกออกจากกัน โดยพาผู้เป็นแม่นั่งรถเข็นไปหาหมอ เพื่อตรวจและเข้าเฝือก ขณะที่เจ้าหน้าที่อีกส่วนหนึ่งรีบพาเด็กสาวไปยังห้องฉุกเฉิน ถึงนาที่นั่นแม้จะเป็นกั่วงล่อยู้งาน แต่ผู้เป็นแม่ยังคิดว่าลูกสาวที่เธอรักจะปลอดภัย

ประมาณ ๓ กลุ่ม หมอที่รักษาเข้ามาบอกเราว่า ลูกหยุดหายใจไปพักหนึ่ง แต่ตอนนี้หมอช่วยขึ้นมาได้ครึ่งหนึ่งแล้ว พอเราได้ยินอย่างนี้เราก็รับไม่ได้ สดแตก กรีดร้องเหมือนคนบ้าเลย จำได้ว่าทั้งหมอ ทั้งพยาบาลต้องมาช่วยกันจับตัวไว้

วินาทีแห่งการสูญเสีย

ราว ๓ ชั่วโมงหลังจากมาถึงโรงพยาบาล เดือนเพ็ญยังคงไม่ได้พบหน้าลูก เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกของเธอได้จากโลกนี้ไปแล้ว

**เหตุการณ์บน
ท้องถนนที่อุบัติขึ้น
เพียงไม่กี่วินาที
ได้พรากชีวิตของคน
ที่เธอรักที่สุด
ไปตลอดกาล**

กระทั่งสักพัก แก้วแกซึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหารที่เราร้องเพลงอยู่ และเพื่อนๆ พนักงานทุกคน เข้ามาหาเราที่ห้อง ทุกคนบอกเราว่าเจอลูกแล้ว ลูกเราสบายดี กำลังนอนอยู่ที่ห้อง เดียวจะพาไปหา เราถึงสงบลงและได้สติ ที่จริงตอนนั้นทุกคนเขารู้ความจริงหมดแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าบอกเรา

ร่างของลูกซ้ในจากการถูกรถชนกระแทกอย่างหนัก หมอที่รักษาพบว่าน้องอายุมีเลือดออกในช่องท้องจำนวนมาก สดปัญญาและความสามารถของแพทย์ที่จะยื้อชีวิตเด็กสาวต่อไปได้ ลูกที่เธอรักจากโลกนี้ไปด้วยวัยเพียง ๑๙ ปี

เจ้าหน้าที่ค่อยๆ เช็นรถพาเธอออกจากห้องอย่างช้าๆ ไปยังห้องของลูกสาว เธอเหลียวมองไปยังเก้าอี้และเพื่อนร่วมงานที่เดินตามมาด้วยกัน สีหน้าของทุกคนยังเรียบนิ่งเป็นปกติ

ประตูห้องที่ร่างของน้องอายนอนอยู่ บัดนี้อยู่ใกล้สายตาของเธอมากขึ้นเรื่อยๆ หญิงวัยกลางคนมองไปยังห้องที่อยู่เบื้องหน้า ภาพที่เธอเห็นเป็นภาพปลายเท้าคู่หนึ่งที่โผล่พ้นจากผ้าขาวที่ห่มคลุมร่างร่างหนึ่งเอาไว้

รถเข็นที่นั่งมายังเหลือระยะทางอีกร่วมสิบเมตรว่าจะถึงประตูห้อง ทว่าวินาทีนั้น ผู้เป็นแม่รู้แน่นอนแล้วว่าเธอได้สูญเสียลูกผู้เป็นแก้วตาดวงใจไปอย่างไม่มีวันกลับ เป็นช่วงเวลาที่ถูกผู้หญิงอย่างเธอเสียใจและเจ็บร้าวที่สุดในชีวิต

เราเห็นปลายเท้าที่โผล่พ้นผ้าออกมา เรารู้เลยว่าเป็นเท้าของลูกแน่นอน เราจำได้ ตอนนั้นมันช็อค แล้วก็ล้มพับลงไปเลย หัวใจเราแทบสลาย มันเหมือนโลกทั้งใบแตกเป็นเสี่ยงๆ

ยังพอเปิดฟ้าคลุมหน้าออก ตาของลูกยังเปิดอยู่ มันเหมือนเขารอให้เรามาหา ความรู้สึกเรายังเจ็บปวด เป็นความเจ็บปวดที่สุดในชีวิตของแม่ ให้เกิดใหม่แล้วตายอีกก็ชาติ เราก็หาลูกแบบนี้ไม่ได้”

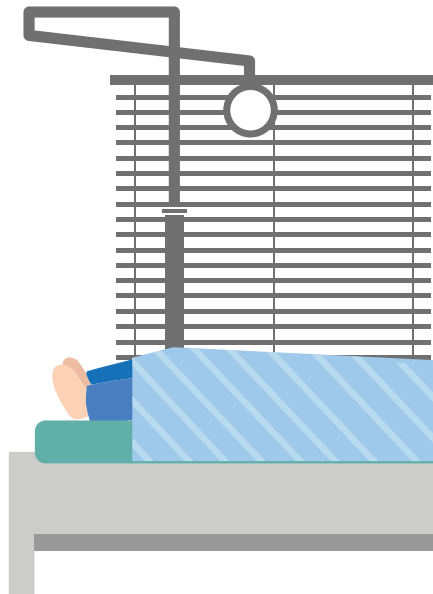
ผู้เป็นแม่ทำได้แค่เพียงเอื้อมมือไปปิด
เปลือกตาของลูกลง คินนั้นหลังจากกลับบ้าน
เธอเอาแต่ร้องไห้ ไม่ได้หลับได้นอน ส่วนข้าว
ปลาแทบไม่ต้องพูดถึง กว่าจะทำใจกินลงได้ก็
ต่อเมื่อเวลาผ่านไป ๓ วันเข้าให้แล้ว

การก้าวข้ามความเจ็บปวดและสูญเสีย
ไม่เคยเป็นเรื่องง่ายสำหรับมนุษย์ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งหากความเจ็บปวดและการสูญเสีย
นั้นเกิดขึ้นกับคนที่รักที่สุดอย่างฉับพลัน โดย
ไม่ทันเวลาได้เตรียมใจที่จะรับมือมาก่อน

สำหรับเดือนเพ็ญ คงไม่ต้องบอก สิ่ง
ที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ในวันนั้นสร้างความ
เจ็บปวดให้กับเธอมากแค่ไหนในชีวิต ทุกสิ่ง
ทุกอย่างสูญเสียสิ้นกิมิที่พังลงภายในชั่วเวลา
ไม่กี่วินาที

ถ้าจะขออะไรได้ เราอยากให้คุณที่ใช้รถ
ใช้ถนนทุกคนมีสติให้มากกว่านี้ อยากให้คิด
กันตั้งแต่ก่อนออกจากบ้านเลย เพราะหาก
คุณขาดสติกันแค่วินาทีเดียว บางทีมันทำให้
เกิดความสูญเสียที่ใหญ่หลวงมาก ที่สำคัญ
มันไม่ได้เกิดขึ้นกับคุณเพียงคนเดียว แต่ยัง
เกิดขึ้นกับคนอื่นที่เขาไม่รู้จักรหรือเกี่ยวข้องกับ
คุณเลย

อย่างเราเองถึงวันนี้ก็ต้องอยู่ต่อไปโดย
ไม่มีลูกแล้ว ถ้าเป็นนก เราก็เหมือนนกที่มี
ปีกแค่ข้างเดียว

ความพลัดพรากจากความประมาท
ขาดความระมัดระวังของผู้ขับซี้รถ

**นำความสูญเสีย
มาให้กับชีวิต
ผู้บริสุทธิ์
ถึงสองชีวิต
อย่างแสนสาหัส
โดยที่ไม่อาจ
เรียกคืนมาได้**

คำเปรียบเปรยของแม่ผู้สูญเสียมีทั้งน่าเห็นใจ
และน่าใคร่ครวญในประโยคเดียวกัน น่า
เห็นใจที่เธอเป็นผู้สูญเสีย แต่ขณะเดียวกัน
ก็ชวนให้ใคร่ครวญว่านกตัวนี้จะใช้ชีวิตอยู่
ต่อไปอย่างไร ในวันที่เหลือปีกเพียงข้างเดียว

นกปีกเดียว

นับจากเหตุการณ์ความสูญเสียบนท้องถนนในวันนั้น เซมินาพิกาหมุนผ่านไปร่วมครึ่งปี ชีวิตของเดือนเพ็ญอาจมีบางช่วงเวลาตั้งจมอยู่กับความเหงาเศร้า กระนั้นก็ได้หมายความว่าเธอจะไม่อยากมีชีวิตอยู่

ผ่านมากครึ่งปีแล้ว ยอมรับว่าเรายังคงเจ็บปวดอยู่ เรายังไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้น ภาพทุกภาพยังคงวนเวียนอยู่ในหัวเรายังคงขมตาหลับได้ยาก บางทีหลับไปก็ยังมีสะดุ้งตื่น ข้าวเราก็ยังกินได้น้อย แล้วบางวันก็ยังร้องไห้คนเดียวอยู่ แต่จะให้ทำอย่างไร เมื่อชีวิตมันก็ต้องอยู่ต่อไป ทุกวันนี้ก็ยังพูดคุยกับลูกต่อหน้ารูปเขา เหมือนตอนน้องอายุยังมีชีวิตอยู่ และทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาเมื่อมีโอกาส

ในส่วนที่เจ็บปวดมันก็ต้องเจ็บปวด แต่ชีวิตในส่วนอื่นเรายังมี อย่างน้อยที่สุดเรายังมีความฝันให้ต้องทำ และเราต้องมีชีวิตอยู่เพื่อลูก เพื่อทำความฝันของลูกให้เป็นจริง

ความฝันของเดือนเพ็ญก็คือความฝันเดียวกับสิ่งที่ลูกสาวเคยฝันไว้ นั่นก็คือการมีบ้านสักหลังและร้านกาแฟเล็กๆ สักร้าน ในเวลานี้เธอคิดว่าเมื่อจัดการธุระหลายๆ อย่างลงตัว ก็จะเดินทางก่อร่างสร้างความฝันให้สำเร็จ

ตอนนี้เราก็ดูๆ ที่ทางที่เชียงใหม่เอาไว้แล้ว กะว่าจะปลูกบ้านที่นั่น แล้วก็ทำร้านกาแฟเล็กๆ เรากะไว้ว่าจะตกแต่งร้านให้เก๋ๆ ออกแนววัยรุ่นหน่อย คือเน้นลูกค้าในกลุ่มเดียวกับกับลูกเรา พวกเด็กมหาวิทยาลัย เด็กวัยรุ่น

เงินทุนทั้งหมดก็คงเป็นเงินจากค่าประกันที่ได้จากการที่ลูกจากไป ค่าทำขวัญ ค่าที่ศาลเรียกสินไหมจากคู่กรณีนั่นแหละ ซึ่งจะไปมันก็เป็นเงินที่เยอะพอสมควรนะ แต่มันไม่คุ้มกันหรอก เพราะเราไม่มีความสุขเลย ถ้าเลือกได้เรายอมอยู่แบบงั้นๆ มีหนี้สินเหมือนเดิม แต่ได้อยู่กับลูกจะดีกว่า

ในความโศกเศร้าอย่างแสนสาหัสของเธอ สิ่งดีๆ ที่พอจะมีอยู่บ้างก็คือคุณธรรมที่ทำให้ลูกสาวของเธอเสียชีวิตไม่ได้คิดจะหลบหนีไปไหน นอกจากนี้ยังยินดีที่จะรับผิดชอบในทุกอย่างที่เกิดขึ้น ซึ่งนั่นทำให้คนเป็นแม่อย่างเธอมีชีวิตอยู่กับความโกรธเกลียดเคียดแค้น ตรงกันข้ามกลับให้อยู่ในสิ่งที่เขาทำผิดพลาดด้วยความเข้าใจ

อีกไม่นานหลังจากจัดการธุระที่หาใหญ่
เสร็จเรียบร้อย เดือนเพ็ญจะขึ้นไปเริ่มต้น
ชีวิตใหม่กับความฝันเดิมที่คิดไว้กับลูกสาว
อนาคตข้างหน้ายังไม่มีใครล่วงรู้หรือกว่านก
ปีกเดียวอย่างเธอจะออกโบยบินทำความฝัน
นั้นได้สำเร็จหรือไม่

บางทีอาจจะสวยสดงดงาม บางทีอาจจะ
ล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่ไม่ว่าจะอย่างไรลูกนกที่
ไม่ได้อยู่กับเธอตอนนี้คงจะพอใจอยู่บ้าง แม้
จะเหลือปีกข้างเดียวและมีคราบน้ำตา

แต่แม่นก ของฉันก็ ยังออกบิน

ตอนที่เกิดเหตุ ถ้าเขาจะหนีก็สามารถ
ทำได้ เพราะตอนนั้นเราไม่ได้สนใจเลยว่า
คนชนเป็นใคร จะรับผิดชอบอะไรไหม สิ่ง
ที่เราคิดก็มีเพียงอย่างเดียวคือลูก แต่เขาก็
ไม่ได้หนี แล้วก็ยังมาช่วยงานศพลูกเรา รับ
พิชชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นทุกอย่าง

เขาคุยกับเราดี แล้วก็ขอโทษในสิ่งที่ทำลงไป
เขาเองก็มีลูกเหมือนกับเรา เราเองก็เข้าใจ
ว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นหรอก ก็
คิดเสียว่าคงเป็นกรรมเก่าที่เรากับเขาคงมี
ต่อกัน แล้วเราก็ไม่ยอมมีชีวิตอยู่กับความ
โกรธแค้น แต่เราสูญเสียลูกไป ความรู้สึกมัน
ก็ย่ำแย่พออยู่แล้ว

อีกอย่างก็โกรธแค้นกันไป
ลูกเราก็ไม่ฟื้นขึ้นมาอยู่ดี

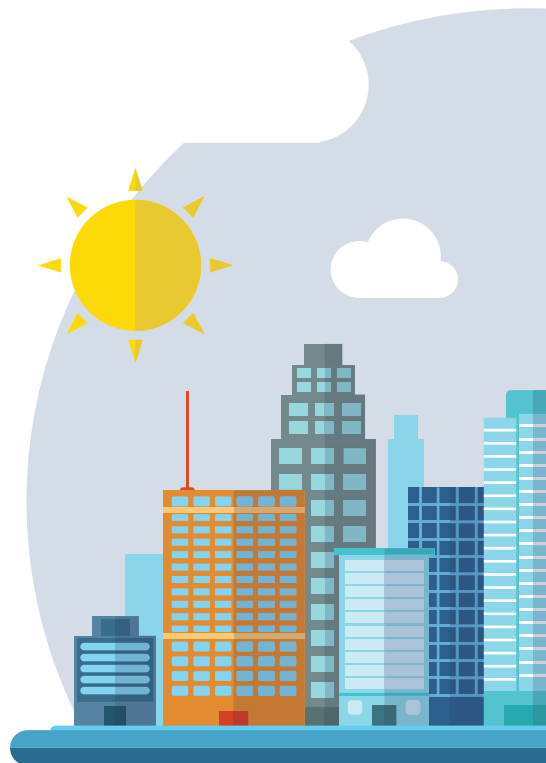
เรื่องที่

๕

ชีวิตใหม่หลังวันฝนร้าย

ณ ชุมชนแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพฯ ที่นี้ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากชุมชนแออัดทั่วไปมากนัก ไม่ว่าจะเป็นคนจน บ้านสังกะสี สภาพความหนาแน่นของผู้อยู่อาศัย หรือแม้แต่ยาเสพติด เยาวชนส่วนหนึ่งในชุมชนที่นี่ ส่วนหนึ่งหากไม่โตเรียนมีเรื่องตริ้นพันทาง เสพยากี่เป็นเด็กแว้นก่อความเดือดร้อนให้ชาวบ้านทั่วไปไม่เว้นแต่ละวัน

แม็ก-สุรเชษฐ์ ไชยสวัสดิ์ คงเป็นวัยรุ่นนักร้องไม่กี่คนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มเด็กดงกล่าว เด็กชายวัย ๑๕ ปี ไม่เคยทำอะไรสักอย่างที่กล่าวมาดังข้างต้น ตรงกันข้าม เขายังเป็นเด็กที่มีสัมมาคารวะ อธิษาศัยดี ร่าเริงแจ่มใส และแม้จะไม่ได้เรียนเก่งอะไรมากมายนักแต่แม็กก็โดดเด่นในเรื่องการทำกิจกรรม โดยเฉพาะการเล่นดนตรี เด็กหนุ่มเคยเป็นหนึ่งในตัวแทนของโรงเรียนไปแข่งขัน ได้รางวัลชนะเลิศการประกวดวงโยธวาทิตระดับโลก

“

ลูกเป็นคนที่ชอบทำกิจกรรม และ畢พรสวรรค์ทางด้านดนตรี อย่างกีตาร์นี้เขาใช้เวลาจับอยู่ไม่นานก็เล่นเป็น หรืออย่างตอนเรียนชั้นประถม ที่โรงเรียนสวนลุมพิต เขาก็ไปชนะเลิศ การแข่งขันวงโยธวาทิตในระดับเยาวชนของโลก ที่ฮ่องกง โดยน้องแม็ก เล่นไวโอลิน ซึ่งเป็นเครื่องดี ปีที่เขาชนะเลิศ เป็นน้องแม็กอยู่แค่ชั้น ป. ๕ เท่านั้นเอง

”

แม้จะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ หากแต่ฐานะทางบ้านของวรรณาก็มิได้ถึงกับลำบากอะไรมากนัก จริงอยู่ที่ยังอยู่ห่างไกลจากคำว่าร่ำรวย แต่ด้วยความที่ไม่มีหนี้สินก็ทำให้ทุกคนไม่เดือดร้อน อย่างไรก็ตามทั้งพ่อและแม่ก็ไม่มีเงินส่งลูกทุกคนให้เรียนสูง มีแค่ ๓ คนสุดท้ายเท่านั้นที่เรียนจบ ม.๓ และปริญญาตรี นอกนั้นล้วนมีความรู้เพียงแค่ชั้นประถม ๖ ซึ่งก็รวมถึงตัวเธอเองด้วย

สาวเมืองแพร่ออกเรียนเมื่ออายุได้ ๓๐ ก่อนจะมีลูกคนแรกและคนเดียวในอีก ๒ ปีต่อมา โดยสามีทำงานเป็นคนขับรถให้เจ้านาย ขณะที่เธอเองเป็นแม่บ้าน ทั้งสามเช่าห้องอยู่ในชุมชนแห่งหนึ่งใจกลางกรุงด้วยกัน วรรณนาเป็นผู้ที่เลี้ยงและอยู่ใกล้ชิดกับลูกมากกว่าผู้เป็นสามี

แม้ ลูกชายคนเดียวของวรรณนาไม่ค่อยสูงส่งกับเพื่อนๆ ที่อยู่ในชุมชนเดียวกันมากนัก เด็กชายวัย ๑๕ มีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันแทบจะนับหัวได้ โดยมากมักจะชอบคลุกคลีตีโมงกับบรรดาผู้ใหญ่มากกว่า ขณะเดียวกันบรรดาคนโตๆ ทั้งหลายก็รักใคร่เอ็นดูในความมีสัมมาคารวะ และร่าเริงขำขี้มของเขา

“

น้องแบ็กชอบคลุกคลีอยู่กับผู้ใหญ่
กับเด็กๆ รุ่นเดียวกันเขาจะไม่ค่อยยุ่ง
ผู้ใหญ่ในซอยก็จะเอ็นดูเขา
อย่างเรื่องขับมอเตอร์ไซด์นี่ ทั้งพ่อทั้งแม่
ก็ไม่ได้ฝึกให้เขา แต่เขาไปขอผู้ใหญ่ในชุมชน
เป็นคนฝึกให้เมื่อราวๆ สองปีก่อน
ใช้เวลาฝึกไม่นานเขาก็ขับเป็น

”

วรรณนา ไชยสวัสดิ์ กล่าวถึงพรสวรรค์ที่เปล่งประกายอยู่ในตัวลูกชาย หญิงวัย ๔๗ ยังเสริมด้วยว่า ลูกของเธอเป็นเด็กที่ค่อนข้างเป็นตัวของตัวเองและรักอิสระ ไม่ชอบสิ่งที่เป็นภาระท่องจำ ขณะเดียวกัน เธอมั่นใจว่า แม้จะสามารถเอาดีในด้านนี้ได้หากว่ามีคนให้การสนับสนุน

ความสุขในฝันที่บ้านเกิดแม่

วรรณนา เป็นชาวอำเภอลอง จังหวัดแพร่ เกิดและเติบโตในครอบครัวของชาวนา ทั้งพ่อและแม่มีลูกมากถึง ๑๐ คน เป็นชายและหญิงอย่างละ ๕ คนเท่ากัน เธอเป็นลูกคนที่ ๗ ขณะที่พี่คนโตกับน้องคนเล็กห่างกันจนแทบจะเป็นพ่อลูกกันได้

วรรณณาและครอบครัวใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นส่วนใหญ่ ช่วงเทศกาลอย่างปีใหม่หรือสงกรานต์จึงจะได้กลับไปเยี่ยมบ้านที่ต่างจังหวัดกันสักที หากไม่ไปบ้านเกิดของตนที่จังหวัดแพร่ ก็จะไปบ้านของสามีที่โยโสธร แต่ส่วนใหญ่แล้วทั้งสามคนพ่อแม่ลูกจะเลือกไปที่แพร่มากกว่า เพราะที่นั่นอากาศดี รวมทั้งมีบรรดาเครือญาติที่สนิทสนมกันให้การต้อนรับเลี้ยงดูมากกว่าทางอิสาน

“

ทุกครั้งที่กลับมาที่แพร่ ทั้งแม่กับวรรณณาจะรู้สึกมีความสุขและอบอุ่นจนบางครั้งแทบไม่อยากกลับไปกรุงเทพฯ อีก ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงเริ่มต้นวางแผนชีวิตโดยตั้งใจว่าจะให้ลูกชายขึ้นไปเรียนที่นั่น ขณะที่เธอเองก็จะประกอบอาชีพขายของ ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ที่บ้านเกิด ประจวบเหมาะกับเวลานั้นแม่ก็ได้มาขอเธอหยุดเรียนไว้ก่อนเป็นเวลา ๑ ปี เนื่องจากไม่สนุกกับการเรียน และหัวสมองเริ่มจะไปไม่ไหวกับการท่องจำ วรรณณาจึงเห็นด้วย เธอบอกลูกว่าปีหน้าค่อยเริ่มเรียน กศน. ที่แพร่เลยทีเดียวนะ

เราคิดว่าจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่แพร่ มีหลายเหตุผลที่เราคิดว่าต้องไปเริ่มต้นชีวิตที่นั่น ข้อหนึ่งก็คือเราอยากกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้าน เพราะที่นั่นมีแต่ญาติมีแต่คนรู้จัก มีอะไรก็ช่วยเหลือกัน ไม่ได้ต่างคนต่างอยู่ เหมือนในกรุงเทพฯ อีกอย่างเราเป็นคนคิดว่าจะให้ลูกเข้าเรียนที่แพร่ด้วยเลย เพราะสภาพแวดล้อม สภาพอากาศก็ดีกว่า ขณะที่ยาเสพติดก็มีน้อยกว่ากันมาก เราดูแล้วว่าถ้าเขาเรียนที่นั่น โอกาสเสียคนจะน้อยกว่า ก็พอดีเขาหยุดเรียนมา ๑ ปี ก็ได้มาเริ่มต้นใหม่ที่นั่นเลยทีเดียวนะ”

”

วรรณนาตัดสินใจเก็บข้าวของย้ายขึ้นมาอยู่ที่แพร่ตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๔ โดยยึดอาชีพเป็นแม่ค้าขายของในตลาด ขณะที่แม่ก็เป็นผู้เป็นลูกขายก็ได้ลงทะเบียนเรียน กศน. เอาไว้แล้ว รอแต่เวลาเปิดเทอมเท่านั้น เด็กหนุ่มเริ่มรุ่นวัย ๑๕ บอกกับแม่ว่าปีนี้จะขอเล่นสงกรานต์ที่กรุงเทพฯ แล้วจะกลับขึ้นมาแพร่อีกทีเมื่อโรงเรียนใกล้เปิดเทอม

“

ปกติน้องแม่ว่าจะเล่นสงกรานต์ที่แพร่ แต่ปีนี้เขาคงคิดว่าโตๆ จะมาอยู่แพร่แล้วก็ขอเล่นที่กรุงเทพฯ แล้วกัน เขาก็เลยขอเรา เราก็ไม่ได้ขัดอะไร เพราะเขาก็เป็นเด็กที่ดูแลตัวเองได้ ไม่ต้องห่วงอะไร อีกอย่างเขาก็อยู่กับพ่อเขาเดี่ยวโรงเรียนใกล้จะเปิดน้องแม่อีกก็คอยเดินทางขึ้นมา

”

เด็กหนุ่มอยู่เล่นสงกรานต์ที่ลีสโมสรอย่างเพิลิตเพลิน ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปด้วยดี ไม่มีอุบัติเหตุหรืออะไรร้ายแรงเกิดขึ้นกับแม่ทั้งสิ้นอีกไม่กี่เดือนเด็กหนุ่มก็จะได้กลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิดของพ่อแม่

ทั้งวรรณนาและลูกชายคนเดียวต่างมองเห็นความสุขที่รออยู่เบื้องหน้า ไม่มีใครคิดว่าจะมีความสูญเสียอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ใช่ว่าทั้งคู่ไม่รู้หรือว่าการเดินทางขึ้นไปจังหวัดแพร่ของแม่ในครั้งนี้

ลูกชายคนเดียวของวรรณนา
จะไม่มีทางได้กลับมากรุงเทพฯ อีกเลย

ฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง

แม่-สุรเชษฐ์ ไชยสวัสดิ์ ตั้งใจไว้ว่าจะเดินทางขึ้นไปจังหวัดแพร่ราวๆ ปลายเดือนพฤษภาคม หรืออีกไม่กี่วันก่อนเปิดเทอม ทุกอย่างคงเป็นไปตามนั้นถ้าหากว่าทางศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนไม่ได้ติดต่อมาให้เขาไปเข้าร่วมกิจกรรมประเพณีล้านนาในตอนกลางเดือนเสียก่อน

เด็กหนุ่มตีตัว รถไฟเดินทางขึ้นไปตั้งแต่เย็นวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ก่อนถึงบ้านในเช้าวันที่ ๑๗ แล้วเดินทางไปร่วมกิจกรรมจนเสร็จสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงทว่าอีกราว ๑ อาทิตย์ต่อมาสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนก็อุบัติขึ้น เป็นเหตุการณ์ที่วรรณนาจะไม่มีวันลืมลงไปตลอดชีวิต

เช้ามีดของวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔ วรรณนาตื่นแต่เช้าออกไปขายของที่ตลาดในตอนตี ๓ หลับว้างกลางคนไม่ได้มีเสียงสังหรณ์ใดๆ มาก่อน เธอทำงานถึง ๙ โมงเช้า ก่อนจะเก็บของกลับบ้านตามปกติ ทันทีที่กลับมาถึง วรรณนาพบว่าลูกชายของเธอยังไม่กลับบ้านอยู่ กระทั่งถึงเวลา ๑๑ โมง แม่ก็จึงลุกจากที่นอน อาบน้ำ แปรงฟัน ทานข้าว แล้วจากนั้นจึงนั่งมอเตอร์ไซด์ออกไปตัดผม

หนุ่มน้อยวัย ๑๕ กลับมาที่บ้านอีกครั้งพร้อมกับผมทรงใหม่ พร้อมกับบอกผู้คนในบ้านว่าจะออกไปหาเพื่อน ไม่นานจากนั้นจะกลับขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเกือบบ่ายสองแล้ว

วรรณานออกไปขายของที่ตลาดอีกครั้ง เธอไม่รู้หรือว่าการขับจักรยานยนต์ออกไปหาเพื่อนของลูกชายในครั้งนั้น จะทำให้เขาไม่ได้กลับมาบ้านอีก

แม็กนัดหมายกับเพื่อนอีก ๓ คนว่า จะเดินทางไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าในตัวจังหวัดซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไปร่วม ๕๐ กิโลเมตร ด้วยระยะทางที่ไกลพอสมควร เด็กหนุ่มจึงไปเปลี่ยนมอเตอร์ไซค์ของป้า ซึ่งมีสภาพสมบูรณ์พร้อมกว่ามาใช้ จากนั้นวัยรุ่นทั้ง ๔ ชีวิตก็ออกเดินทางไปด้วยพร้อมกัน จักรยานยนต์ ๒ คัน โดยที่ไม่มีใครใส่หมวกกันน็อคเลยสักคนเดียว

แม้รู้หน้าที่เป็นคนขับพร้อมกับซ้อนท้ายเพื่อนไปด้วยอีกหนึ่งชีวิต เช่นเดียวกับรถอีกคัน จักรยานยนต์ทั้งสองขับคู่กันไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ โดยอีกคันหนึ่งรับหน้าที่ขับนำ ส่วนคันของแม็กคอยขับตามไปห่างๆ อีกไม่นานทั้ง ๔ ก็คงได้ไปตากแอร์เย็นๆ ในห้างสมใจ

ทุกอย่างคงจะเป็นไปเช่นนั้น หากว่าในระหว่างที่เดินทาง รถของแม็กที่ขับตามหลังไม่ไปชนกับท้ายรถ ๖ ล้อเข้าอย่างแรง

“

เข่าขับมอเตอร์ไซค์คันไปสองคัน
แล้วไปเจอรถ ๖ ล้อขับอยู่ข้างหน้า
คันของเพื่อนน้องแม็กก็ขับคันหน้าเขาเลยเบี่ยง
ออกขวาแล้วแซงขึ้นหน้าไปก่อน
ซึ่งเขาก็แซงไปได้ ก็นี่น้องแม็กเลย
อะแซงบ้าง แต่ระหว่างขับจี้ท้าย
แล้วกำลังจะทำความเร็วแซงขึ้น
รถ ๖ ล้อจะเลี้ยวแล้วก็ลอสองล้อ
ทำให้แซงไม่ได้แล้วก็หลบไม่ทัน
เลยชนเข้ากับท้ายรถอย่างแรง

”

คนงานที่นั่งอยู่ท้ายรถ ๖ ล้อ พยายามตะโกนบอกให้เด็กหนุ่มระวัง แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะช้าเกินไป ทั้งแม็กและเพื่อนกระเด็นกันไปคนละทิศคนละทาง โดยแม็กนั้นนอกจากบริเวณท้องจะกระแทกเข้ากับรถอย่างแรงจนมีเลือดไหลออกมาแล้ว ใบหน้าทางด้านขวาของเขายังบวม และที่ท้ายทอยมีรอยแตกหักจากการกระเด็นไปฟาดกับพื้นถนน

ความรุนแรงจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้หนุ่มน้อยผู้มีพรสวรรค์ทางดนตรีเสียชีวิตในทันที ขณะที่เพื่อนที่มาด้วย เขาทั้งสองข้างหักงอผิดรูป สมอที่ชนเข้ากับท้ายรถและพื้นถนนอย่างแรงโดยไม่มีสิ่งห่อหุ้มป้องกัน หยุดทำงาน และถึงแม้หัวใจจะยังเต้นอยู่ แต่ในทางการแพทย์ก็ถือว่าเขาได้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว

เสียวินาทีของการรีบเร่งในการใช้รถใช้ถนน รวมทั้งความประมาทจากการไม่ใส่หมวกกันน็อคทำให้เด็กหนุ่มทั้งสองคนซึ่งอยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตต้องจากโลกนี้ไปก่อนวัยอันควร

ฝันร้าย วันที่ไร้เงาลูก

วินาทีที่ทราบว่าคุณชายประสบอุบัติเหตุ รรณนากำลังเตรียมเก็บข้าวของปิดร้านอยู่ในตลาด หลานสาวของเธอโทรมาบอกแต่เพียงว่าแม่ก็ประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลในตัวจังหวัด ไม่มีญาติคนใดกล้าบอกความจริงกับวรรณนา เนื่องจากเกรงว่าเธออาจทำใจยอมรับความสูญเสียไม่ได้ คุณแม่ร่างเล็กรีบเก็บข้าวของแล้วเดินทางไปโรงพยาบาลด้วยความกังวลใจ ความไม่รู้ทำให้เธอคิดไปต่างๆ นานา เธอได้แต่หวังว่าคุณคงไม่ได้เป็นอะไรมากถึงชีวิต

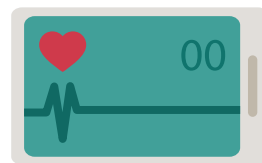
ระยะเวลาเกือบชั่วโมงจากบ้านถึงโรงพยาบาลในตัวจังหวัด นับเป็นเกือบชั่วโมงที่ยาวนานที่สุดในชีวิตของวรรณนา กระทั่งในที่สุดเธอก็มาถึงจุดหมาย ก่อนจะรับฟังข่าวร้ายด้วยตัวเอง หญิงร่างบางวัย ๔๗ ตรงเข้าไปถามพยาบาลว่าลูกชายคนเดียวของเธออยู่ในไหน และเป็นอย่างไรบ้าง ก่อนที่สายตาจะเหลือบไปเห็นเพื่อนของแม่ทั้งสองคนที่รอดชีวิตนั่งร้องไห้อยู่ หัวใจของวรรณนาแทบหลุดออกจากร่าง กระนั้นเธอก็ยังคิดว่าความจริงอาจไม่ได้เป็นอย่างที่ใจเธอแอบคิด หญิงสาวเหนือดัดสันใจเอ่ยปากถามเพื่อนลูกชายทั้งสองคน

ทั้งคู่มิได้ทำอะไรอีกหลายๆ อย่างที่ชีวิตควรจะทำ ยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ ยังไม่ได้สร้างชีวิตที่ดี ยังไม่ได้ทำสิ่งที่ตัวเองรัก ความพลั้งเผลอเพียงชั่วเสี้ยววินาทีพรากเอาทุกวินาทีที่เหลืออยู่ในชีวิตของพวกเขาไปหมดสิ้นโดยไม่ให้แก่ตัวใดๆ

อย่างไรก็ตาม ความโศกเศร้าทุกขเวทนาทั้งหมดหาได้จบลงตรงที่ตัวแม่และเพื่อนไม่ สำหรับคนที่รักเขาที่สุดอย่างวรรณนา การสูญเสียที่เกิดขึ้นครั้งนี้ไม่ต่างอะไรจากฟ้าผ่าลงกลางหัวใจ

อุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้น
ไม่ได้ฆ่าแค่ตัวผู้จากไป
แต่ยังฆ่าคนที่รักให้ตายทั้งที่ยังหายใจ

“
แบ็กอยู่ไหน
.....
”

เด็กหนุ่มทั้งสองไม่ได้บอกอะไรกับแม่ของเพื่อน หากแต่ชี้นิ้วไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ปลายทางของนิ้วที่ชี้ออกไปนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากคำว่า ‘ห้องดับจิต’ หัวใจของวรรณาแตกสลายออกเป็นเสี่ยงๆ นาที่นั้นร่างของผู้เป็นแม่อ่อนยวบทรุดลงร้องไห้ น้ำตาไหลทะลักราวเขื่อนแตก ครั้นเมื่อตรงเข้าไปดูร่างไร้วิญญาณของแม่ เธอก็ได้แต่กอดศพลูกชายโดยไม่ยอมไปไหน วินาทีนั้นมีคำถามมากมายวิ่งวนอยู่ในความคิดของเธอ เป็นคำถามที่ล้นแล้วแต่ไม่มีคำตอบแม้แต่ข้อเดียว

“

เรารู้สึกว่าชีวิตมีค่ามาก
มากมายเต็มไปหมด ทำไม่ต้องเป็นแบบนี้
ทำไม่ต้องเป็นลูกเรา เราทำสิ่งจะเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ไปแล้ว กำลังจะมีความสุข
ทำไมเขาต้องมาจากไปด้วย
เราร้องไห้หนักมาก จากนั้นก็โทรไป
บอกพ่อเขา พ่อเขาก็ช็อก
ทุกคนช็อกหมด รู้สึกว่ามันโง่เกินไป
เขาเพิ่งขึ้นมายุ่งบ้าน
ได้ไม่กี่วัน ยังไม่ทันได้เข้าเรียนต่อเลย

แต่เราก็ไม่โทษใครหรอก
เพราะเหตุการณ์แบบนี้ไม่ว่าใคร
ก็ไม่อยากให้เกิดขึ้น เราได้แต่ฝาก
คนที่ใช้รถใช้ถนนว่าให้เบสิต ไม่ว่าจะเป็นคน
ขับหรือไม่ได้ขับก็ตาม
แล้วสำหรับคนที่ใช้มอเตอร์ไซค์
หมวกกันน็อกเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ
อย่างถูกรถกับเพื่อนถ้าเขาใส่
บางทีเขาอาจจะรอดชีวิตก็เป็นได้
แต่พอไม่ใช่
เมื่อประสบอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นมา

โอกาสที่ จะรอด ก็แทบ เป็นศูนย์

ถ้าใส่ได้ก็ใส่เถอะ เราไม่อยากให้เหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นกับลูกเราเกิดขึ้นกับใครเลยจริงๆ

งานศพของแม็กจัดขึ้นที่บ้านใน อ.ลอง
จ.แพร่ ก่อนจะเคลื่อนขบวนไปทำการฌาปน
กิจที่วัดเหมือนกับงานศพตามต่างจังหวัดทั่วๆ
ไป บรรยากาศในงานเต็มไปด้วยความเศร้า
สลด ทุกคนต่างตกใจไม่คิดว่าเด็กหนุ่มวัย
๑๕ จะมาด่วนจากไปเร็วขนาดนี้ความเห็น
อกเห็นใจของทุกคนต่างส่งตรงไปที่วรรณา
ทั้งหมด ทุกคนอยากให้เธอทำใจและลุกขึ้นใช้
ชีวิตต่อไปได้โดยไว แม้จะรู้ว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่
จะทำได้ง่ายๆ ก็ตาม

“

เราใช้เวลานานนะ กว่าจะทำใจได้
เหมือนทุกวันนี้ เพราะเรามีลูก
อยู่แค่คนเดียว แล้วเราก็กังเขามา
กับมือตั้งแต่ยังเด็ก เราจะสนิท
กับเขามากที่สุด อยู่กับเขาแทบจะตลอดเวลา
แต่พอเขาต้องออกไปทำงาน เพราะฉะนั้น
เขาก็เหมือนกับชีวิตหนึ่งของเรา
เสียเขาไปก็ยากจะทำใจ
ทุกวันนี้ก็ยังคงคิดถึง

”

แม้เวลาจะผ่านไปนานหลายเดือนแล้ว
แต่วรรณานายอมรับว่าบางคืนเธอยังนอน
ร้องไห้ เพราะทนคิดถึงลูกชายที่จากไปไม่ไหว
อย่างไรก็ตามสภาพจิตใจของเธอในปัจจุบัน
นี้นับว่ายังดีกว่าช่วงแรกที่แม็กเสียชีวิต
มากมายนัก สิ่งที่ทำให้เธอตื่นฟื้นขึ้นมาได้ก็
คือการหันหน้าเข้าสู่ธรรมะ

“

เราอาศัยการเข้าวัด ทำบุญ สวดมนต์
แล้วก็ฟังเทศน์ฟังธรรม การเข้าทำธรรมะ
ช่วยให้จิตใจเราสงบขึ้นมาก
อย่างช่วงแรกๆ ที่ยังทำใจไม่ได้
เราก็จะร้องไห้ฟูมฟาย
แต่พอเข้าวัด
ได้พระพุทธรูปคอยบำบัด
เราก็ปล่อยวางได้มากขึ้น

ศาสนาสอนให้เราไม่ยึดติด
ให้เราคิดอีกมุมหนึ่ง
ให้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสัจธรรม
เป็นเรื่องธรรมดา
เพราะถึงวันหนึ่งไม่เราก็เขา
ก็ต้องมีใครไปก่อนอยู่ดี
เราก็คิดเสียว่าบุญกรรมระหว่างเขากับเรา
คงสร้างร่วมกันมาแค่นี้

เราก็รู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำยาก
แต่เราก็ต้องทนมันทำ
ซึ่งจิตใจเราก็ดีขึ้นจริงๆ
ถึงทุกวันนี้ก็ยังร้องไห้อยู่
แต่เราก็เข้าใจและยอมรับกับการสูญเสีย
ที่เกิดขึ้นได้ ไม่ได้เสียใจ
มากมายเหมือนเมื่อก่อน
เรายังวางไม่ได้ทั้งหมด
แต่เรายินดีที่จะฝึกวาง

”

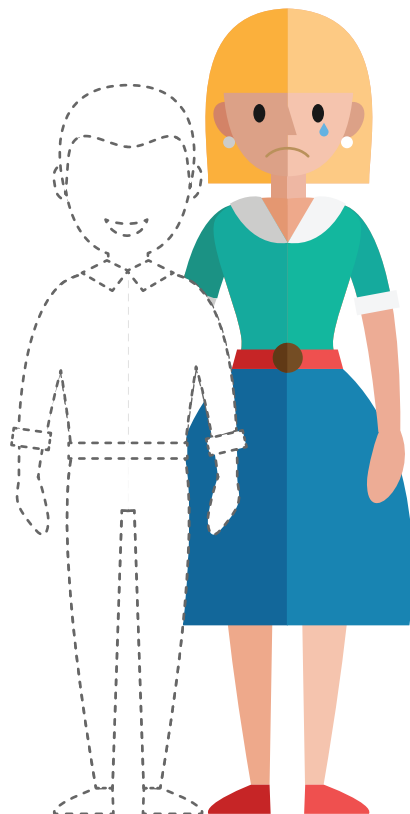
การหันชีวิตเดินเข้าสู่ความร่มเย็นของ
ธรรมชาติ ทำให้วรรณไม่มีคำถามอะไร
มากมายอยู่ในสมอง และหัวใจดังเช่นแต่
ก่อนอีก เธอย้อนกลับมาถามตัวเองในเรื่อง
บทบาทหน้าที่ของความเป็นแม่ แล้วพบว่า
ตัวเองได้ทำทุกอย่างเต็มที่แล้ว จึงไม่มีอะไร
ให้ต้องสงสัยค้างคาใจอีก

ทุกวันนี้ถึงเราไม่ได้เลี้ยงเขา
แต่เราก็กำบุญให้เขา
ส่วนเรื่องอะไรที่เป็นในทางกฎหมาย
ทางกรมธรรม์รถเขาก็จัดการชดใช้ให้
ไปมีปัญหาก็

เราไม่มีเขาแล้วก็อยู่คนเดียว
เราพยายามดูแลตัวเองให้ดี
พยายามคิดอะไรในแง่บวกให้ได้มากที่สุด

ผู้เป็นแม่พูดถึงภาวะในปัจจุบันของเธอ
พร้อมรอยยิ้มน้อยๆที่มุมปาก ดวงตาคู่นั้นยังคง
มีแววของความเหงาเศร้าซ่อนอยู่ลึกๆแม้
จะทำให้ใจยอมรับได้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอ
คงจะมีความสุขกว่านี้ หากลูกชายไม่ได้จาก
ไป น่าเสียดายที่การตัดสินใจผิดพลาดและ
ความประมาทเพียงเล็กน้อยบนท้องถนน
ทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่

เป็นชีวิตใหม่ที่เธอไม่ได้คาดหวัง
และปรารถนาจะให้จบ

เรื่องที่

๕

ชีวิตที่มากกว่าพี่น้อง

ความรู้สึกมากมายซ่อนตัวอยู่ในแววตา
คุณั้น โศกเศร้า เสียใจ สนุกสนาน ปลดปล่อย
เข้าใจชีวิต เป็นกังวล ฯลฯ ทุกความรู้สึกที่ว
มาล้วนอยู่ในดวงตาของหญิงสาวผู้นี้

ยามบ่ายแก่ๆ ช้างห้องส่งศพ โรงพยาบาล
พระนั่งเกล้า นนทบุรี กึก-ภาวิณี แสงทิพย์
มักมานั่งพ่อนคลายอารมณ์คนเดียวอยู่
ตรนี้ ตลอดเวลา ๑ เดือนที่ผ่านมา ความ
ตายครั้งแล้วครั้งเล่า ศพแล้วศพเล่า ถูก
เซ็น เคลื่อนผ่านหน้าเธอไป จากความกลัว
กังวลกลายเป็นความรู้สึกคุ้นชิน หญิงสาว
เริ่มบอกกับตัวเองว่าแท้จริงแล้วชีวิตก็มี
เท่านี้ เริ่มต้นที่เกิด และลงท้ายสุดปลาย
ทางที่ความตาย ไหนๆ ในระหว่างที่ยังมี
ชีวิตอยู่เธอขอยืนหยัดต่อสู้กับเรื่องเลวร้าย
ให้เต็มที่ดีกว่า

“

เวลาที่เราเหนื่อย รู้สึกแย่ หรือ
อยากอยู่คนเดียว เราจะมานั่ง
อยู่คนเดียวที่นี่ เพราะเป็นที่ที่อยู่ใกล้
ห้องที่สุดไม่รู้จะไปไหน อีกอย่าง
ก็พอมีที่นั่งให้เราคิดอะไรไปคนเดียว
ข้างๆ กันก็จะเป็นห้องส่งศพ เวลาผู้ป่วยใน
โรงพยาบาลเสียชีวิต เขาก็จะเข็นศพมาที่นี่

ตอนแรกๆ ที่เห็นเรารู้สึกกลัว
กลัวว่าวันหนึ่งคนของเราจะเป็นแบบนี้
แต่พอเราเห็นทุกวัน เราก็ปลง คิดได้ว่า
ชีวิตคนเรานั้นก็มีมือโสมมไปกว่านี้หรอก
วันหนึ่งไม่ว่าจะยังไป เราทุกคน
ล้วนต้องตาย ไม่ว่าจะเป็นใคร สูง ต่ำ ต่ำ
ขาว จนหรืออ้วน ก็ต้องตายทั้งนั้น เพราะ
ฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราทำให้เต็มที่ใน
ระหว่างที่เรายังทำได้ตอนนี้ดีกว่า

”

สำหรับกิก เกมส์ไม่ใช่แค่น้องชายหากแต่เป็น
ลูกชายที่บังเอิญเกิดจากพ่อและแม่เดียวกัน

แม่ผู้ไม่ได้ให้กำเนิด

ในวัยที่เพิ่งผ่านพ้นเบญจเพส ชีวิตที่ผ่าน
มาหล่อหลอมให้กิก-ภาวิณี แข็งแกร่งเกินวัย
หญิงสาววัย ๒๖ เป็นฟันเฟืองหลักในการหา
เลี้ยงปากท้องของคนทั้งบ้าน ซึ่งประกอบไป
ด้วย พ่อ พี่ชาย รวมทั้งน้องอีก ๒ ชีวิต

ไก่อ่อนุศักดิ์ แสงทิพย์ พ่อของกิกเกิดและ
เติบโตที่อำเภอฉวาง จังหวัดนครราชสีมา
ครั้นพอโตเป็นวัยรุ่นจึงย้ายเข้ามาในเมือง
หลวง เนื่องจากปู่ที่ทำงานการรถไฟย้ายมา
เป็นนายสถานีที่สถานีรถไฟธนบุรี

อนุศักดิ์ แต่งงานจดทะเบียนสมรสกับ
ภรรยาซึ่งเป็นนักร้อง ทั้งสองมีพยานรักด้วย
กันทั้งหมด ๔ คน เป็นชาย-หญิงอย่างละสอง
ประกอบด้วย แก๊ป-อนุสรณ์ วัย ๒๙ กิก-ภา
วิณี วัย ๒๖ เกมส์-เสริมทิพย์ วัย ๑๗ และ
ก้อย-พลอยไพลิน อายุ ๑๕ ปี

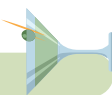
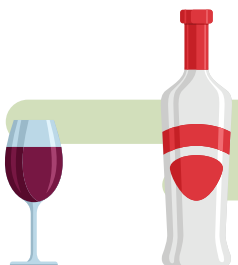
“ทุกวันนี้มีเรื่องให้เราคิดเยอะมาก
แต่ทุกเรื่องก็ไม่มีเรื่องไหนสำคัญสำหรับเรา
มากกว่าชีวิตของเกมส์ เพราะถ้าไม่มี
น้องชายอย่างเขา ชีวิตของเราก็คงเป็น
ชีวิตที่ไม่มีเป้าหมาย เราคงอยู่ได้
แต่ไม่รู้จะทำอะไรไปเพื่อใคร
เราถึงอยากให้เขาสู้
สู้เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยกัน

แม้ชีวิตจะเห็นความตายมาทุกบ่าทุก
เย็น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอยังคงมีความ
รู้สึกเหมือนอย่างคนทั่วไปมี และความรู้สึก
หนึ่งที่ว่าก็คือ...

การไม่ต้องการสูญเสียคนที่ตนรัก

“ก็แรกเราตั้งใจว่าจะมีแค่แก๊ปกับกิก ๒ คน
พอมีกิกเสร็จภรรยา ก็ทำหมัน แต่อยู่ๆ
หมันเกิดมาหลุด ก็เลยมีเกมส์กับก้อย
ตามมา กิกกับเกมส์ก็เลยจะอายุห่างกัน
เกือบ ๑๐ ปี เพราะเราไม่คิดว่าจะมีลูกอีก

“

ผมผูกพันกับพ่อมาก
พ่อเป็นคนที่เข้าใจผมทุกอย่าง
เวลาผมมีปัญหาอะไรในชีวิต
พ่อก็จะมาพูดคุยคอยชี้ทาง
คอยแก้ปัญหาให้ตลอด
เรียกว่าเป็นทุกอย่างทุกอย่างในชีวิตผมเลย
ก็ว่าได้ พ่อพ่อจากไป
ชีวิตผมก็เหมือนหมดแรงใจ
เริ่มไม่ไปทำงาน
ไม่สนใจอะไรในชีวิต
ยังช่วงปีต่อมาเจอภาวะฟองสบู่แตก
บริษัท โปรดักชั่นที่จ้างเราก็ปิดตัว
แล้วตอนหลังก็ยังมีลูกเพิ่มขึ้นมาอีก
จากที่เคยอยู่สบาย ครอบครัวก็เริ่ม
ไม่มีความสุขเหมือนเมื่อก่อน

”

เมื่อสถานะทางการเงินเริ่มตึงเครียดหัวหน้า
ครอบครัวตองงานต้องนำเงินเก็บที่มีอยู่ออกมา
ใช้หล่อเลี้ยงคนทั้งบ้าน ปัญหาที่ไม่เคยเกิดก็
เกิดขึ้น ภรรยาของอนุศักดิ์เริ่มคิดมาก และหา
ทางออกด้วยการดื่ม กระทั่งเป็นแอลกอฮอล์
ลิ้นซึ่มในอีกไม่กี่ปีต่อมา

สุราเมรัยเปลี่ยนภรรยาที่ดีของสามีและ
แม่ที่ดีของลูกให้กลายเป็นผู้หญิงที่ไร้สติ ไม่มี
เหตุผล เธอและสามีเริ่มทะเลาะเบาะแว้งกัน
บ่อยขึ้น กระทั่งสุดท้ายทุกอย่างก็ดำเนินมา
ถึงจุดที่ไม่มีใครคาดคิด

“

เราทะเลาะกัน
แล้วผมบอกว่าถ้าไม่เลิกเหล้า เราจะบวช
เขาพูดคำว่าบอโกษมา ๓ ครั้ง
แล้วบอกว่าจะเลิกแล้ว
พูดจบก็เดินไปหลังบ้าน

”

แม่ของลูกทั้งสี่เดินทางไปหลังบ้านก่อน ตัดสินใจปลิดชีพตัวเองด้วยการผูกคอตาย แก๊ปกับกิ๊กสูญเสียแม่ในช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ ของชีวิต ส่วนเกมส์กับก้อยยังเด็กไม่รับรู้ประสปี ประสามากนัก ขณะที่ผู้เป็นพ่อนั้นหัวใจอ่อน แรงอย่างหนัก เขาเพิ่งโทษตัวเองว่าเป็นต้น เหตุของเรื่องที่เกิดขึ้น จากที่เคยเป็นสุขมา บัดนี้ครอบครัวแสวงหิพยแทบจะไม่มีสิ่งเหล่านั้ นเหลืออยู่อีกเลย

ช่วง ๒ ปีที่ไม่ได้อยู่บ้าน ก็บอกว่าเธอ ใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงอย่างที่วัยรุ่นคนหนึ่งพึงจะ ใช้ เธอเสพทั้งยาบ้า ยาไอซ์ ยาอี ทว่าด้วยความที่ข้างในลึกๆเป็นเด็กรักดี สุดท้ายเธอ จึงหยุดทุกสิ่งที่ว่ามาด้วยตัวเอง รวมทั้งคิดว่า จะทำอะไรให้ครอบครัวมีอยู่มีกินและมีฐานะดีขึ้น

“

ตอนแม่เสียก็อายุประมาณ ๑๕ ปี ส่วนเกมส์กับก้อยยังเด็ก อายุ ๖ กับ ๔ ขวบ ยังไม่รู้อะไรมาก ยังวิ่งเล่นในงานศพ แม่อยู่เลย หลังสูญเสียแม่ ความเป็นอยู่ใน ครอบครัวเราก็เริ่มแย่ลง ไม่นานหลังจาก นั้นกิ๊กก็หนีออกจากบ้าน เนื่องจากเรากลับ บ้านดึกแล้วพ่อตีเราต่อหน้าเพื่อน ซึ่งเป็น สิ่งที่เขาไม่เคยทำ เราน้อยใจหนีไปอยู่บ้าน เพื่อน ๒ ปี จากนั้นพ่อก็มาตามกลับบ้าน

”

“

ในช่วงนั้นพ่อต้องลงไปทำงานเปิดกิจการ โรงแรมกับอาที่โต แล้วก็ส่งเงิน ขึ้นมาบ้าง แต่มันไม่พอ ก็เลยคิดว่า จะทำยังไงให้หาเลี้ยงทุกคนให้ได้ เพราะตอนนั้นพี่ชายที่กำลังเรียน มหาวิทยาลัย แล้วน้องอีกสองคน ก็ต้องเรียน ต้องกิน ต้องใช้ ทุกอย่างต้องใช้เงินหมด ก็เลยเริ่ม ทำงานหาเลี้ยงทุกคนตั้งแต่อายุ ๑๗

”

ด้วยรูปร่างหน้าตาที่สวยงามขบขันใจ ออกเป็นนอก เอวเป็นเอว ผิวพ่อง ทำให้กิ๊ก-ภาวิณีสามารถเข้าทำงานเป็นสาวเชียร์เบียร์ได้ไม่ยาก ก่อนที่จะขยับเป็นพริตตี้ตามอีเว้นท์และสถานบันเทิงยามราตรีในปีต่อมา เรียกว่าอะไรก็ได้เงินมาเลี้ยงดูคนในครอบครัว เธอยินดีทำหมด ยกเว้นสิ่งที่ทุจริต

“แรกๆ เราพอหาได้ ทุกคนก็พอได้กิน แต่ยังไม่พอกินไม่พอเหล้ากิน เพราะโดนจะค่าน้ำค่าไฟ ค่าเทอม ค่ากิน ค่าอยู่ เราต้องรับผิดชอบทั้งหมด บางเดือนต้องอาศัยมาม่าประทังชีวิต คือก็เป็นอย่างนี้เรายังทำงานไม่ค่อยเป็นด้วย ยังคุยกับแขกไม่เป็น แต่เมื่อต้องตัวบ้านไม่ได้ พูดง่าย ๆ ว่าไม่มีลูกล่อลูกชน ต่อมาเราก็เริ่มเปลี่ยน พัฒนา มีลูกล่อลูกชนมากขึ้น พูดเป็นขึ้น เพื่อที่จะได้เงินมาเลี้ยงดูทุกคนและทำให้ครอบครัว

“จนตอนนี้เราค่อนข้างหาเงินได้มากพอสมควร เรารู้วิธีที่จะพูดอย่างไร ทำให้ได้เงินมา ก็ที่เคยพูดก็เคยได้เงินมา ๖ หมื่นบาทโดยไม่ต้องเปลี่ยนเนื้อเปลี่ยนตัวอะไรเลย เราเล่าความจริงเล่าชีวิตการค่าใช้จ่ายที่เราแบกรับให้แขกฟัง เขาก็ให้เรา

รายได้เดือนละ ๖ หลักจากนั้นก็เลี้ยงดูทุกคนในบ้านให้มีชีวิตที่สุขสบายอีกครั้ง จากที่เคยกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปประทังชีวิต ทุกคนล้วนได้สิ่งที่อยากได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้องสองคนสุดท้องที่หญิงสาวเลี้ยงดูเหมือนลูกในไส้ หาทุกสิ่งทุกอย่างให้ไม่เคยขาด ขณะที่ทั้งคู่เคารพรักเธอเหมือนแม่ และบ่อยครั้งที่จะใช้คำเรียกแทนชื่อพี่สาวว่า ‘แม่อีก’

“
แม่ตายจากไปตั้งแต่พวกเขายังเด็ก ก็
ก็เลยเลี้ยงดูทั้งเกมส์และก้อยมาตั้งแต่เล็ก
เป็นเหมือนกับแมคนที่สองของพวกเขา
ก็ว่าได้ เวลาที่ก้อยบ่น ก้อยเลยจริงจัง
เสียงอย่างที่ไม่เคยให้น้องอด
สเงเขาเรียนที่ดีๆ เขาอยากได้อะไร
ก็จะทำให้ไม่เคยปฏิเสธ
แล้วจะพยายามหาให้ได้อย่างรวดเร็วที่สุด
ไม่ว่าจะเป็นนาฬิกา โทรศัพท์มือถือ หรือ
ของอะไรก็แล้วแต่ ทั้งคู่ไม่เคย
ต้องบ่นยืหน้าใคร
ซึ่งก็รวมถึงมอเตอร์ไซด์ของเกมส์ด้วย

“
สาวสวยวัย ๒๖ ยังจำได้ดีถึงวันแรกที่
เธอซื้อมอเตอร์ไซด์ให้น้องชายเมื่อราว ๒ ปี
ก่อน เกมส์ในวัย ๑๕ ระบายว่าอยากได้
จักรยานยนต์สักคัน เพื่อจะได้ขับไปเรียน
หนังสือ รวมทั้งไปไหนมาไหนเองได้สะดวก
อีกอย่างหากคิดในระยะยาวแล้วก็น่าจะ
ประหยัดกว่าการนั่งแท็กซี่ไปโรงเรียนทุกวัน

แม้จะกังวลใจอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ก็ก็
เชื่อว่าน้องชายของเธอไม่ใช่คนที่จะซบถ
ซึ่งเหมือนวัยรุ่นทั่วไป ตรงกันข้ามเป็นคน
ที่ค่อนข้างมีสติและระมัดระวังตัวมากด้วยซ้ำ
ในเมื่อน้องรักอยากได้และประเมินเหตุผล
แล้วว่าเหมาะสม เธอจึงพาเกมส์ไปร้านขาย
จักรยานยนต์คันที่ในวันรุ่งขึ้น

“
บอกวันนี้ พรุ่งนี้เราพาเขาไปซื้อเลย
เราเลือกเอาตัวที่คุ้มค่าที่สุดให้เขา
ถามว่ากลัวไหมว่าจะเกิดอะไรกับเขา
มันก็มีกังวลอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงกับวิตกกังวล
เพราะเกมส์เป็นคนค่อนข้างเซฟตัวเอง
อยู่แล้ว ขนาดเราใช้ไปซื้อของที่ร้านขาย
ของชำใกล้ๆ บ้านไม่ก็ร้อยเมตร
เขายังใส่หมวกกันน็อคเลย ก็ในเมื่อเขา
อยากได้แล้วมันสะดวกจริง เราก็ไม่ปฏิเสธ
เขาหรอก ก็เอาเงินค่าแก๊สที่เราให้เขานับ
ไปโรงเรียนทุกวันนี้แหละ
มาจ่ายค่ามอเตอร์ไซด์

”

ทุกครั้งก่อนลูกชายวัยใกล้เตี้ยกันจะ ขับรถจักรยานยนต์คันใหม่ออกจากบ้านไป เรียนหนังสือ ก็จะต้องเตือนสติเขาอยู่เสมอว่า ให้ขับรถด้วยความระมัดระวัง หนุ่มน้อยทำตามแม่คนที่สองบอกอย่างเคร่งครัด ทุกครั้งที่อยู่บนถนนมอเตอร์ไซด์ เกมส์ไม่เคยไม่ใส่หมวกกันน็อค ขณะเดียวกันก็ครองสติอยู่ตลอดเวลา

ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีตามความปกติของชีวิต ส่วนก๊ากก็จะต้องเหนื่อยจากการเป็น พี่เลี้ยงหลักในการหาเลี้ยงพ่อและน้องๆ อีก ๒ คนที่ยังเรียนไม่จบ แต่ก็มีความเหนื่อยที่เธอยินดีและสุขใจ แต่แล้วเหตุการณ์บนท้องถนนในเช้าวันหนึ่งที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่วินาทีก็แปรเปลี่ยนรอยยิ้ม

ให้กลายเป็นคราบน้ำตาของคนทั้งบ้าน

ความสุขของครอบครัวกำลังถูกพรากเอาไป ซึ่งก็อาจหมายถึงชีวิตและลมหายใจของเกมส์-เสริมทรัพย์ น้องชายสุดที่รักของก๊าก-ภาวนิด้วย

ระหว่างความเป็นกับความตาย

เช้าวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เกมส์-เสริมทรัพย์ แสงทิพย์ เตรียมตัวขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านไปโรงเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบในภาคเช้า เป็นเช้าวันอังคารในฤดูหนาวที่อากาศดีและสดใส เด็กหนุ่มทำข้อสอบทุกข้ออย่างตั้งใจ เมื่อส่งข้อสอบแล้วก็เตรียมตัวกลับบ้าน ไม่ได้คิดจะขับรถเที่ยวหรือเถลไถลไปที่อื่น เด็กหนุ่มวัย ๑๗ ถ่ายรูปตัวเองและพื้นถนนที่ว่างเปล่าส่งไลน์กลับบ้านมาให้คนที่บ้านดู พร้อมพิมพ์ข้อความต่อท้ายว่าจะกลับบ้านแล้วนะ

๑๑ โมงเช้าในระหว่างที่อยู่บนท้องถนน เกมส์ขับรถมอเตอร์ไซด์ของเขามาเรื่อยๆ จนถึงบริเวณหน้าเดอะมอลล์ งามวงศ์วาน ซึ่งเป็นถนน ๘ เลนส์ มีเกาะกลางคันอยู่ตรงกลาง เขายังคงขับรถมอเตอร์ไซด์คู่ใจไปอย่างช้าๆ ก่อนจะเปิดไฟเลี้ยวเบี่ยงตัวรถออกเลนส์ขวาสุด เพื่อขึ้นสะพานข้ามแยกแคราย อีกไม่นานเด็กหนุ่มคงจะกลับบ้านไปพบคนในครอบครัว กระทั่งอยู่ๆ มีรถ ๑๔ ล้อคันหนึ่งขับมาประชิดรถของเขาทางด้านซ้ายมือ

เมื่อเห็นรถใหญ่ขับมาประชิดบนสะพานข้ามแยก เกมล์พยายามชะลอรถของเขาให้ช้าลงเพื่อให้ ๑๔ ล้อขับผ่านไป แต่ยังไม่ทันจะเป็นอย่างที่เขาหมั่นน้อยคิดไว้ และโดยไม่มีการให้สัญญาณมือหรือเปิดไฟเลี้ยวใดๆ โซเฟอร์รถยักษ์ใหญ่ก็เบี่ยงรถของตนมาที่เลนส์ขวา ก่อนเบียดชนจักรยานยนต์ของเด็กหนุ่มจนเสียชีวิตหลักล้มคว่ำไปกับพื้นถนน

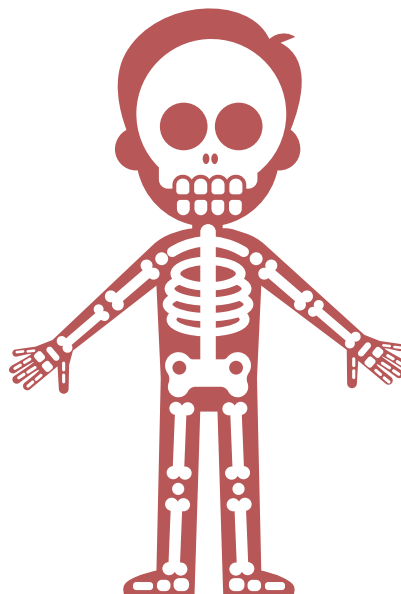
ร่างของเด็กหนุ่มพลัดลิ่งเข้าไปนอนตะแคงขวางอยู่ใต้รถ ๑๔ ล้อ พอดีกับจังหวะที่รถเคลื่อนตัวอยู่พอดี รถทั้งคันจึงทับเข้ากลางลำตัวของเกมล์ประหนึ่งกำลังบดปลาหมึก

ในวันอาทิตย์ที่ชีวิตและลมหายใจถูกแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่หมิ่นเหม่อยู่ระหว่างความตายกับการอยู่รอด เด็กหนุ่มหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนขับรถยักษ์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้กระทำจะมีมนุษยธรรมและเมตตาต่อเขา หยุดรถและลงมาดูแล ช่วยเหลือ ขอโทษ หรือทำอะไรก็ได้ที่ดีกว่าการเพิกเฉย

น่าเศร้า...ที่นอกจากหนุ่มน้อยจะไม่ได้รับสิทธิที่ว่ำนั่นแล้ว โซเฟอร์ใจทมิฬยังขับรถเคลื่อนมาทับร่างกลางลำตัวของเขานีกเป็นครั้งที่สอง

หากมนุษย์ในพระพุทธศาสนาอย่างเราได้รับการสั่งสอนมาให้เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ในจิตใจของวัยรุ่นที่โลกยังหมุนวนไม่ครบ ๑๔ ฝนอย่างเกมล์คงมีความสงสัยใคร่ครวญอยู่ไม่น้อย เป็นเพราะเหตุใดกันเล่า เขาถึงต้องพบเจอกับเรื่องเลวร้ายเช่นนี้ ทั้งที่ตลอดชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยไปก่อกรรมทำความทุกข์เข็ญให้กับใคร

จะด้วยแขนพระดี มีปาฏิหาริย์ ใจสู้ยังไม่ถึงคราวจะไป หรืออะไรก็แล้วแต่ เกมล์-เสริมทรัพย์ยังไม่เสียชีวิต ความรับรู้ของเขายังอยู่ครบ หากแต่อวัยวะตั้งแต่ลำตัวลงไปทั้งภายในและภายนอกเสียหายจนยากที่จะมีชีวิตอยู่

“

กรุณาตรึงบริเวณอุ้งเชิงกรานของเกมล์
หักสองท่อน ขาขวาหักงอพิศรูป
ขาซ้ายแตก ส่วนอวัยวะภายในก็หัก
ปัสสาวะฉีกขาด เลือดออกในช่องท้อง
แล้วก็สมองบวม เพราะว่าตอนล้มหัวของ
เขาก็กะแทกกับพื้นด้วย
คือถึงเขาไปโดยเสียชีวิตกันก็ในตอนนั้น
แต่อาการก็ต้องบอกตามตรงว่า
รอดยาก คนที่เห็นเหตุการณ์
มีแต่บอกว่าไม่รอดด้วยกันทั้งนั้น

”

สิ่งที่น่าเศร้าไม่ต่างกับการถูกโซเฟอร์ใจทมิฬขับรถบดร่างก็คือการที่มีแต่คนมุ่งดูอยู่อย่างนั้นโดยไม่มีใครช่วยเหลือ เด็กหนุ่มวัยรุ่นนอนหายใจรวยรินอยู่อย่างนั้นนับชั่วโมง กระทั่งมีพลเมืองดีจอดรถลงมาช่วย คราะห์ที่ดีที่พลเมืองดีคนดังกล่าวเป็นอาสาสมัครกู้ภัย จึงทำการตรวจวัดชีพจรและนำตัวเกมล์ส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด

ชีวิตของเกมส์ต่ำลงเหลือไม่กี่ครั้งต่อนาที ดวงหน้าเริ่มเหลืองซีด ในระหว่างนั้นพลเมืองดีจึงขอเบอร์ญาติและโทรแจ้งข่าวกับแก๊ปพี่ชายคนโต ก่อนที่อีกไม่กี่นาทีต่อมาสารดังกล่าวจะได้รับการถ่ายทอดไปถึงกิ๊ก

ไม่กี่นาทีต่อมา กิ๊กและทุกคนในครอบครัวก็ไปถึงที่โรงพยาบาล ทว่าทางโรงพยาบาลดังกล่าวไม่ได้ให้การดูแลรักษาอะไรมากนัก นอกจากน้ำเกลือ ๑ กระปุก

หญิงสาวรีดร้องออกมาอย่างบ้าคลั่งเมื่อรู้ข่าวร้าย เธอคุมสติแทบไม่อยู่ ได้แต่ร้องไห้บอกให้แม่ที่จากไปช่วยดูแลน้องด้วยสำหรับกิ๊กหากต้องสูญเสียเกมส์ในวันนั้นคงเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะรับมือไหว

“ ยอมรับเลยว่าตอนแรกทีรู้คุมสติไม่อยู่ ร้องไห้หนัก แล้วก็รีดระบายความเจ็บปวดคนเดียวในรถ พูดเป็นอยู่คำเดียวว่า ‘แม่ดูน้องด้วย แม่ดูน้องด้วย’ ขนาดขับรถออกไปยังเกือบจะขับชนรถคันอื่นเลย ตอนนั้นกิ๊กไม่ได้คิดอะไร แล้วนอกจากชีวิตของเกมส์ ”

“
เขาบอกเกมส์ว่าต้องรอญาติมาเซ็นรับก่อน ว่ามีญาติที่จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการรักษาไหม พอไปถึงทางเจ้าหน้าที่เขาก็มาคุยกับเรา บอกว่าค่าใช้จ่ายในการรักษาค่อนข้างสูงเท่าที่ดูอาจจะประมาณ ๕ แสนถึง ๑ ล้าน ในช่วงแรกๆ เราก็บอกเขาไปว่าเราไม่ได้มีเงินมากขนาดนั้นหรอก พูดไปเขาก็เสียใจนะ เสียใจว่าทำไมเขาไม่ให้การรักษาน้องเราก่อน ทั้งที่น้องเราก็กินแทบจะไม่รอดอยู่แล้วทำไมเขากถึงพูดกับเราเรื่องเงินทองก่อน เรื่องชีวิตเรื่องความเป็นความตายของน้องเรา ”

กิ๊กตัดสินใจย้ายเกมส์มารักษาที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า นับแต่โดนรถ ๑๔ ล้อทับร่างจนถึงบ้านนี้เป็นเวลากว่า ๒ ชั่วโมงแล้ว หนูน้อยกระดุกเหล็กยังไม่ได้รับการรักษาอะไรเลยแม้แต่หน่อย นอกจากการตรวจวัดชีพจรจากพลเมืองดี และน้ำเกลือ ๑ กระปุกจากโรงพยาบาลที่คำนึงถึงเรื่องเงินก่อนชีวิตและสุขภาพ

การไม่ได้รับการรักษาในทันที ประกอบกับการประสบอุบัติเหตุที่หนักหน่วง ทำให้เมื่อไปถึงโรงพยาบาลแห่งใหม่ เกมส์ทนพิษบาดแผลไม่ไหว เกิดอาการช็อคและจะขาดใจตาย

เด็กหนุ่มพอมบาง ร่างกายเริ่มซีด เย็นลงทุกขณะ ผิวพรรณซูบซีดราวกับไม่มีเลือดมาหล่อเลี้ยง แวดตาที่เคยฉายประกายก็เหม่อลอยไร้แวว สะโพกที่ถูกทับก็แบะแบนติดเตียง วินาทีก่อนที่ร่างกายจะแตกดับ ลมหายใจค่อยๆ แผ่วจางลง เกมส์รวบรวมแรงพล้งสุดท้ายที่พอจะพื้มีหันมาบอกคุณแม่ผู้ไม่ได้ให้กำเนิด

“ กิ๊ก เกมส์ขอโทษ
เกมส์คงไปไหนแล้ว ”

เหลือเวลาอีกไม่นานเด็กหนุ่มวัย ๑๗ ก็จจะหลับตาลงและคงจะไม่ตื่นขึ้นมาอีกตลอดกาล

สู่ต่อไป

หลังจากทำท่าจะช็อคกะทันหัน หมอก็รีบให้ยากับเกมส์เป็นการด่วน กิ๊ก-ภาวิณีไม่รู้หรือกว่ายานั้นเป็นยาอะไร สิ่งเดียวที่รู้คือมันช่วยให้น้องชายของเธอมีชีวิตอยู่ได้ต่อไป ราวกับปาฏิหาริย์

แพทย์ผู้รักษาเจาะหน้าท้องเพื่อให้ผู้ป่วยหนุ่มปัสสาวะออกมา เนื่องจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนท้องถนนทำให้ท่อปัสสาวะฉีกขาดไม่สามารถขับถ่ายด้วยตัวเองได้ หลังจากนั้นหมอก็เริ่มผ่าแก้กันเนื่องจากมีน้ำหนองไหลออกทางทวาร และเพื่อเอาเลือดที่คั่งอยู่ออก ขณะที่เลือดเสียที่อยู่ในร่างกายนั้น ก็ถูกดูดออกทางจมูก ส่วนขาที่หักก็ใช้เฟือกอ่อนตามเอาไว้เบื้องต้นก่อนจะผ่าตัดในอีก ๑๐ วันต่อมา

“
เกมส์สุ่มมาก เขาสุ่มมาจนมีชีวิตรอด
ได้ถึงวันนี้ พูดจริงๆ ว่าตอนแรก
เราคิดว่ายังโง่ก็คงไม่รอด
ก็จะได้รับการรักษา
แต่ก็ต้องเจาะตรงนั้น ฟ่าตรงนี้
สารพัดเต็มไปหมด เรายังคิดว่าร่างกาย
เขาจะทนรับได้แค่นั้น แต่เขาก็ทนสู้
และรอดมาได้ โง่หนึ่งเราชื่นชม
ในความเป็นนักสู้ของเขา
แต่อีกโง่หนึ่งก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมน้องเรา
ถึงต้องมาเจอเรื่องแย่นี้ด้วย

คนที่ไม่มีน้ำใจ
ไม่มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นนี่เราว่าเป็นไป
ได้อะไรใช้รักใช้ถนนเลย

**เพราะมันจะ
ทำให้คุณ
เดือดร้อนมากๆ**

”

หลังจากอุบัติเหตุเกิดขึ้น คนขับรถ ๑๔
ล้อ ได้ไปให้การกับตำรวจที่โรงพักก่อนแล้ว
เนื่องจากทางคู่กรณีอย่างเกมส์ไม่มีสภาพ
พอจะยืนยันสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แก๊ป-อนุสรณ์ที่
ชายคนโต พร้อมด้วยพยานแวดล้อมที่เห็น
เหตุการณ์จึงตามไปที่โรงพักประมาณ ๑
ชั่วโมงให้หลัง

ไม่รู้ว่โซเฟอร์คนดังกล่าวให้การกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างไร แต่เมื่อพี่ชาย
คนโตของครอบครัวแสวงทิพย์ไปถึงผู้พิทักษ์
สันติราษฎร์บอกแต่เพียงว่าผู้ขับมอเตอร์ไซด์
เป็นฝ่ายผิด

พยานที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดพยายาม
ที่จะอธิบายในสิ่งที่พวกเขาเห็น แต่ตำรวจก็
ไม่ได้รับฟังอะไร เหตุการณ์ที่โรงพักวันนั้น
จึงจบลงตรงที่เด็กชายผู้ถูกรถ ๑๔ ล้อบดทับ
ร่างกายเป็นฝ่ายผิด

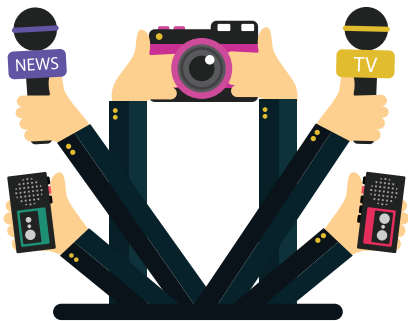
เมื่อผลของคดีไม่ได้เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น
ก็รู้สึกได้ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม เธอ
และพยานจึงไปขอความเป็นธรรมที่สถานี
ตำรวจอีกครั้ง แต่ไม่ว่าจะไปอีกสักกี่ครั้ง ผล
ที่ออกมาเหมือนเดิม

“

เราไป ๔ ครั้งก็เหมือนเดิมทั้ง ๔ ครั้ง
เราไม่รู้จะเรียกร้องกับใคร
เพราะพอพลออกมาว่าเราเป็นฝ่ายผิด
ประกันเขาก็ไม่จ่าย สุดท้ายก็ก็เลย
เอาเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดลงเฟซบุ๊ก
คนเขาก็แชร์ต่อกันไป
จนมีนักข่าวติดต่อมา
กระทั่งได้ไปออกรายการปากโป้ง
ทางช่อง ๔ โดยแก้กับพยานที่เห็น
เหตุการณ์เป็นคนไปออกรายการ

”

หลังจากรายการออกไปได้สักพัก ทาง
ผู้กำกับสถานีตำรวจได้โทรมาหาแก้ป เพื่อ
ขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น ขณะเดียวกันทาง
ประกันรถมอเตอร์ไซค์ก็เริ่มเข้ามาเจรจา
เพื่อจะชดใช้ค่าเสียหาย อย่างไรก็ตามจนถึง
ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังไม่มีการตกลง
กันได้ง่ายๆ เนื่องจากติดขัดในเรื่องตัวเลข
จำนวนเงิน รวมทั้งรายละเอียดบางอย่าง

“

ตอนนี้ถ้าพูดถึงสภาพความเป็นอยู่
ในครอบครัวต้องบอกว่าแย่
เพราะตั้งแต่ที่เกมส์ประสบอุบัติเหตุ
ครอบครัวเรามีแต่รายจ่าย

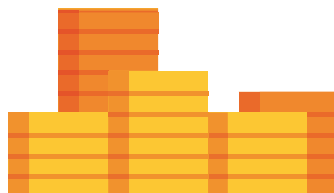
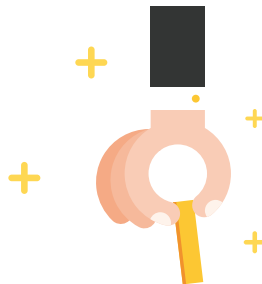
ไม่มีรายรับเข้ามาเลย
ก็หักหยดงานไปเลยไม่ได้ทำงาน
มาเดือนเต็มๆแล้ว แล้วตอนนี้ร้านที่ก็
ทำงานอยู่เขาก็ยกเลิกพรีตี้แล้ว
เราต้องหางานทำใหม่
ช่วงนี้ก็ใช้เงินเก็บที่พอมีอยู่อย่างเดียว
เฉพาะค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล
ก็หมดไปเป็นหลักแสนแล้ว

”

“

นอกจากเรื่องสภาพคล่อง
ทางการเงินแล้ว สภาพจิตใจของ
คนในครอบครัวก็เป็นทุกข์ เพราะทุกคน
ก็อยากให้น้องหาย อย่างก็กับพ่อ
ทุกวันนี้ได้หลับจริงๆ เพียงแค่
วันละ ๒ ชั่วโมงเท่านั้น
เพราะจะต้องคอยดูแลน้องอยู่ตลอด
แล้วใจมันก็ยังมีความเป็นกังวลอยู่
จะไปไหนมาไหนก็ไม่ได้
กลัวว่าเขาจะเป็นอะไรขึ้นมา

”

ปัจจุบันเกมส์-เสริมทรัพย์ เข้ารับการ
รักษาที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า นนทบุรี มา
เป็นเวลา ๑ เดือนเศษแล้ว เขาได้แต่นอนติด
เตียง ไม่ได้ออกไปเห็นเดือนเห็นตะวันไหน
แม้โอกาสในการมีชีวิตรอดจะมีมากขึ้น แต่
เกมส์ก็ยังทำอะไรไม่ได้เหมือนคนปกติอีก
หลายอย่างในวัยรุ่นหนุ่มแน่น ซึ่งน่าจะเต็ม
ไปด้วยความแข็งแรง เกมส์กลับไม่สามารถ
ลุกขึ้นยืนหรือเดินได้ ไม่สามารถซบถ่ายได้

ว่ากันว่าสิ่งใดที่ได้มาโดยยากมักมีค่ากว่า
สิ่งที่ได้มาโดยง่ายเสมอ การกลับมามีชีวิต
ปกติอีกครั้งของเกมส์ก็เช่นกัน ทุกอย่างคง
ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ ภายในชั่วโมงสองชั่วโมง
หรือวันสองวันนี้เป็นแน่ แต่เมื่อใดก็ตามที่
เด็กหนุ่มสามารถเอาชนะอุปสรรคและกลับ
มามีชีวิตดังเดิมได้ เขาจะรู้ว่าตัวเองนั้นมีค่า
มากพอที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ รวมทั้งคุณค่าที่จะ
ต่อสู้อย่างยากลำบากเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด
ในวันนี้

พระอาทิตย์ยามบ่ายภายในโรงพยาบาล
พระนั่งเกล้าอ่อนแสงลงแล้ว ก็ค่อยๆ เดิน
ขึ้นตึกกลับไปห้องพักเพื่อดูแลน้องชายสุดที่รัก
ต่อไป เธอเชื่อว่าถึงอย่างไรน้องชายของเธอ
จะกัดฟันสู้และหวังว่าสักวันเขาจะหายดี

ชีวิตกับกว่าพี่น้อง

๐๕๘

เหมือนคนทั่วไปร่างกายท่อนล่างตั้งแต่สะโพก
ลงมาแทบไม่สามารถทำงานได้เลย ขณะ
เดียวกันด้วยความที่รักษาและมีการผ่าตัด
อยู่หลายจุด ยังทำให้เกิดภาวะเสี่ยงต่อการ
ติดเชื้อในกระแสเลือดด้วย

อย่างไรก็ตาม แม้อาการจะยังอยู่ใน
ขั้นสุดเสี่ยงที่จะมีชีวิตอยู่ กระนั้นก็ได้
หมายความว่าหนุ่มน้อยหัวใจสิงห์จะไม่มีการ
หายขาดได้ เกมส์ยังมีทางที่จะกลับมาเป็น
เกมส์อย่างที่เคยเป็น เพียงแต่ทุกอย่างต้อง
ใช้ความอดทนในการรอคอย รวมทั้งความ
มุ่งมั่นตั้งใจในการต่อสู้กับอุปสรรคที่ถาโถม
เข้ามาในชีวิต

**เมื่อวันนั้นมาถึง
เกมส์จะเข้มแข็ง
ยิ่งกว่าที่เคยเป็น**

...

เรื่องที่

๖

สงกรานต์สุดท้าย

วันสงกรานต์สำหรับผู้คนทั่วไป คือ เทศกาลแห่งความสุข แต่สำหรับใครบางคน เทศกาลนี้เตือนให้เขาคิดถึงความสูญเสียที่ยากจะทำใจ เมื่อนึกถึงสงกรานต์สุดท้ายของลูก...

“ ถ้าผมอยากจะบอกอะไรกับคนที่ใช้รถใช้ถนน ก็อยากจะบอกกับทุกคนว่า ขอให้มันสติให้มาก ใช้ความคิดความอ่านให้เยอะ วิธีหนึ่งที่ยากที่สุดเลยก็คือปฏิบัติตามกฎจราจร เชื่อว่าถ้าทุกคนปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ปัญหาบนท้องถนนจะไม่เกิดขึ้นหรอก หรือหากเกิดขึ้นก็น้อยครั้ง จากหนักก็เป็นเบา ”

“

ที่สำคัญเลยก็คือในช่วงหน้าเทศกาล ไม่ว่าสงกรานต์ ปีใหม่ หรือเทศกาลอะไรก็แล้วแต่ ขอให้ใช้รถใช้ถนนด้วยความระมัดระวัง ลดความเร็วได้ก็ลด และจงพึงระลึกไว้เสมอว่า เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้น ไม่ใช่มีแค่คุณคนเดียวที่โดนผลกระทบ

**ความสูญเสีย
อาจเกิดขึ้น
กับคนที่ไม่เกี่ยวข้อง**

”

ธนศักดิ์หาเลี้ยงครอบครัวด้วยการยึดอาชีพช่างซ่อมรถจักรยานยนต์เป็นงานหลัก ในช่วงกลางวัน ขณะที่ในเวลากลางคืนก็รับจ๊อบเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เป็นรายได้เสริม หนุ่มใหญ่ผู้นี้ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี จนได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นหัวหน้าชุด รถป.ในปัจจุบัน

แม้จะเรียนจบเพียงแค่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หากแต่ประสบการณ์ชีวิตและความสามารถในด้านการทำงานต่างๆ ของธนศักดิ์ จัดอยู่ในชั้นเหลือเฟือ ชายร่างใหญ่ผู้นี้สามารถซ่อมเครื่องยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าได้หลายชนิด ขณะเดียวกันประสบการณ์ในการทำงานเป็นคนขับรถพยาบาลมาก่อนก็ทำให้เขามีความรู้ ความสามารถในการดูแลและปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้บาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งความสามารถในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการตกปลา เขาก็ยังโดดเด่นไม่แพ้ใคร ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่องถ่ายไปยัง **ณัฐพล ขมขิตนุช** หรือ **วิน** เด็กหนุ่มร่างสูงโปร่ง หน้าตาดี วัย ๑๔ ปี ลูกคนที่สอง ซึ่งเป็นลูกชายคนโต

“ ไม่ต้องยกตัวอย่างที่ไหนไกลหรอก
ผมนี่แหละที่สุดเลยคนที่รักที่สุด
ในคืนเทศกาล ”

เสียงบอกเล่าที่เรียบนิ่งชัดเจนของ **ธนศักดิ์ ขมขิตนุช** ดังขึ้นภายในบ้านทาวนเฮาส์ย่านวงศ์สว่าง หนุ่มใหญ่ร่างตันวัย ๔๐ ปี เกิดและเติบโตขึ้นในย่านนี้ โดยแทบไม่เคยย้ายถิ่นฐานไปไหน หากจะมีก็เพียงเปลี่ยนที่อยู่อาศัยไปเช่าบ้านในละแวกใกล้เคียง ปัจจุบันเขาอยู่กับภรรยา ลูกๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ อีก ๓ คน พร้อมด้วยลูกสะใภ้และหลานสาววัย ๒ ขวบเศษ อีก ๑ ชีวิต

“ ผมมีลูกทั้งหมด ๔ คน เป็นชาย ๒ หญิง ๒ แต่วิน ลูกชายคนโตเป็นคนที่มีความรู้หลายอย่างเหมือนกับเรามากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นในด้านทักษะความสามารถหรือนิสัยใจคอ ”

“ เขาเป็นคนจิตใจดี ชี้อ่อน สนุกสนาน มีน้ำใจชอบช่วยงานช่วยเหลือคนอื่นง่ายๆ ว่าใครใช้ให้ทำอะไรดี ไม่มีเกี่ยงจนท่าหมด แต่ขณะเดียวกันก็รักครอบครัว ถ้ามีอะไรมารบกวนครอบครัวนี้ เขาจะเปลี่ยนบุคลิกเลย จากคนสบายๆ สนุกสนาน จะกลายเป็นคนไม่ยอมคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีคนมาด่าผม เขาจะมีเรื่องโต้กลับก็โดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร ”

วันผูกพันกับผมมาก ตอนเด็กๆ เวลาไปไหนมาไหน ผมจะเอาเขาไปด้วยตลอด อย่างเมื่อก่อนผมเคยทำงานบริษัทเกี่ยวกับอุปกรณ์ตกปลา ผมก็จะสอนเขาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์แต่ละชนิด เวลาไปตกปลาเขาก็จะไปกับผมด้วย เขาก็เลยชอบตกปลาเหมือนผม ในวงการตกปลา วันก็ถือเป็นมือตกปลาตัวรุ่งที่มีฝีมือมากคนหนึ่งเลย ”

ภาพสองพ่อลูกหย่อนเบ็ดนั่งคุยนั่งหัวเราะกันท่ามกลางสายลมเย็นริมแม่น้ำ เป็นภาพที่ผู้คนในวงการตกปลาเห็นมาจนจินตนาบเป็นสิบปี นอกเหนือการตกปลา ธนศักดิ์ยังสอนทักษะและวิชาชีพชีวิตให้กับลูกชายสุดที่รักอีกหลายอย่าง เรียกว่าอะไรที่เขารู้และทำได้ สิ่งนั้นจะได้รับการถ่ายทอดไปให้กับวันอย่างหมดเปลือก

อย่างไรก็ตามเห็นจะมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่คนเป็นพ่ออย่างธนศักดิ์ไม่เคยคิดที่จะปล่อยให้ลูกชายของเขา

“ ทักษะทุกอย่างที่ผมเป็น ผมสอนให้ลูกหมด แต่มีอยู่อย่างเดียวที่เราไม่เคยคิดจะสอนให้เขาเลย เรากลัวว่าถ้าสอนไปวันหนึ่งมันอาจเกิดเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นกับเขา เราเลยเลือกที่จะไม่สอน ”

“ สิ่งนั้นคือการขับรถจักรยานยนต์ ”

วิชาที่พ่อไม่ได้สอน

ประสบการณ์เมื่อครั้งยังทำงานเป็นคนขับรถพยาบาล ทำให้ธนศักดิ์บอกรับตนเองว่าจะไม่สอนให้ลูกขับรถจักรยานยนต์โดยเด็ดขาด แม้ว่าทำงานหาหมรุ่งหามค่าทั้งวันทั้งคืน แต่หากลูกจะไปไหนขายวัยกลางคนยอมที่จะเหนื่อยเพิ่มขึ้นด้วยการขับรถมอเตอร์ไซด์ไปส่งไปส่งแทนการฝึกลูกให้มีความสามารถที่จะขับขี่รถเอง

“ ผมเคยทำงานเป็นพนักงานขับรถของโรงพยาบาลมาก่อน แล้วก็ได้เข้าโครงการของมูลนิธิร่วมกตัญญูด้วย เราเคยเห็นอุบัติเหตุที่เกิดจากการขับขี่จักรยานยนต์เยอะมากๆ เคยเห็นคนขับถูกรถกับสมอง เห็นเลือด เห็นอวัยวะต่างๆกระเจายออกเป็นชิ้นๆ ภาพเหล่านี้มันติดตา ”

โดยเฉพาะในช่วงหน้าเทศกาล อย่างสงกรานต์ หรือปีใหม่ อุบัติเหตุจะหนักหน่วงและเกิดขึ้นมากเป็นพิเศษ ผมก็เลยกลัว ไม่อยากให้ลูกขับรถมอเตอร์ไซด์ เวลาเกิดอะไรขึ้นมันไม่คุ้ม ขับรถยนต์หลักพันยังหุ้มนื้อ แต่ขับมอเตอร์ไซด์ยังไปมันก็เนื้อหุ้มนื้อ ”

นอกเหนือจากเรื่องของอุบัติเหตุ อีก ๒ เหตุผลที่ธนูศักดิ์ยังไม่ยอมฝึกให้ลูกชาย ขับจักรยานยนต์เสียทีก็คือหากขับเป็นแล้ว จะเอารถของลูกค้าที่มาฝากซ่อมออกไปขับ แล้วจะเกิดความเสียหาย อีกอย่างในบริเวณ ย่านดังกล่าวมีการปล้นจี้ชิงรถจักรยานยนต์ เกิดขึ้นบ่อยครั้ง จนคนเป็นพ่ออย่างเขาอด กังวลไม่ได้

เมื่อไม่สามารถเรียนรู้การขับขี่จักรยานยนต์ จากผู้เป็นพ่อได้ เด็กหนุ่มจึงไปฝึกกับบรรดา เพื่อนๆ แน่นนอนว่าการขับขี่มอเตอร์ไซด์ ไม่ใช่ทักษะที่ฝึกฝนได้ยากเกินไปสำหรับวัย รุ่นอย่างวิน

หลังฝึกฝนกับเพื่อนได้ไม่นานวินก็ขับรถ มอเตอร์ไซด์ได้อย่างที่ตั้งใจ ขณะนั้นเขายัง มีอายุไม่เต็ม ๑๕ ปีดี แม้จะพยายามหลีกเลี่ยงอย่างไร แต่ในที่สุดเมื่อลูกชายไปหา ทางฝึกฝนมาจนได้ สุดท้ายธนูศักดิ์ก็ต้อง ปลอม โดยหาทางระงับป้องกันเหตุเอาเอง ในภายหลัง

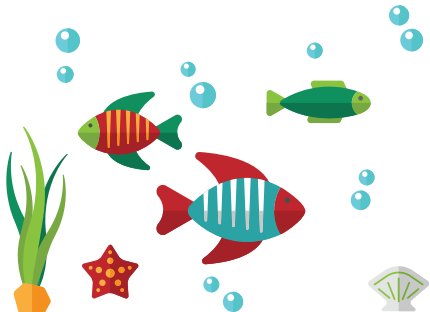
วินไม่ใช่เด็กที่มีผลการเรียนดีเท่าใดนัก จริงอยู่ที่เขาอาจมีทักษะส่วนตัวโดดเด่นใน หลายๆ ด้านเกินกว่าเด็กรุ่นเดียวกัน แต่ การเรียนการศึกษากลับเป็นสิ่งที่เขาไม่เคย ให้ความสำคัญ ถือเป็นจุดอ่อนของเขามา โดยตลอด

ในเวลาต่อมา ธนูศักดิ์ซึ่งเป็นหัวเรี่ยว หัวแรงหลักในการหารายได้มาเลี้ยงดู ครอบครัวเกิดตกงานกะทันหัน วินในฐานะ ลูกชายคนโตจึงต้องการทำงานหาเงินมาแบ่ง เบาภาระของผู้เป็นพ่อ ในการหาเลี้ยงปาก ท้องของคนในบ้าน

“ ลูกเดินมาบอกว่าป้า หนูขอหยุดพักเรื่อง การเรียนเอาไว้ก่อนได้ไหม หนูอยากหาเงิน ช่วยที่บ้าน ไม่อยากให้ป้าเห็นคนอื่นด้วย ด้วยสถานการณ์ในตอนนั้นมันก็จำเป็นที่ จะต้องเอาปากท้องไว้ก่อน ป้าน่าจะไรต์ ขึ้นก็ค่อยกลับไปเรียนก็ได้ อ้ออย่างเขาก็ดู ก็ไม่ได้มีความรู้สึกอยากจะเรียน เราก็คิดว่า การพักไว้สักปีก่อนน่าจะเป็นสิ่งที่เหมาะสมในเวลานั้น ”

วิน-ณัฐภูมิไปสมัครงานเป็นเจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัย ก่อนที่ในเวลาต่อมาจะ ขวนผู้เป็นพ่อไปทำงานด้วยกัน ทุกวันสอง พ่อลูกจะเข้าเวรในเวลา ๑ ทุ่ม และออกเวร ในเวลา ๗ โมงเช้า ในภายหลังเมื่อธนูศักดิ์ ได้งานประจำที่ซ่อมมอเตอร์ไซด์ก็จะ เลยไปทำงานในภาคเช้าต่อถึงช่วงราวบ่าย โมงจึงกลับมาพักผ่อน ขณะที่ลูกชายจะใช้ เวลาอีก ๒-๓ ชั่วโมงไปเที่ยวแท่นและหย่อน เบ็ดตกปลา

เมื่อได้ปลามา เจ้าตัวจะนำไปแบ่งเป็น ๓ ส่วน ส่วนแรกเอาไว้ให้แม่ทำอาหารกิน ภายในครอบครัว ส่วนที่สองนำไปขายหา รายได้ และส่วนที่สามนำไปแบ่งปันเพื่อน บ้าน และเพื่อนๆ ปรกที่เข้าเวรด้วยกัน ด้วย เหตุนี้เด็กหนุ่มจึงเป็นที่รักใคร่ชอบพของทั้ง เพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงานนอกเหนือไป จากคนในครอบครัว

การทำงาน ปรก. สร้างทั้งรายได้และความสุขให้กับวินจนเขาไม่อยากจะกลับไปเป็นนักเรียนอีก ยิ่งในเวลาต่อมาเมื่อมีลูกสาวตัวน้อยด้วยแล้ว การเรียนในระบบจึงกลายเป็นเส้นขนานที่ไม่สามารถบรรจบกันได้อีก

ด้วยความที่ไม่อยากให้ ลูกขับรถมอเตอร์ไซด์ เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตรายในช่วงแรกธณศักดิ์จึงให้วินปั่นจักรยานไปทำงานทุกวัน แต่การปั่นจักรยานรวมระยะทางไป-กลับรวม ๒๐ กิโลเมตร ทุกวันๆ ย่อมสิ้นเปลืองเวลาและเพิ่มความไม่สะดวกให้กับเด็กหนุ่มอย่างยิ่ง เมื่อขึ้นเป็นหัวหน้าชุดปรก. ธณศักดิ์จึงจัดตารางเวลาทำงานของลูกชายให้ตรงกับตน เพื่อจะได้ขับพาวินซ้อนมอเตอร์ไซด์ไปทำงานด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม ด้วยหน้าที่การงานที่ต้องย้ายหน่วยงานในภายหลัง ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกกันไปทำงานคนละจุดตรวจตรา

แม้จะกลัวและกังวลอยู่ลึกๆ แต่สุดท้ายเพื่อความสะดวก ผู้เป็นพ่ออย่างธณศักดิ์ก็ยอมให้ลูกชายคนโตขับรถจักรยานยนต์ไปทำงานด้วยตัวเอง

ชายวัย ๔๐ ออกรถคันใหม่ ซ่อมแซมตรวจเช็คสภาพรถคันดังกล่าวให้อยู่ในสภาพดีทุกวัน ขณะเดียวกันก็ลงทุนซื้อทั้งหมดทั้งนั้นอีกและถูงมือให้ลูกอย่างดี เรียกว่าทำทุกอย่างให้เซฟและปลอดภัยที่สุด

ด้วยสภาพรถที่ดีและการขับขี่อย่างมีสติ ทำให้วินขับรถไปทำงานทุกๆ วันอย่างปลอดภัย ทุกสิ่งทุกอย่างในเวลานั้นดำเนินไปด้วยดี จนกระทั่งเทศกาลปีใหม่นี้ไทยอย่างสงกรานต์เวียนมาถึง สิ่งที่เป็นพ่อกลัวมาตลอดก็เกิดขึ้นจริง มันคือสงกรานต์ปีสุดท้ายในชีวิตของวิน-ณัฐวุฒิ ชมชิตนุช

สงกรานต์สุดท้าย

สงกรานต์นี้อาจเป็นเทศกาลแห่งความสนุกสนานและการเฉลิมฉลองสำหรับใครหลายคน หากแต่ไม่ใช่สำหรับสองพ่อ-ลูกแห่งครอบครัวชมชิตนุช ไม่มีการเฉลิมฉลองใดๆ สำหรับธณศักดิ์ และวิน-ณัฐวุฒิ เพราะแทนที่จะไปเล่นน้ำให้สนุกสนานเหมือนคนอื่นๆ พวกเขากลับเลือกที่จะทำงานหนักกว่าเดิมเป็นสองเท่า

“

สงกรานต์นี้นั่นลากลับบ้านกันเยอะ ผมกับลูกเลยทำงานควบ ๒ กระเลย ซึ่งเราไม่ได้รู้สึกแยหรือเสียดยเลยก็ไม่ได้ไปสาดน้ำ ไปสนุกกับเพื่อนคนอื่นๆ โดยส่วนตัวเรารู้สึกดีมากด้วย เพราะได้ทำงานได้รายได้เป็นพิเศษมากกว่าช่วงเวลาอื่นๆ อีกอย่างก็รู้สึกดีก็คือว่าน้องวินเขาจะได้ปลอดภัยด้วย ถ้าเขาออกไปขับรถเล่นน้ำ โอกาสเกิดอุบัติเหตุก็สูง เพราะอย่างกับบอกไปว่าช่วงสงกรานต์นี้ตัวเลขอุบัติเหตุบนท้องถนนจะสูงและเป็นอันตรายกว่าช่วงวันปกติมาก

”

ทุกสิ่งทุกอย่างในวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๔ ไม่ได้แตกต่างจาก ๑๓ เมษายนปีอื่นๆ แทบทุกสถานที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่ตระเวนออกมาเล่นน้ำ ท้องถนนหลายๆ ที่ชาวโพลนไปด้วยแป้งดินสอพอง ทว่าก็มีไม่น้อยที่สีขาวเหล่านั้นได้เปลี่ยนเป็นสีแดงเลือดของผู้ประสบอุบัติเหตุ

“ อีกอย่างในช่วงสงกรานต์ พวกกลุ่มเด็กแว้นก็มักจะรวมตัวออกมาเล่นน้ำและซิ่งมอเตอร์ไซด์มากเป็นพิเศษ ซึ่งแน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้คำนึงถึงเรื่องของการเคารพกฎจราจรกันอยู่แล้ว ”

ด้วยประสบการณ์การรู้เห็นในสิ่งที่ผ่านมา ธนศักดิ์คือคนห่วงลูกชายคนโตไม่ได้ เขาโทรศัพท์หาวินอยู่เป็นประจำ ก่อนที่จะโทรหาอีกครั้งในตอนราว ๓ โมง หลังจากเข้าเวรช่วงกลางคืนไปได้สักพัก

“ ผมโทรหาลูกตอนราว ๓ ทุ่มว่าเขาอยู่ที่ไหน เขบอกว่าเขาออกมาซื้อข้าว ด้วยกลับ เราก็ได้คิดอะไร คิดว่าคงไม่มีอะไร ด้วยเขาก็กลับมาทำงานต่อ เพราะจากจุดตรวจไปตรงร้านข้าวตรงใต้ทางด่วนใกล้ตลาดบางซื่อนั่นใกล้กัน ขับรถไม่เกิน ๕ นาทีก็ถึง ”

ธนศักดิ์ขับรถมาหาลูกชายที่จุดตรวจ แต่ก็ไม่พบ จึงหยิบโทรศัพท์มือถืออีกด้ามหนึ่ง เพียงแต่คราวนี้ไม่มีเสียงตอบรับจากปลายทาง

“ ผมคิดว่าเขาอาจจะกำลังขับรถอยู่เลย ไม่สะดวกรับ ก็ไม่ได้คิดอะไร นั่งรอเขาอยู่ที่จุดตรวจกระทั่งสักพักก็มีโทรศัพท์จากลูกสะกิดโทรเข้ามา ”

เสียงปลายทางจากลูกสะกิดบอกข่าวร้ายกับเขาว่าวินถูกรถชนตรงบริเวณใต้ทางด่วนใกล้ตลาดบางซื่อ วินาที่นั้นธนศักดิ์พยายามตั้งสติและคิดว่าลูกชายต้องไม่เป็นอะไรมาก กระทั่งเมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ ชายวัยกลางคนจึงรู้ว่าสิ่งที่เขาคิดไว้ไม่ແ่แต่จะใกล้เคียงความจริง

“ เราขับรถไปราว ๓-๔ นาทีก็ถึงที่เกิดเหตุ ไปถึงก็เห็นหน่วยกู้ภัยกำลังปั๊มหัวใจ ช่วยชีวิตลูกชาย ขณะเดียวกันตรงคอก็มีอุปกรณ์ลือคออยู่ เราเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็สังเกตเห็นตรงบริเวณเหนือคิ้วบวมเป่งออกมา คือเหมือนกับมีเลือดค้างอยู่ตรงนั้น แทนที่จะไหลออกมา ”

สงกรานต์สุดท้าย

๐๖๔

ภรรยาและทุกคนในครอบครัวที่มาถึงที่เกิดเหตุก่อนเขาต่างร้องไห้ด้วยความเสียใจ รวมทั้งตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า ธนศักดิ์ในฐานะหัวหน้าครอบครัวจึงต้องพยายามเก็บชมความรู้สึกและตั้งสติเอาไว้ การร้องไห้เสียใจไม่ใช่การแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุดในช่วงเวลาเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุดอุบัติเหตุครั้งนี้อาจไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต

หลังจากยืนดูอยู่สักพักกระทั่งตั้งสติได้ ธนศักดิ์เดินเข้าไปหาลูกชายด้วยความสงบนิ่ง เขาขออนุญาตเข้าไปจับตรงด้านหลังศีรษะบริเวณท้ายทอยของลูก สิ่งที่ได้สัมผัสบ่งบอกว่าตนเองคิดผิดอีกครั้ง ผู้เป็นพ่อล่วงรู้ทันทีว่าลูกชายสุดที่รักของเขาไม่มีทางรอดชีวิตแล้ว

“ พอผมจับตัวลูกก็รู้ทันทีเลยว่าเขาเสียชีวิตแน่ๆ ไม่รอดแล้ว ปกติเมื่อจับไป หัวจะต้องแข็ง มีเนื้อหนังอยู่ แต่สิ่งที่อยู่ในมือเราตอนนั้นมันยุบและนิ่มเหมือนกับลูกบอลที่ไม่มีลม คือสมองข้างในแตกไปหมดแล้ว ”

เมื่อรู้ว่าลูกชายไม่มีทางรอดชีวิต ธนศักดิ์ไม่ได้ร้องไห้หรือสติแตก ตรงกันข้ามเขาควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างดี เขามองลูกชายสุดที่รักว่าให้หลังให้สบาย ไม่มีอะไรต้องห่วง เขาจะดูแลหลานสาวและลูกสะใภ้ให้เป็นอย่างดี ขออย่าได้เป็นกังวล เป็นคำพูดสุดท้ายที่ลูกผู้ชายคนหนึ่งฟังบอกกับลูกผู้ชายอีกคนหนึ่งได้เพียงเท่านี้

ก่อนและหลังความสูญเสีย

หลังจากซื้อข้าวเสร็จเป็นที่เรียบร้อย วินก็ควมมอเตอร์ไซค์คู่ใจกลับไปทำงาน

กว่า รถวิ่งออกมา เพียงไม่กี่เมตร นาฬิกาชีวิต ของเขาก็ก็น่าหยุดลง

มีรถของกลุ่มเด็กแว้นกำลังขี่มอเตอร์ไซค์แข่งกันมาทั้งหมด ๔ คัน วิ่งเรียงแถวกันมาเป็นหน้ากระดานด้วยความเร็วสูง สิ่งดีเพียงสิ่งเดียวในตอนนั้นก็คือทุกคนยังอยู่ในเลนส์ของตัวเอง กระทั่งด้วยความคึกคะนองเจ้าของรถคันที่ ๓ ตัดสินใจขับแบบยกล้อด้วยความมั่นใจมาจากฤทธิ์สุรา รถของเขาเริ่มเสียการควบคุมและแฉลบเข้าหารถคันที่ ๔ ซึ่งอยู่นอกสุด รถคันที่ ๔ เมื่อเห็นดังนั้นก็เบี่ยงโยกรถออกไปอยู่ในเลนส์อีกฝั่ง และชนประสานงาเข้ากับรถของวินอย่างจัง

ร่างทั้งร่างของเด็กหนุ่มวัย ๑๔ ลอยกระเด็นอัดเข้ากับกำแพงก่อนตีสองครั้งระบิกลงพื้นอย่างแรงโดยไม่มีอะไรป้องกัน

ลุงคนหนึ่งผู้อยู่ในเหตุการณ์กำลังจะวิ่งไปช่วย เพราะเพราะอาการของวินนั้นดูแล้วน่าจะหนักหน่วงกว่าอีกฝ่ายมาก ทว่าเด็กหนุ่มกลับพยุงร่างของตัวเองลุกขึ้นมาแล้วบอกว่า “ผมไม่เป็นไร ไปช่วยคนนั้นก่อน”

แม้ตนเองเป็นฝ่ายโดนชนและมีอาการบาดเจ็บสาหัส แต่ลูกผู้ชายอย่างวินกลับมีจิตเมตตาเห็นความเจ็บปวดของผู้อื่นเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าชีวิตของตนเอง รวมทั้งยินดีที่จะเสียสละและรอรับความช่วยเหลือเป็นคนสุดท้าย หัวใจเช่นนั้นนับได้ว่าน่ายกย่องและควรค่าแก่การต่อมหัวเราะเป็นอย่างยิ่ง

ทว่ายังไม่ทันที่ลุงจะได้เข้าไปช่วยเหลือคนที่ขับรถมาชนเขา วินก็ล้มตึงหงายหลังลงไปที่พื้น ที่ศีรษะด้านหลังของเด็กหนุ่มกระแทกพื้นถนนอย่างแรงซ้ำสองอีกรอบ และครั้งนี้ลูกชายคนโตของธนูศักดิ์ก็ไม่ได้ลุกขึ้นมาอีกตลอดกาล

“ เจ้าหน้าทีกู้ภัยพยายามบีบหัวใจ กระตุกด้วยคลื่นไฟฟ้า แต่ทำอย่างไรพอรก็ไปขึ้น เราเลยบอกว่าให้เขาพอเถอะ บอกว่าลูกผมไปแล้ว ไม่ต้องบีบอีก ”

อาการของคู่กรณีซึ่งช้อนอัดมา ๓ คน ดูเหมือนจะมีเพียงแค่ผู้ขับขี่และคนช้อนตรงกลางเท่านั้นที่อาการหนักถึงขั้นเข้าห้องไอซียู และซีโครบัก ส่วนคนช้อนท้ายสุดมีเพียงแค่หัวแตกเล็กน้อย ทว่าท้ายที่สุดทุกคนก็กลับมาใช้ชีวิตได้ตามปกติ

หลังการจากไปของวิน ธนูศักดิ์ต้องกลับมาหาเลี้ยงครอบครัวเพียงคนเดียวเหมือนเดิมอีกครั้ง เนื่องจากไม่มีลูกชายคนโตคอยช่วยแบ่งเบาภาระของเขาเหมือนเมื่อก่อน ขณะที่ทางคู่กรณีก็ไม่ได้คิดจะชดใช้หรือแสดงความรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น ไม่แม้แต่จะพูดคุ้ย ทำข้อตกลง หรือสอบถามสารทุกข์สุกดิบ มีเพียงเงินจาก พรบ. ค่าครองชีพจากรถมอเตอร์ไซด์เท่านั้นที่เข้ามาเบื้องต้น ๓๕,๐๐๐ บาท

“ ขณะนี้ทุกอย่างอยู่ในขั้นตอนของการดำเนินการ แต่ว่าคู่กรณีของเราไม่ได้สนใจอะไรเลยสักอย่าง ผมเองไม่พอใจมาก แต่สุดท้ายก็คิดว่าปล่อยให้เป็นเรื่องของกฎหมายไปก็แล้วกัน ”

แม้จะดูเหมือนมีสภาพจิตใจที่เข้มแข็ง ทำใจยอมรับกับการจากไปของลูกชายได้อย่างไม่สะทกสะท้าน ทว่าในความเป็นจริงก็มีบางครั้งที่ลูกผู้ชายออกสามศอกอย่างธนูศักดิ์ต้องฟูมฟัหน้าร้องไห้บนที่นอนคนเดียวด้วยความคิดถึงลูก ไม่มีใครหรอกที่เมื่อมีความสูญเสียเกิดขึ้นแล้วจะไม่เจ็บปวด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการสูญเสียนั้นหมายถึงการขโมยชีวิตลูกที่รักไปโดยไม่มีวันคืนมา

“ ถามว่าผมร้องไห้โหมตั้งแต่ลูกชายจากไป ยอมรับว่าร้อง แต่เราครองเวลาที่อยู่คนเดียวบนที่นอน เราร้องไห้คนอื่นเห็นไม่ได้ เพราะไม่อย่างนั้นสภาพจิตใจของคนในบ้านจะยิ่งแย่ ”

“

วินเขาผูกพันกับพ่อมาก นิสัยใจคอ
หลายๆอย่างก็เหมือนเรา จะเรียกว่าถอด
แบบเรา เป็นร่างทรงของเราเลยก็ได้
เพราะฉะนั้นมันไม่มีทางหรอกที่ผมจะไม่คิดถึง
ลูก ทุกวันนี้เวลาที่ขับรถผ่านจุดที่เขาเสียชีวิต
เรายังจอดรถลงไปนั่งคุยกับเขา เหมือนว่า
เขายังอยู่ตรงนั้น

**คนผ่านไปผ่านมา
คงคิดว่าผมเป็นคนบ้า
ที่มานั่งพูดอะไรอยู่คนเดียว**

”

ด้วยความดีของวิน และความรักความ
ผูกพัน ไม่ใช่แค่เพียงรู้สึกดีหรอกที่ยังไม่อาจ
ลืมเขา หากแต่ทุกคนในครอบครัวก็ยังคิดถึง
เขาเหมือนเดิม

ทุกครั้งเวลามีวันสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นวัน
เกิดของใครคนใดคนหนึ่ง ฉลองปีใหม่ หรือกิน
ข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัว พวก
เขาจะเอารูปของวินมาตั้งไว้ที่เก้าอี้ พร้อมกับ
จัดรูปให้มาร่วมโต๊ะด้วยกัน ประหนึ่งว่าเขา
ยังเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

“ สำหรับพวกเรา เขายังไม่ได้จากไปไหน
นะ เวลาถึงงานเลี้ยงหรือกินข้าว เราก็ยังทำ
เหมือนเขายังอยู่กับเรา หรืออย่างก็พวกเรา
กำลังจะไปเที่ยววงตะโกรกัน เราก็จะพาเขาไป
ด้วย แต่ถ้าเลือกได้เราก็อยากให้เขาอยู่กับ
เราเหมือนเดิมมากกว่า ”

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้ครอบครัวผม
ซิดนุชไม่มีทางเลือกใดๆ ที่จะเรียกคืนชีวิต
ของคนที่เรารักกลับมาได้อีก จะด้วย
ความประมาท การไม่เคารพกฎจราจร สติ
ลัมปชัญญะ ชะตากรรมหรืออะไรก็แล้วแต่
แต่สิ่งหนึ่งที่ยืนยันได้แน่ๆ ก็คือเหตุการณ์เช่น
นี้ไม่ควรจะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะกับครอบครัวผม
ซิดนุช หรือกับใครก็ตาม

เชื่อว่าทุกคนคงอยากให้อุบัติเหตุครั้งนี้
เป็นครั้งสุดท้ายที่จะเกิดขึ้น แต่หากพวกเรา
ทุกคนที่ใช้รถใช้ถนนไม่เริ่มปฏิบัติทุกอย่างที่
เป็นความปลอดภัยด้วยตัวเองแล้ว

**สิ่งที่เชื่อ
หรือคิดไว้
จะเป็นจริง
ได้อย่างไร**

เราจะต้องพูดคำว่า

**‘อยากให้เป็นอย่างสุดท้าย’
กันอีกกี่ที**

เรื่องที่

๓

เบื้องหลังรอยยิ้ม
และอวัยวะที่ ๓๓

บทเรียนที่เล่ามาด้วยน้ำตา

๐๖๙

สาวน้อยวัย ๑๕ กำลังนอนหลับตาพร้อม
มีถึงออกซิเจนวางอยู่ข้างเตียงนอนนับถึงวัน
นี้เป็นเวลา ๑ ปีเศษแล้ว ที่วัน – นิชกานต์
พิชัยรักษ์ มีเจ้าดังที่ว่าเป็นอวัยวะที่ ๓๓

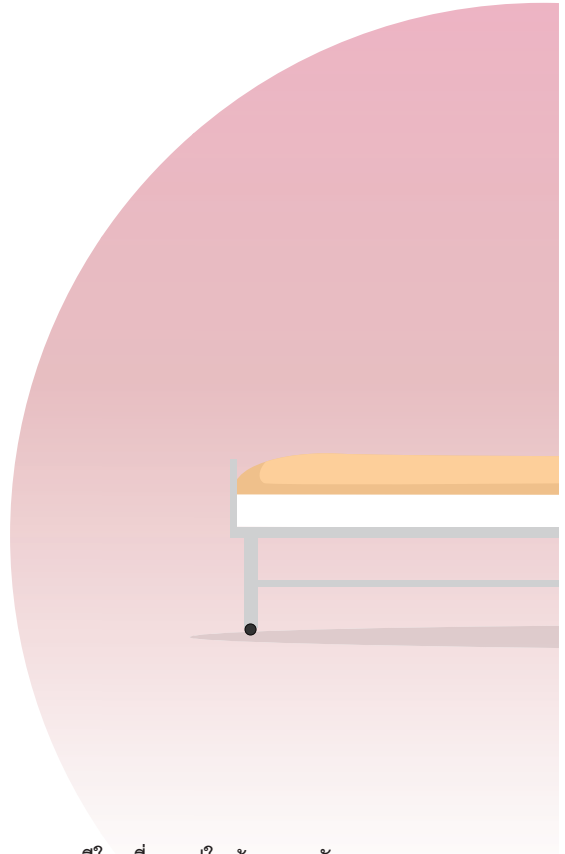
อุบัติเหตุจากการขับรถจักรยานยนต์ชน
เข้ากับท้ายรถกระบะ ทำให้เธอไม่สามารถ
หายใจได้ด้วยตนเอง ไม่สามารถแม้แต่จะ
ยืนกายลุกขึ้นมานั่ง ยืน เดิน หรือกอดคน
ที่เธอรัก ถ้าจะพูดกันตรงๆ ให้ชัดกว่านั้น
ก็คงต้องบอกว่าเธอไม่สามารถขยับเขยื้อน
อวัยวะส่วนใดได้เลยนับตั้งแต่ลำคอลงมา

หากจะมีใครที่ตกอยู่ในห้วงและวังวน
แห่งความทุกข์ไม่ต่างจากน้องวันหลังจาก
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ใครสักคนที่ว่านั้นก็คงหนี
ไม่พ้น บุญขึ้น และ อุดมพร พิชัยรักษ์ ผู้เป็น
พ่อและแม่ สามภรรยาทั้งสองมีพยานรักด้วย
กันเพียงแคคนเดียว อุดมพรผู้เป็นภรรยาจำ
ได้ว่าวันที่คลอดวัน เธอแทบจะต้องเอาชีวิต
ของตัวเองเข้าแลก

“

เราอยากจะมีลูกมาก แต่ว่าทำอย่างไร
ก็ไม่มี กระทั่งหลังจากแต่งงานไปได้ ๔ ปี
ถึงตั้งครรภ์

”

หญิงวัย ๓๙ ปีชาว ค่อนไปทางเจ้าเนื้อ กล่าวถึงช่วงเวลาหนึ่งที่เธอและสามีผู้มีอายุต่ำกว่า ๑๐ ปีดีใจที่สุดในชีวิต

“

น้องวันเป็นเด็กที่คลอดยากมาก จริงๆ แล้วน้ำคร่ำเราแตกตั้งแต่วันศุกร์ แต่รอถึงวันอาทิตย์ก็ยังไม่คลอด เราพยายามเบ่ง แต่เบ่งยังไม่ก็ยังไม่ออก ทบอบอกว่าปากมดลูกไม่เปิด เราเบ่งจนหมดแรงจนตัวนี้เขียวไปหมด คิดในใจว่าจะต้องให้เขาเกิดมาให้ได้ ถ้าเราจะตายตอนคลอดก็คงต้องตาย สุดท้ายทบอบอกเขาเห็นว่าอาการเราไม่ดีก็เลยตัดสินใจผ่าท้องคลอดทันทีในเวลานั้นเลย น้องวันจึงเกิดมาอย่างปลอดภัย

”

ด้วยความที่มีลูกยาก อุดมพรจึงตั้งใจว่าตนจะเลี้ยงลูกและดูแลชีวิตน้อยๆ นี้ด้วยตัวเอง เธอตัดสินใจเปิดกิจการร้านพรีเวดดิ้ง รับถ่ายรูปแต่งงาน เช่าชุดเจ้าสาว ทำการ์ดและของชำร่วยชิ้นที่ ๑. ทำศาลา จ. นครศรีธรรมราช บ้านเกิดของเธอและสามี เพื่อจะได้มีเวลาอยู่กับลูกโดยไม่ต้องไปทำงานที่ไหน ปล่อยให้การทำงานนอกบ้านเป็นหน้าที่ของบุญชิ้น ผู้เป็นพ่อ ชายร่างลั่นทมวัย ๔๙ ทำงานเป็นลูกจ้างฝ่ายวิทยุสื่อสารอยู่ในตัวอำเภอ

อุดมพรเลี้ยงดูลูกสาวคนเดียวของเธอด้วยความรัก น้องวันจึงเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กที่มีอุปนิสัยร่าเริง ช่างยิ้ม ติดจะซื่ออ้นนิดๆ และมีทัศนคติต่อชีวิตในแง่บวก

ทุกช่วงเวลาปิดเทอม เด็กหญิงมักจะเอาเวลาที่มีอยู่ทั้งหมดมาช่วยงานผู้เป็นแม่ ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุเธอได้อาสารับภาระทำของชำร่วยถึง ๒๐,๐๐๐ ชิ้นด้วยตัวเองคนเดียว วันต้องขับรถไปซื้อและส่งของชำร่วยด้วยตนเอง แต่ด้วยสภาพรถจักรยานยนต์ที่เก่าและใช้งานมานาน หญิงสาวจึงอ้อนพ่อขอเปลี่ยนรถคันใหม่

“

ที่บ้านมีรถมอเตอร์ไซด์สองคัน แต่คันหนึ่งใช้มาหลายปีแล้ว สภาพไม่ค่อยดี น้องวินก็เลยอยากจะเปลี่ยนคันใหม่ เขาบอกว่าไม่ต้องเอารถมือหนึ่งก็ได้ ขอมือสองก็พอ พ่อเขาก็ตกลง เพราะคันเก่ามันถึงกำหนดรอบซ่อมพอดี พ่อเลยขายรถคันเก่า แล้วก็ซื้อคันใหม่ให้แทน

”

๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ วินได้รถคันใหม่มาใช้งานสมใจ แม้จะเป็นจักรยานยนต์มือสอง กระนั้นก็ถือว่าอยู่ในสภาพดีเยี่ยม สวน้อยขับมอเตอร์ไซด์เป็นตั้งแต่อายุได้ราว ๑๐ ขวบ โดยผู้เป็นพ่อเป็นคนฝึกให้ แม้จะขับจนชำนาญแล้ว แต่ในช่วงแรกบุญซันก็ยังคอยขับรถอีกคันตามไปด้วย เพื่อประคับประคองอยู่ห่างๆ กระทั่งเพิ่งมาปล่อยให้ลูกสาวไปไหนมาไหนเองในช่วงปลาย ม.๑ หรือราว ๓ เดือนก่อนประสบอุบัติเหตุ

ทั้งบุญซันและอุดมพรไม่รู้หรือทราบดีว่าในเวลาต่อมาจะเกิดเรื่องร้ายขึ้นกับลูกสาวเพียงคนเดียว ทั้งสองคิดแต่เพียงว่าถึงเวลาที่จจะปล่อยให้ลูกได้ไปไหนมาไหนเองโดยไม่ต้องคอยประคับประคองบ้างแล้ว แม้ว่าจะยังเป็นห่วง รวมทั้งยังกังวลอยู่เสมอๆ กับสิ่งที่ลูกเคยฝันไว้เมื่อสองปีก่อนก็ตาม

ลางสังหรณ์

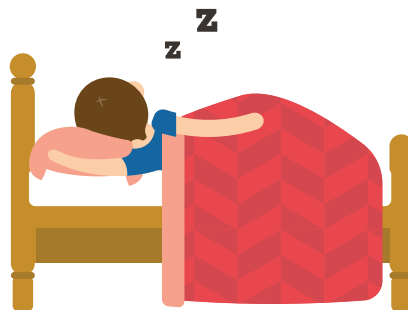
ราว ๒ ปีก่อนเกิดอุบัติเหตุ วินเคยฝันเห็นงานศพของตัวเอง บรรายากศในความฝันพราเลือนลงตามวันเวลา หากแต่สิ่งหนึ่งที่เด็กสาวจำได้แม่นก็คือ เธอจะเสียชีวิตในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ หรืออีกเพียง ๑๔ วัน หลังจากออกรถคันใหม่

เด็กหญิงบอกเล่าสิ่งที่ฝันถึงให้ผู้เป็นแม่รับรู้ หากแต่เมื่อวันเวลาดังกล่าวมาถึง ทุกสิ่งทุกอย่างกลับดำเนินไปอย่างปกติ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นแม้แต่เนี่ย

“

๒ ปีก่อนจะเกิดเหตุ น้องวินฝันว่าเขาเดินเข้าไปในงานศพของตัวเอง เขาเล่าว่าวันที่เขาเสียชีวิตคือวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เขาฝันมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ แล้วก็เล่าให้เราฟังตลอด ซึ่งเราก็ออดกั้วลไม่ได้ แต่กลายเป็นว่าพอวันที่เขายกมาทั้งก็ไปมีอะไรเกิดขึ้น เราก็เลยคิดว่าต้องจากนั้นไปมีอะไร

”

อุดมพรคิดว่านางสังหรณ์คงจบลงเพียงแต่ความฝัน เมื่อไม่มีที่หาว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับลูกสาว อย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างคงจะเป็นเช่นที่หญิงวัยกลางคนคิดไว้หากว่าอีก ๔ วันต่อมาไม่มีเหตุการณ์อันเลวร้ายบนท้องถนนเกิดขึ้น

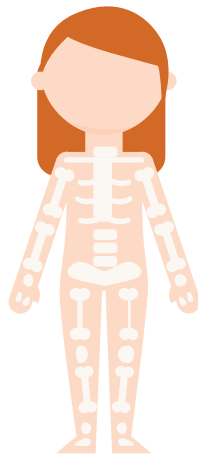
วันเสาร์ที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ วันตั้งแต่เช้าออกไปซื้อข้าวร้อนและข้าวเหนียวสังขยามาให้ผู้เป็นแม่ ก่อนจะขับรถมอเตอร์ไซด์คันใหม่ออกไปเรียนพิเศษในตอน ๔ โมงเช้า โดยปกติไม่เธอก็สามะจะไปรับไปส่งหรือไม่อย่างน้อยๆ หากลูกสาวเดินทางไปเอง อุดมพรก็ต้องออกไปส่งที่หน้าบ้าน ก่อนยืนดูลูกขับรถออกไปจนไกลลับตา แต่วันนี้ด้วยความรีบเร่ง วันจึงบอกแม่ว่าไม่ต้องออกมาส่งเธอตั้งเช่นทุกครั้งก็ได้ เมื่อประกอบกับเธอกำลังอาบน้ำอยู่ อุดมพรจึงไม่ได้ออกมาส่งลูกสาวเหมือนที่ผ่านมา

หลังเลิกเรียนพิเศษในเวลา ๑๐ โมงเช้า วันยังไม่ได้กลับมาที่บ้านแต่อย่างใด หญิงสาวเลือกจะขับมอเตอร์ไซด์ไปส่งเพื่อนอีก ๒ คนที่บ้านก่อน เด็กหญิง ๓ คนนั่งอยู่บนเบาะจักรยานยนต์คันเดียวกันโดยมีวันเป็นคนขับเพื่อความปลอดภัยเธอค่อยๆ ขับรถชิดซ้ายไปช้าๆ บนถนนใหญ่ ๔ เลนส์ ขณะที่อีกไม่กี่โหลเมตรจะถึงจุดหมาย อยู่ๆ ก็มีรถกระบะคันหนึ่งแซงรถของเธอขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

รถกระบะคันดังกล่าวแซงรถมอเตอร์ไซด์ที่เด็กสาว ๓ คนนั่งขึ้นไป เพื่อต้องการจะเลี้ยวซ้ายเข้าซอยที่อยู่ข้างหน้า แต่คนขับรถต้องเบรกกะทันหัน เนื่องจากมีรถจักรยานยนต์มาจากไหนไม่รู้คันหนึ่งขับสวนเลนส์มาหน้าตาเฉย ผลของการเบรกกะทันหัน ทำให้รถมอเตอร์ไซด์ของวันไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์ตรงหน้าได้ทันทั่วทั้ง เพราะครั้นจะเบี่ยงรถหลบออกทางขวาไปก็มารถลื่นล้อวิ่งมาเข้าให้อีก

รถจักรยานยนต์ของวันชนเข้ากับท้ายรถกระบะ หน้าท้องของเด็กหญิงปะทะเข้ากับเรือนไมล์รถของตัวเองอย่างจัง ก่อนที่ร่างทั้งร่างจะกระเด็นไปปะทะกับท้ายรถกระบะ แม้เด็กสาวจะป้องกันตัวเองด้วยการใส่หมวกกันน็อค แต่บริเวณท้ายทอยของเธอก็กระแทกกับด้านท้ายตัวรถอย่างแรง

กระดูกต้นคอด้านหลังของเธอแหลกละเอียด รวมถึงบริเวณไหล่หลังและบริเวณส่วนที่ควบคุมการหายใจด้วย ความรุนแรงที่เกิดขึ้นส่งผลให้เด็กสาวร่างเล็กหยุดการหายใจในทันที ผิดกันกับเพื่อนทั้งสองที่เพียงแค่หัวเข่าถลอกเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อคนเราหยุดหายใจ ออกซิเจนในร่างกายจะเลี้ยงตัวเองและยึดชีวิตออกไปได้ราว ๑๐ นาที นั่นหมายความว่าหากวันไม่ถึงมือหมอและใส่เครื่องช่วยหายใจภายในช่วงเวลาดังกล่าว ชีวิตของเธอก็จะจบลงทันที

ในความโชคร้ายยังมีความโชคดี คนขับรถเก๋งที่ตามหลังมอเตอร์ไซด์ของ ๓ สาวมารีบลงมาอุ้มร่างของวันแล้วรีบวิ่งไปส่งที่โรงพยาบาลในตัวอำเภอ แม้ด้วยความรีบเร่งจะทำให้เขาอุ้มร่างของเด็กหญิงอย่างผิดวิธีและไม่ได้ปฐมพยาบาล ส่งผลให้คอที่หักอยู่ยังพับลงไปอีก แต่อย่างน้อยก็ยังดีกว่ารอให้หน่วยกู้ภัยมาถึง เพราะนั่นอาจเป็นการสายเกินไปที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ

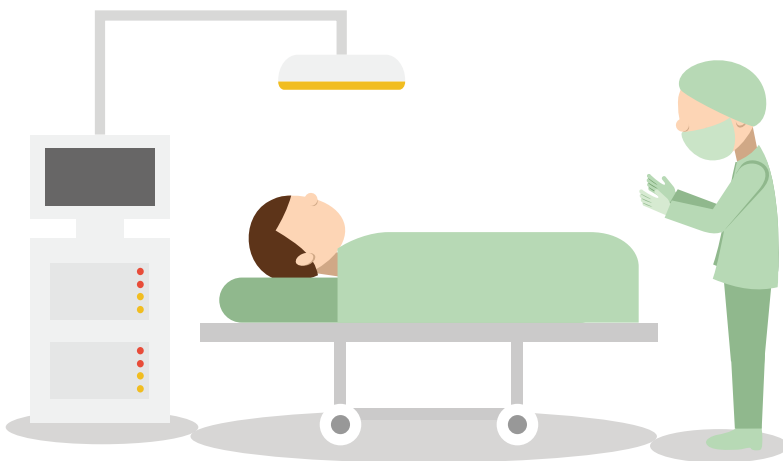
หมอที่โรงพยาบาลท่าศาลาทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้นด้วยการตามคอและใส่เครื่องช่วยหายใจ ทว่าด้วยความที่เป็นโรงพยาบาลเล็กๆ ที่ไม่ได้มีความพร้อมในด้านเครื่องมือการแพทย์ จึงต้องส่งตัววันไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลมหาราชในตัวจังหวัด ซึ่งในเวลานั้นอุดมพรได้ทราบข่าวและมาอยู่ข้างๆ ลูกแล้ว

“

เรารู้ข่าวจากเพื่อน้องวันเขาโทรมาบอกบังเอิญเพื่อน้องวันมีญาติเป็นคนขับรถอยู่ที่โรงพยาบาลท่าศาลา เขาเห็นเพื่อน้องเรียนที่อยู่บนชุดพลະก็น้องวันใส่อยู่ เขาก็เลยโทรมาบอกพ่อ พ่อพอรู้เขาก็รีบให้แล้วก็โทรมาบอกเรา

”

อุดมพรนั่งรถพยาบาลไปยังโรงพยาบาลในตัวจังหวัดพร้อมลูกสาว หากไม่นับเครื่องช่วยหายใจที่ครอบจมูกและคอที่ถูกตามอยู่ ลูกของเธอก็ดูเหมือนคนที่กำลังนอนหลับตามปกติ เนื่องจากทั้งตัวไม่ได้มีเลือดออกหรือรอยขีดข่วนใดๆ หมอที่รักษาเมื่อครูบอกให้ผู้ป่วยเป็นแม่ทำให้ วันมีโอกาสรอดเพียงแค่ว่าประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ อุดมพรมองร่างของลูกสาว คำถามมากมายวิ่งวนกันไปมาในหัววงความคิดของเธอ อย่างไรก็ตามเธอพยายามตั้งสติให้มั่นและทำหน้าที่แม่ให้ดีที่สุด เธอบอกกับตัวเองว่าจะพยายามไม่ร้องไห้แม้ว่าน้ำตาจะตกในก็ตาม

รพพยาบาลตรงเข้าสู่โรงพยาบาลมหาราช นครศรีธรรมราช ขณะนั้นหัวใจของวันเหมือนจะหยุดทำงาน หมอและพยาบาลบีบหัวใจอย่างหนัก แต่ไม่ว่าจะบีบอย่างไรพจก็ไม่ขึ้น หัวใจของอุดมพรในขณะนั้นแทบจะหยุดทำงานไปด้วย เธอตัดสินใจเปิดม่านกันแล้วเข้าไปจับมือลูกก่อนบอกว่าขอให้กลับมา

ไม่เชื่อก็ตองเชื่อ หัวใจของเด็กสาวฟื้นคืนกลับมาทำงานได้อีกครั้ง ตัวเลขชีพจรวิ่งขึ้นมาถึง ๒๐ ครั้งต่อนาที หลังจากมาถึงโรงพยาบาล หมอได้ทำการผ่าท้องเพื่อเอาเลือดที่คั่งในช่องท้องออก ก่อนจะเจาะกะโหลกเพื่อดึงคอขึ้นมา

หลังจากที่ผ่าตัดช่องท้องเป็นเวลาราว ๓ ชั่วโมง วันก็ฟื้นขึ้นมา แม้จะยังมีอาการเหม่อลอยและอ่อนเพลียจากการผ่าตัดอยู่บ้างก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ต่างอะไรจากน้ำที่หยดลงกลางทะเลทรายแห่งชีวิตของอุดมพร อย่างน้อยที่สุดเธอก็ได้เห็นลูกตื่นขึ้นมาอีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม การลืมตาขึ้นมาอีกครั้งของวันไม่ใช่เครื่องยืนยันว่าเด็กสาวจะรอดชีวิตหรือกลับมาโดยทุกอย่างเป็นปกติ

“

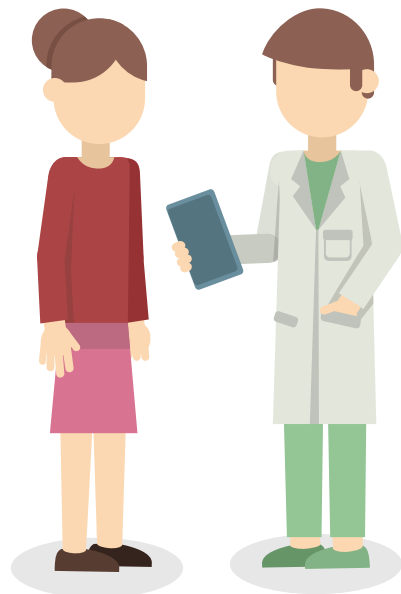
หลังจากผ่าตัด คุณหมอที่โรงพยาบาลมหาราชบอกให้เราทำใจ เขาบอกว่าอาการของน้องวันยังคงอยู่ในขีดอันตราย ถ้ารอดได้ก็อาจจะไม่สามารถเคลื่อนไหวได้อีกต่อไป อีกทั้งอาจจะหายใจเองไม่ได้ไปตลอดชีวิต

”

คงไม่มีคำคำใดที่อธิบายความรู้สึกของผู้เป็นแม่อย่างอุดมพรได้ในเวลานั้น หากทุกอย่างเป็นจริงตามที่หมอบอก นั่นเท่ากับว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่วินาทีได้หยียนและจำกัดทางเลือกให้กับลูกสาวของเธอเพียงสองทาง

ทางหนึ่งคือ ‘ตายทั้งตาย’

อีกทางหนึ่งคือ ‘ตายทั้งเป็น’

จับมือสู้

ในวินาทีที่ความตายและการสูญเสียกำลังยั้มเยาะล้อเล่นกับชีวิต อุดมพรและลูกสาวไม่ได้ยินยอมคอมพิวเตอร์ให้พญามัจจุราชโดยไม่คิดจะต่อสู้

สำหรับอุดมพร ในเวลานั้นโรงพยาบาลมหาราชแทบไม่ต่างอะไรจากบ้านหลังที่สองที่เธอใช้เป็นทั้งที่พักนอน อาบน้ำ ซักผ้า ฯลฯ เนื่องจากต้องคอยเฝ้าดูลูกอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วง ๓ เดือนแรกที่น้องวันมีสิทธิจากไปได้ทุกเวลา

“ในขณะนั้น เราคิดว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราต้องเอาชีวิตลูกไว้ก่อน กิจการร้านพริเวณที่ตั้งของเราเดียวคอยกลับมาทำก็หลังก็ได้ เราตัดสินใจกับสามีว่าในช่วงนี้เราขอปิดร้านไม่รับงาน ยกเว้นงานที่ลูกค้าได้วางมัดจำไว้ก่อนเท่านั้น เนื่องจากเราต้องคอยดูน้องวันอย่างใกล้ชิด

เราตกลงกับพ่อน้องวันว่าเราจะเป็นคนดูแลลูกเป็นหลัก แล้วก็ให้เขาทำงานหารายได้เข้าบ้านคนเดียวไปก่อน ถ้าในกรณีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลมีจำนวนมาก เราสองคนก็จะว่าจ้างพี่คนที่ตนที่เป็นมรดกของเรา ส่วนเสื้อผ้าหรือของใช้จำเป็น สามีก็จะคอยเอามาให้เวลาที่มาเยี่ยมน้องวัน

๑๐ วันหลังจากผ่าตัดช่องท้อง แพทย์ได้ผ่าตัดลำคอเพื่อใส่เหล็กตามเข้าไปข้างใน รวมทั้งเจาะคอเพื่อเปลี่ยนมาใส่เครื่องช่วยหายใจ

ช่วง ๓ เดือนแรกที่ทำกรรักษานับเป็นช่วงที่ชีวิตของน้องวันถูกแขวนอยู่บนเส้นด้ายแห่งความตายอยู่ทุกวินาที เนื่องจากร่างกายของเธอยังอ่อนแอ หัวใจเต้นช้า ความดันต่ำ ต้องคอยเพิ่มออกซิเจนเต็มร้อยตลอดเวลา ขณะที่การสื่อสารด้วยการพูดแบบปกติก็ไม่สามารถทำได้ เพราะไม่ว่าจะพยายามพูดเท่าไรก็ยังไม่มีเสียงออกมา หรือหากมีเสียงออกมาก็แค่เบาจนประกอบเป็นคำเป็นประโยคไม่ได้ การสื่อสารเพียงอย่างเดียวในขณะนั้นสำหรับวันคือการกะพริบตาเพื่อบอกสิ่งที่อยู่ในใจ

“เราจะคอยถามเขาว่าต้องการอย่างนั้นไหม อย่างนี้ไหม ถ้าเกิดว่าน้องวันเขาใจก็ให้กะพริบตาเป็นสัญญาณ ๑ ครั้ง ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง ว่ากันไป ด้วยความที่พูดลำบาก บางทีเขาก็จะเครียด แล้วก็จะระบายความเครียดออกมาด้วยการกัดปากตัวเอง

ด้วยความที่อาการของวันอยู่ในช่วงที่มีแต่ทรงกับทรุด ต้องใช้ชีวิตอยู่ในห้องไอซียูตลอดเวลา สามารถเข้าเยี่ยมในช่วงเช้า บ่าย และค่ำได้เพียงครั้งละ ๑ ชั่วโมง แนวทางการรักษาอย่างหนึ่งคือต้องคอยให้ยาเพื่อยับยั้งอาการหลายอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความดันต่ำ หัวใจเต้นช้า ฯลฯ

โดยปกติทางโรงพยาบาลจะมีพนักงาน คอยนำยามาส่งให้อยู่แล้ว แต่ด้วยความที่มีผู้ป่วยจำนวนมากทั่วทั้งโรงพยาบาล ทำให้ยา อาจมาถึงช้ากว่าความต้องการ ทางพยาบาล จึงแนะนำว่าหากเป็นไปได้ ผู้ปกครองเป็นฝ่าย ไปเดินยาตามคำสั่งของหมอและพยาบาลเอง จะได้ยาเร็วกว่า อุดมพรจึงต้องคอยเฝ้าลูกอยู่ หน้าห้องไอซียูแทบจะตลอด ๒๔ ชั่วโมง เพื่อ ที่ว่าหากวันต้องการยาตัวไหนเร่งด่วน เธอจะ ได้ไปนำยามาให้ลูกได้เร็วขึ้น

อุดมพรจะบ่นเสียนอนกับพื้นอยู่ที่หน้า ห้องไอซียูโดยไม่ไปไหน ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ ขึ้น เธอไม่เคยมีอาการเศร้าโศกเสียใจ หรือ ร้องไห้ฟูมฟายเลยสักครั้ง ตรงกันข้ามกลับ พยายามตั้งสติให้มั่นคง พยายามคุยกับหมอ และพยาบาลเพื่อจะหาวิธีที่จะทำให้ลูกดีขึ้น ให้มากที่สุด อย่างไรก็ตามในบางคืนอันเงียบ สงัดที่ต้องอยู่ในโลกของตัวเองคนเดียว คน เป็นแม่อย่างเธอก็อดที่จะคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น กับลูกไม่ได้ และเมื่อนั้นน้ำตาของลูกผู้หญิง คนหนึ่งก็ไหลรินออกมาอย่างเงียบๆ

เราไปไหนไม่ได้ ต้องอยู่หน้าห้องไอซียู ตลอด เพราะถ้าเกิดน้องวันเป็นอะไรจะกันพัน ขึ้นมา พยาบาลเขาจะได้ออกมาส่งเราให้ไปเอา ยาให้ลูก ถ้าเราไปเอาเองก็จะเร็วกว่ารอเจ้า หน้าที่เดินยาเอามาให้ เพราะเขาต้องเดินยา ให้คนป่วยหลายคน แล้วเขาก็ยังมีรอเวลา ในการเดินยาของเขาอีก

ตอนนั้นมีผู้ป่วยในห้องไอซียูทยอยกัน เสียชีวิตอยู่บ่อยๆ เที่ยงข้างน้องวันวันนี้ ก็เป็นผู้ป่วยคนหนึ่ง บางวันก็เป็นผู้ป่วยอีกคน หนึ่ง ทุกครั้งที่พยาบาลเดินมาเรียกหรือปลุก เรา ยอมรับเลยว่าในใจเรานึกกลัวมาก กลัว ว่าเขาจะไม่ได้เรียกให้ไปเดินยา แต่จะมามอบ ขาวร้ายกับเรา เพราะอย่างที่บอกว่าการ ของน้องวันไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ยังมีสิทธิ์จาก ไปได้ทุกเวลา

เราพยายามควบคุมตัวเอง แล้วก็ พยายามมองในแง่ดีว่ายังมีคนอื่นที่แยกว่า เรา บางคนเขาก็นอนได้ เขาเสียชีวิต แต่ น้องวันยังแข็งแรง ยังทนได้ อย่างน้อยเขายังไม่ตาย ถึงแม้ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่นอนอยู่ บนเตียง แต่เราเชื่อว่าเขาก็กำลังต่อสู้กับสิ่ง ที่เกิดขึ้นในแบบของเขา ในเมื่อลูกสู้ เราจะไม่ ร้องไห้ฟูมฟายไม่ได้ เราก็ต้องพยายามสู้ไป ด้วยกันกับเขา แต่ก็ยอมรับว่าบางคืนก็เจ็บมา

อยู่กับตัวเอง ก็มีร้องไห้บ้างเหมือนกัน แต่จะร้องเจียนๆ ไม่ฟูมฟายให้ใครเห็น คือเราอยู่กับลูก ถ้าเราคุมสติไม่อยู่ เห็นว่าเราเศร้าเสียใจ ตัวเขาก็กำลังสู้อยู่ยิ่งแย่ ร่างกายเขาก็แย่อยู่แล้ว ถ้าสภาพจิตใจแย่ตามอีก โอกาสในการจะต่อสู้ให้อยู่รอดก็ยังมีน้อยลง

”

หลังต่อสู้อย่างทรหดอดทนมาด้วยกัน อย่างเข้าสู่เดือนที่ ๔ อาการของรุ่นก็เริ่มดีขึ้น เธอเริ่มพูดเป็นคำและสื่อสารได้เล็กน้อย สามารถบอกได้ว่าหิวน้ำ ง่วงนอน คันหัว ฯลฯ ทุกสิ่งทุกอย่างมีแนวโน้มว่าจะดีขึ้นเป็นลำดับ แต่แล้วพอเข้าสู่เดือนที่ ๕ อาการของเด็กหญิงก็แย่ลงอีก เนื่องจากคุณหมอที่รักษาเธอมาตลอดเกิดประสบอุบัติเหตุ

“

หมอที่รักษาน้องวุ่นเขาไปเตะฟุตบอลกับเพื่อนแล้วขาหัก ไม่สามารถมาทำงานได้ เขาเลยจำเป็นต้องเปลี่ยนหมอกคนอื่นมาแทน ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้รักษาน้องวุ่นมาตั้งแต่ต้น อาการของน้องวุ่นก็แย่ลง เกิดอาการปอดติดเชื้อ เราดีใจไม่ได้เลย อาการเขากำลังดีขึ้นอยู่แล้ว พูดได้แล้ว สื่อสารได้แล้ว แต่ทำไม่ถึงทรุดลงมาอีก หมอคนใหม่ที่รักษานอกเราให้เตรียมใจไว้ได้เลย บางทีอาจถึงเวลาที่ลูกจะต้องไปจริงๆ

”

การเปลี่ยนมาลงศึก นอกจากจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างยังเลวร้ายกว่าเดิมแบบคนละเรื่อง นับว่าอุดมพรและลูกสาวยังโชคดีและมีบุญที่ราว ๑ เดือนต่อมาหมอคนเดิมสามารถรักษาของตัวเองจนกลับมาทำงานได้ ชีวิตของวันจึงกลับมาอยู่ในความดูแลของหมอคนเดิมอีกครั้ง

หลังจากกลับมาจากอุบัติเหตุในโลกลูกหนึ่ง นายแพทย์คนเก่งก็กลับมารักษาคณิชาสาวนักสู้อีกครั้ง โดยจัดการให้ยาฆ่าเชื้อพร้อมกับรอดูอาการประมาณ ๗ วัน ครั้นเมื่อยังไม่หายจึงให้ยาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่าเชื้อที่ปอดไม่ได้กลับมาอีก หลังจากนั้นร่างกายของวันก็เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแพทย์ผู้รักษาลงความเห็นว่าเป็นอีกไม่นานเธอน่าจะกลับบ้านได้

หมอหนุ่มส่งพยาบาลฝึกฝนให้อุดมพรทดลองดูแลลูกสาวด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกดูเตนมะ ฝึกล้างแผลที่คอ เปลี่ยนสายผูกท่อเจาะคอ ให้อาหารทางสายยาง ฝึกดูแลหลังการขับถ่าย ไปจนกระทั่งถึงเรื่องของการอาบน้ำ สระผม ฯลฯ

อุดมพรไม่ได้เรียนจบมาทางด้านพยาบาล แต่ด้วยหัวใจและวิญญานของความเป็นแม่ หน้าที่ดังกล่าวจึงไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินไปนักสำหรับเธอ

๒ เดือนสุดท้ายก่อนกลับบ้าน พยาบาลทุกคนในห้องไอซียูแทบไม่ต้องจัดการอะไรเกี่ยวกับวัน ทุกอย่างอยู่ในความดูแลของอุดมพรทั้งสิ้น ยกเว้นกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินนับแต่เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน วันเวลาหมุนผ่านไป ๗ เดือน ในที่สุดทางโรงพยาบาลก็อนุญาตให้วันกลับบ้าน บ้านที่ตัวเธอเองเกือบจะไม่ได้กลับมา

รอยยิ้มของน้องวัน

แม้จะได้กลับมาที่บ้าน แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าชีวิตของวันจากนี้ไปไม่มีวันเหมือนเดิม อุบัติเหตุจากความรีบเร่งบนท้องถนน ทำลายชีวิตแทบทุกอย่างของเธอและครอบครัวจนหมดสิ้น จากคนที่เดินเหินคล่องแคล่ว ไปไหนมาไหนทำอะไรได้เอง มาวันนี้แม้แต่แค่จะเอื้อมมือไปเกาหัวสักครั้งยังเป็นไปไม่ได้

หากถึงออกซิเจนเปรียบเสมือนอวัยวะที่ ๓๓ อุดมพรผู้เป็นแม่ก็คืออวัยวะที่ ๓๔ ของวัน แถมยังเป็นอวัยวะที่วิเศษสุด เพราะไม่เพียงแคดูแลเธอได้ในด้านร่างกาย หากแต่ยังปลอบประโลมเธอในด้านจิตใจได้ดีอีกด้วย แม้จะแทบเคลื่อนไหวไม่ได้ หากแต่วันก็ยังเป็นเด็กที่มองโลกในด้านบวก เด็กสาววัย ๑๕ คิดว่า อย่างน้อยที่สุดเธอก็ยังมีแขนมีขาเป็นของตัวเอง หากวันหนึ่งเมื่อหายเป็นปกติขึ้นมา ก็ยังเหลืออวัยวะเหล่านี้ไว้เดิน วิ่ง หยิบ จับ เกาหัวหรือออกคนที่เธอรักได้ ซึ่งหากวันนั้นมาถึงเมื่อใดวันก็ตั้งใจว่าเธอจะกลับไปเรียนอีกครั้งให้ทันเพื่อน โดยอาจจะเป็นการเรียน กศน. แทนการศึกษาตามระบบเดิม

เราเคยถามเขาว่า ถ้าระหว่างแขนขาขาด เป็นอย่างนี้ ถ้าต้องเลือก น้องอุ่นเลือกแบบ ไท่น เขาก็บอกว่าเขาเป็นอย่างนี้ดีกว่า เพื่อว่า วันหนึ่งหายเขายังกอดแม่กอดพ่อได้ น้องอุ่น เขาตั้งใจว่าถ้าหายเมื่อไร เขาจะเรียน กศน. เพราะเขาชอบเรียน แต่คำถามตามจริงเรารู้ว่าการจะหายเป็นปกติยังเป็นเรื่องที่ไกลเกินฝันมาก เพราะหมอก็บอกแล้วว่าเขาอาจจะต้องอยู่ในสภาพนี้ไปตลอดชีวิต

บางครั้งน้องอุ่นเองก็เคยถามเราว่าเมื่อไหร่ที่เขาจะหาย เราเองก็ตอบเขาไม่ได้ จะบอกความจริงกับเขาก็กลัวว่าเขาจะโกรธ ก็ได้แต่บอกเขาไปว่าเดี๋ยวก็หาย คือบางทีการที่เราทดลองเขาอยู่อย่างนี้ มันก็เหมือนกับทดลองตัวเองไปด้วย แต่อย่างน้อยก็ทำให้เขามีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป ถ้าเรายังไปคิดว่ายังงี้ๆ ก็ไม่หาย ต้องอยู่อย่างนี้ไปตลอด เราก็จะท้อ แล้วก็พยายามที่จะทำอะไรเพื่อให้ลูกดีขึ้น มา จะคิดว่าทำไปยังไรเขาก็อยู่อย่างนี้อยู่ดี ซึ่งนั่นเป็นความคิดที่ไม่ควรเกิดขึ้น และเราไม่เคยคิดแบบนั้น

ด้วยวิธีคิดเช่นนี้ ทำให้อดมพรไม่เคยหยุดยั้งที่จะทำให้วันมีชีวิตที่ดีขึ้น จริงอยู่ที่ลึกๆ เธอเองก็ล่วงรู้ว่าลูกสาวอาจไม่มีวันหายขาด กระนั้นหญิงวัยกลางคนผู้นี้ก็มีความเชื่อว่า ลูกสาวของเธอน่าจะทำได้บางสิ่งบางอย่างได้มากกว่าที่หมอบอก อดมพรจึงตัดสินใจไม่เชื่อคำพูดทั้งหมดของหมอ เธอลงมือฝึกฝนลูกตามความเชื่อของตัวเอง

หมอเคยบอกว่าอุ่นจะไม่สามารถทานข้าวเองได้ ต้องให้อาหารทางสายยางแบบนี้ไปตลอด แต่เรารู้ว่าถ้าชีวิตเขาจะต้องเป็นแบบนี้ ก็ควรจะต่อมืออะไรสักอย่างที่จะเป็นรางวัลชีวิตสำหรับเขา เราก็เลยคิดว่าการได้สัมผัสความรู้สึกอร่อยของอาหารนี่แหละที่น่าจะเป็นรางวัลให้กับเขาได้ เราก็เลยไม่ยอมเชื่อหมอ ก็ทดลองให้เขาลองทานดู โดยเริ่มจากการจิบน้ำก่อน

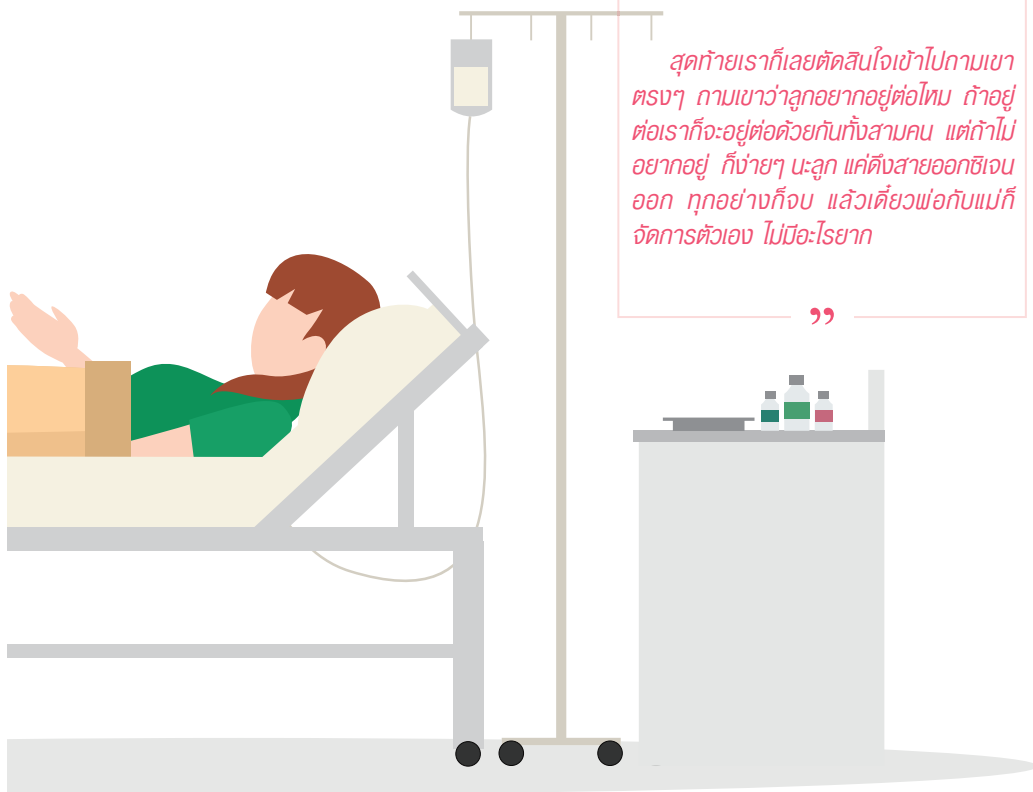

ความสุขของวันทุกวันนี้ไม่มีอะไรมากกว่าการทานอาหารอร่อยๆ และมีลมหายใจอยู่กับปัจจุบัน แม้ชีวิตจะเป็นอย่างนี้ แต่เธอก็คิดว่าตนเองก็มีความสุขดี อย่างน้อยเธอก็มีแม่ที่คอยดูแลเอาใจใส่ มีพ่อที่ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ไม่ได้คิดจะหนีกันไปไหน มีคุณหมอและพยาบาลที่ดูแลรักษาเธออย่างดี มีเพื่อนๆ ที่ยังแฉะเวียนมาหาอยู่ไม่เคยขาด

อย่างไรก็ตามกว่าที่เด็กหญิงจะมีความสุขคิดเช่นนี้ได้ เธอเองก็เคยผ่านคืนวันที่เต็มไปด้วยความหดหู่และสิ้นหวังมาก่อน เป็นวันที่ครอบครัวพิชัยรักษ์ คิดที่จะลาจากโลกนี้ไป ทั้งพ่อ แม่ และลูก

“ทุกวันนี้น้องขุนบอกว่าเขาก็มีความสุขนะ เขายิ้มของเขาทุกวัน เวลามีคนหรือเพื่อน ๆ มาหา เขาจะยิ้มตลอด แต่ก่อนที่จะเป็นอย่างนี้ น้องขุนก็เคยท้อ โดยเฉพาะในช่วงแรกๆ ที่กลับมายู่บ้านนี้บ่อยมาก เพราะเขายังรับสภาพตัวเองไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจเขาก็โวยวาย ไม่พอใจ เราเห็นเขาอยู่ในสภาพนั้นแล้วคนเป็นแม่อย่างเรารู้สึกสงสาร รู้สึกว่าตลอดเวลากังวลทั้งคืน ลูกเราไม่มีความสุข สิ่งที่เขาเป็นก็ทำให้เราเองไม่มีความสุข ไม่อยากที่จะเห็นเขาอยู่ในสภาพนี้ไปด้วย

สุดท้ายเราก็เลยตัดสินใจเข้าไปถามเขาตรงๆ ถามเขาว่าลูกอยากอยู่ต่อไหม ถ้าอยู่ต่อเราก็จะอยู่ต่อด้วยกันทั้งสามคน แต่ถ้าไม่ได้อยากอยู่ ก็ง่าย ๆ นะลูก แค่ออกซิเจนออก ทุกอย่างก็จบ แล้วเดี๋ยวพ่อกับแม่ก็จัดการตัวเอง ไม่มีอะไรยาก

”

เด็กหญิงเลือกที่จะให้ละครชีวิตของเธอ และทุกคนดำเนินต่อ หลังจากวันนั้นความ ท้อแท้ที่เคยมีก็ค่อยๆ เบาลงและจางหายไป พร้อมกับค่อยๆ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มและความ หวังเข้ามาแทนที่

พ่อ แม่ ลูก แห่งครอบครัวพิชัยรักษ์ มอง โลกและชีวิตไปในทางบวกมากกว่าเดิม รวมทั้งพยายามที่จะให้ลูกสาวมีชีวิตที่ดีที่สุดเท่าที่ จะมีได้ แม้ฐานะทางบ้านจะจัดอยู่ในชั้นปาน กลาง แต่หากมีสิ่งใดที่จะทำให้วันมีอาการดี ขึ้นกว่าเดิมได้ พ่อและแม่ก็ไม่ปฏิเสธโอกาส ในการที่จะหามาให้ แม้ว่าจะไม่ใช่วางเรื่อง ที่ ง่ายดายเท่าใดนักก็ตาม

“ทุกวันนี้เราพยายามที่จะเก็บเงินซื้อเครื่อง ช่วยหายใจตัวใหม่ เพราะเครื่องช่วยหายใจที่ ใช้อยู่ ค่าความกัมมันต์ตรงกับอายุของน้องวัน มีผลทำให้เลือดเป็นด่าง ซึ่งหมอเขาบอกว่าถ้า เลือดไม่ดีก็อาจจะอายุไม่ยืน

ที่สำคัญเจ้าเครื่องช่วยหายใจตัวใหม่ที่เราอยากได้นี้มีโหมดที่กดลองฝึกให้หายใจ เองได้ด้วย จะมีโหมดให้คนที่ใช้ลองหายใจเอง ทำให้ออกได้รับการกระตุ้น คือถ้าเราใช้เครื่อง ที่ช่วยเราในการหายใจตลอดเวลา น้องวัน เขาก็ติดเครื่อง สุดท้ายก็หายใจเองไม่เป็น

เครื่องช่วยหายใจตัวใหม่ อาจเป็นความ หวังที่จะช่วยให้วันสามารถกลับมาหายใจได้ เองในวันหนึ่ง ทว่าด้วยราคาที่สูงถึง ๔ แสน บาท กับฐานะทางบ้านที่ไม่ได้ร่ำรวยด้วย แล้ว ทำให้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะได้อุปกรณ์ ดังกล่าวมา อย่างไรก็ตามเมื่อผู้คนมากมาย ทราบข่าวได้พยายามช่วยกันสมทบทุนคนละ

เล็กน้อยเพื่อให้วันได้มีเครื่องช่วยหายใจ ตัวใหม่ นอกจากนั้นทางหลานสาวของอุดม พรและเพื่อนๆ ยังช่วยกันทำเสื้อยืดออกมา ขาย โดยโสดชายในหน้าเฟซบุ๊ก ตัวละ ๔๐๐ บาท ในชื่อโครงการเสื้อช่วยน้อง แน่นนอนว่า มีผู้คนที่ทั้งรู้จักและไม่รู้จักต่างเข้ามาให้กำลังใจ รวมทั้งอุดหนุนสินค้ากันอย่างอุ่หนาฟาคัง ทำให้เด็กหญิงและครอบครัวขยับเข้าใกล้ ความฝันมากขึ้นทีละน้อย

“ตอนนี้ก็ยังขาดเงินอีกจำนวนหนึ่ง เป็น ของเราในการที่จะมีเครื่องช่วยหายใจเครื่อง ใหม่ให้กับลูกก็จะเป็นจริง ซึ่งก็ต้องขอบคุณ ทุกคนมากๆ ที่ช่วยกันบริจาคเข้ามา สิ่งเหล่านี้เป็นกำลังใจที่มากมาย ที่ทำให้เราพร้อมที่จะ ต่อสู้ต่อ บางครั้งเราสู้กันในครอบครัวเรา มันก็เหนื่อยและท้อ แต่พอเราดูว่ายังมีคนอื่น ที่ช่วยสนับสนุน เราก็รู้สึกที่เราต้องสู้ต่อไป จะถอยไม่ได้

ส่วนเรื่องค่าชดใช้อื่นๆ ก็มีทาง พรบ. ประกันรถมอเตอร์ไซค์ แล้วก็ที่โรงเรียนน้อง วันช่วยมา ๔๕,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นคนที่ ขับรถกระบะเขาก็ยอมรับแล้วก็ชดใช้มา ๒ แสนบาท เงินจำนวนนี้เราได้ไปบางส่วนหมด ไปกับการรักษาน้องวันในช่วงแรก ขณะที่บาง ส่วนก็จะเก็บไว้เพื่อเป็นทุนในการดูแลรักษา ชีวิตของเขาต่อไป จะไม่เอาไปปนกับเงินที่เก็บ ไว้ซื้อเครื่องช่วยหายใจ”

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากความรีบเร่งบนท้องถนนเพียงไม่กี่วินาทีได้ทำให้เด็กผู้หญิงที่มีชีวิตดีๆ คนหนึ่งต้องสูญเสียความฝัน การเคลื่อนไหว และต้องอยู่ในสภาพผู้ทุพพลภาพไปตลอดชีวิต พร้อมกันนั้นก็ทำให้ครอบครัวหนึ่งที่เคยอบอุ่นต้องจมอยู่กับความทุกข์ทรมาน ท้อแท้จากกรรมที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้ก่อ

อย่างไรก็ตามท่ามกลางความเลวร้ายที่เกิดขึ้น สถานการณ์ก็ได้สร้างและหล่อหลอมผู้หญิงสองคนรวมทั้งผู้เป็นพ่อและสามีของเธอให้กลายเป็นนักสู้ กล้าหาญที่จะเผชิญหน้า สบตาและยืนรับความไม่โลภของชีวิตที่วิ่งเข้ามาหา แต่หากเลือกได้ทุกๆ คนต่างไม่มีใครอยากให้เป็นอย่างนี้

พวกเขาอยากให้ทุกอย่างเป็นเหมือนเดิม อยากให้ลูกมีร่างกายปกติ อยากให้ครอบครัวไม่ต้องเป็นที่รู้จักของใครมากนัก รวมทั้งไม่ได้อยากได้อะไรเหมือนที่อยากได้รับตอนนี้

“

ถ้าให้เลือกรเราไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น
อยากให้มีเหตุการณ์นี้เกิดมากกว่า แต่ที่เรา
สู้เราไม่ยอมแพ้ เพราะสถานการณ์มันจำเป็น
เงินทองหรืออะไรที่เราได้มานับไม่ถ้วนหรือกับ
การที่คนที่เรารักที่สุดในชีวิตต้องมาเป็นแบบ
นี้ ถ้าไม่รับแรง ถ้าไม่ปรมาท ทุกอย่างก็คง
ไม่เกิดขึ้นหรอก

เราก็มั่นใจว่าตัวคนขับรถกระเบาะเองเขาก็ไม่ได้
อยากจะทำให้เกิดเรื่องแบบนี้

”

“
**อุบัติเหตุ
บนท้องถนน
ไม่ว่าจะเล็ก
หรือใหญ่
มันไม่ได้
สร้างความสุข
หรือสิ่งที่ดี
ให้กับใครเลย**
”

คุณแม่นักสู้หัวใจแกร่ง
เผยจากประสบการณ์
อันเจ็บปวดของตนเอง

เรื่องที่

๘

เก้าขวาที่ (ไม่) หายไป

วินาทีที่ ฟลุ๊ค-ธนาธิป ส่งศรี สตาร์ทรถมอเตอร์ไซด์แล้วบิดคันเร่งออกจากบ้านไปในช่วง ๕ ทุ่ม ของวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔ เด็กหนุ่มวัย ๑๖ ไม่รู้หรอกว่าอีกไม่นานหลังจากนั้นเขาจะประสบอุบัติเหตุ

แม้เด็กหนุ่มร่างสูงโปร่งจะรอดชีวิต ทว่าบริเวณปลายเท้าด้านขวาที่ถูกตัดออก และจำต้องใส่เท้าเทียมเดินไปไหนมาไหนก็บ่งบอกได้ว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้นตึกิรกรรมรุนแรงอยู่ในระดับไม่ธรรมดา

“

ตอนนั้นผมเดินไปไหนมาไหนลำบากมาก ถึงจะมีเก้าอี้เทียม แต่ยังไม่มันก็ไปเหมือนเท้าจริงที่เคยอยู่กับเรา ทุกวันนี้เวลาเดินยังปวดอยู่เลย จะทำอะไรก็ลำบาก ไม่สะดวกสบายเหมือนเมื่อก่อน

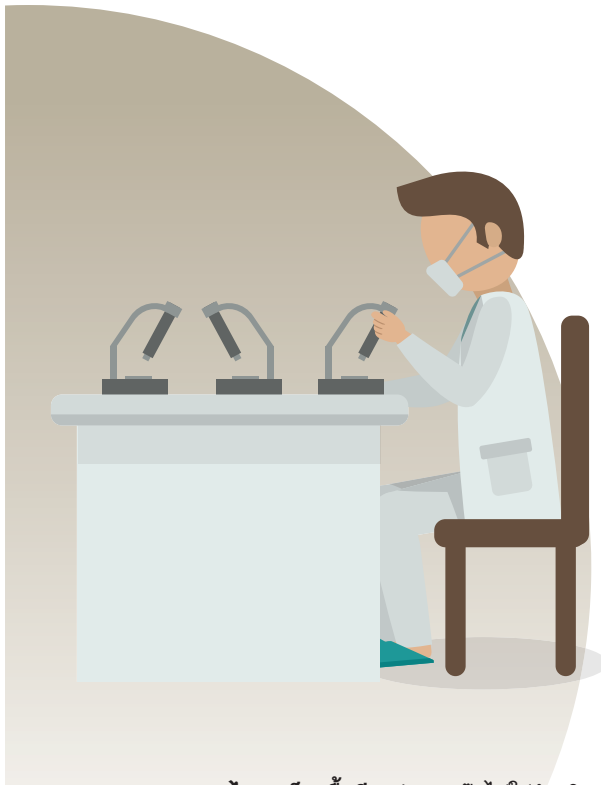
”

น้ำเสียงเรียบๆ หนึ่งๆ ของธนาธิปเอ่ยขึ้น ขณะเจ้าตัวกำลังนั่งอยู่หน้าศาลาสวดศพในบริเวณวัดลาดพร้าว โชคยังดีที่เขาสูญเสียแค่ปลายเท้าด้านขวา เพราะหากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นรุนแรงกว่านั้น บางทีเขาแน่แหละที่อาจเป็นศพเสียเอง

ชีวิตที่ไร้ฝัน

ฟลุ๊ค-ธนาธิป เติบโตมาในชุมชนย่านวัดลาดพร้าวตั้งแต่เด็ก แรกเกิดเด็กน้อยอาศัยอยู่บ้านแม่ที่จังหวัดศรีสะเกษ ครั้นเมื่อผู้เป็นแม่เข้ามาหางานทำในเมืองหลวง จึงหอบหิ้วเด็กชายฟลุ๊ค พี่ชายคนโต และพี่สาวคนรองมาอยู่ด้วยกัน

ไพลย์ เชื้อดี แม่ของพลุคไม่ใช่ผู้หญิงที่เก่งหรือมีการศึกษาสูงส่งอะไร เธอเป็นสาวชาวอีสานที่เรียนจบเพียงแค่ชั้นประถมศึกษา กระนั้นหญิงวัย ๔๙ ก็ยึดอาชีพทำดอกไม้ขายเลี้ยงลูกทั้งสามเพียงลำพังมาจนเติบโตใหญ่ เนื่องจากเธอกับพ่อของลูกหย่าร้างกันหลังจากพลุคเกิดได้ไม่นาน

ไพลย์นับเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักในการหาเลี้ยงครอบครัว ปัจจุบันเธออาศัยอยู่ในบ้านเช่าหลังเล็กๆ ร่วมกับลูกชายทั้งสองและหลาน เนื่องจากลูกสาวคนกลางซึ่งเป็นพยาบาลได้ย้ายไปอยู่หอพักใกล้กันกับที่ทำงาน

ในจำนวนลูกทั้งหมด พลุค-ธนาธิป ลูกชายคนสุดท้องน่าจะเป็นคนที่สนิทกับผู้เป็นแม่มากที่สุด เป็นเพราะลูกอีกสองคนต่างก็เติบโตการทำงานกันหมดแล้ว จึงไม่มีเวลาได้พูดคุยสนทนากันมากนัก อย่างไรก็ตามกับลูกชายคนเล็กเองก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับงานอดิเรก เพราะเวลาส่วนมากจะหมดไปกับการทำงานหาเงินเป็นหลัก

“

เราสนิทกับพลุคมากที่สุด เพราะเขาพอจะมีเวลาว่างมากกว่าคนอื่น ยามว่างถ้าเขาไม่ออกไปหาเพื่อน เขาก็จะมาช่วยงานเรา มาช่วยมัดดอกไม้อ่าง ทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยบ้าง แต่เราก็ไม่ค่อยอยากให้เขาช่วยหรอก อยากให้เขาอ่านหนังสือ ตั้งใจเรียนให้เต็มที่มากกว่า เพราะจะได้มีการมีงานดีๆ ทำ ไม่อยากให้ลูกต้องลำบากเหมือนแม่ เพราะเราเองเรียนมาน้อย

”

ธนาธิปไม่ได้ใส่ใจเรื่องการเรียนอย่างที่ผู้เป็นแม่ตั้งความหวังไว้ กระนั้นเกรดเฉลี่ยก็อยู่ในขั้นพอใช้ได้ เกรดเฉลี่ยของเด็กหนุ่มไม่เคยต่ำกว่า ๒.๕๐ บางครั้งขึ้นไปถึง ๓ กว่าๆ ทั้งที่ไม่ได้สนใจเรียนมากนัก เข้าทำนองเด็กหัวดี แต่ติดจะซี้เกียจ

เด็กหนุ่มวัย ๑๖ ไม่ใช่มนุษย์ที่มีความฝันแรงกล้าหรือว่าสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นพิเศษ ไม่มีพรสวรรค์ทางดนตรี ไม่มีความชื่นชอบในกีฬา ไม่โดดเด่นในการวาดรูป จะเรียกว่าเป็นคนมีรูปแบบชีวิตเรียบง่ายก็คงไม่ผิดนัก

ที่นั่นเป็นแหล่งรวมตัวของวัยรุ่นรุ่นราวคราวเดียวกันกับพลีศ บางคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็ได้รู้จักกันที่ตู้ซอมรถแห่งนี้ บางครั้งเด็กหนุ่มก็ฟังตัวอยู่ที่นั่นแทบทั้งวัน กว่าจะกลับบ้านอีกทีก็ตึกดินมืดดำ

“

ผมชอบไปที่นั่น มันสนุกดี เพื่อนฝูงเยอะ บางทีก็ไม่ได้ทำอะไรนะ ไปนั่งดูเพื่อนทำรถ แต่งรถ บางทีก็ช่วยเขาซ่อมรถนิดๆ หน่อยๆ เมื่อก่อนตอนที่ยังขับมอเตอร์ไซด์ไม่เป็นก็นั่งรถประจำทางไป แต่ตอนหลังผมรู้สึกว่าการไปไหนมาไหนไม่สะดวก ก็เลยให้พี่ชายคนโตฝึกให้ จากนั้นไม่นาน เราก็คงไปไหนโดยใช้มอเตอร์ไซด์ตลอด

”

“

ผมไม่ได้ชอบหรือสนใจอะไรเป็นพิเศษ แล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะต้องเป็นอะไรเมื่อโตขึ้น ไม่ได้คิดอะไรยาว รู้แค่ว่ามีหน้าที่ทำอะไรก็ทำไป ถึงเวลาเรียนก็เรียน ถึงเวลาสอบก็สอบ อย่างตอนที่เกิดเหตุก็เป็นช่วงที่กำลังจะสอบจบชั้น ม.๓ แล้วก็เตรียมว่าจะไปสมัครช่างฝีมือทหาร ผมไม่ได้คิดอะไรมากกว่านั้นจริงๆ แล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะเกิดอุบัติเหตุ

”

สิ่งเดียวที่ธนธิปดูเหมือนจะชื่นชอบกระทั่งเรียกได้ว่าเสพติดก็คือการอยู่กับกลุ่มเพื่อน ซึ่งจะไปก็ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาของวัยรุ่น หากมีเวลาว่างเขาจะชอบพาตัวเองไปซุกอยู่บ้านเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบ้านของเพื่อนที่เปิดเป็นอู่ซ่อมรถ บริเวณย่านพลโยธิน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่บ้านนัก

ไพลย์ไม่ได้อยากจะให้ลูกชายคนสุดท้ายต้องขับจักรยานยนต์เป็นสักเท่าไร จริงอยู่ที่อาจจะสะดวกสบายกว่าเดิมเวลาเดินทาง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีโอกาสที่จะประสบอุบัติเหตุสูงกว่าเดิม

กระนั้นด้วยความเข้าใจในความเป็นวัยรุ่น คุณแม่วัยเหี่ยวเลข ๕ ก็ได้คิดจะห้ามปรามลูกแต่อย่างใด เธอออกกับลูกชายแต่เพียงว่า หากวันใดวันหนึ่งอวัยวะเหลือไม่ครบ ๓๒ ชิ้นมา ก็อย่าได้คิดไปกล่าวหาหรือโทษใครอื่น

“

เราเข้าใจ แล้วก็ขี้เกียจห้าม ถึงเราห้ามไม่ให้พี่ชายเขาฝึกให้ แต่วัยรุ่นยังโง่ เขาก็ต้องไปหาฝึกกับเพื่อนกับคนอื่นจนเป็นอยู่ดี เราก็เลยไม่ห้าม แต่บอกเตือนเขาว่าวันหนึ่งถ้าอาการไม่ครบ ๓๒ ชิ้นมาพลีศอย่าไปโทษใคร

”

วินาทีที่ออกปากเตือนลูกชายคนเล็กไปนั้น ไพนุลย์ไม่รู้หรอกว่าวันหนึ่งคำพูดของเธอจะกลายเป็นความจริง หญิงร่างอวบท่วมคิดเพียงแค่ว่าเป็นการกระตุกเตือนกันธรรมดาตามประสาแม่-ลูก

ธนาธิปฝึกฝนจนกระทั่งมั่นใจว่าขับรถแข่งพอตัว จึงขับออกถนนใหญ่ เวลาผ่านไป ๑ ปีไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น กระทั่งคำคืนของวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ วันที่ธนาธิป ส่งศรี สตาร์ทมอเตอร์ไซค์ออกจากบ้านไป โดยอวยวะเหลือไม่ครบ ๓๒ เมื่อกลับมา

ร่างกายที่ไม่ครบ ๓๒

ก่อนจะสตาร์ทรถขับออกไป ไพนุลย์ได้เตือนลูกชายว่าคืนนี้ควรจะอยู่บ้านเข้านอนได้แล้ว ไม่ควรจะไปไหนอีก เนื่องจากพรุ่งนี้เป็นวันสอบปลายภาค

“

วันนั้นเป็นวันเกิดหลาน เราก็บอกเขาว่าแค่จ้งงานวันเกิด เป้าเค็กเสร็จแล้ว ก็ไม่ต้องออกไปไหนแล้วนะ เพราะว่ามันดึกแล้ว แล้วพรุ่งนี้ก็สอบ เราก็คิดว่าเขาจะเข้าใจ แต่พอ ๕ ทุ่มก็กลายเป็นว่าเขาสตาร์ทรถขับออกไป บอกแต่ว่าไปบ้านเพื่อน เดียวกลับมา

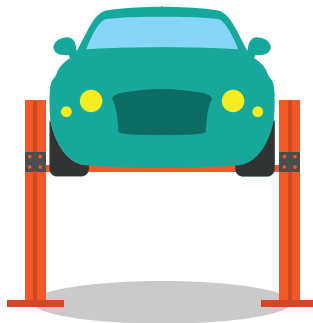
”

แน่นอนว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ หนูน้อยวัย ๑๖ คงจะไม่ฝืนคำสั่งของผู้เป็นแม่อย่างแน่แท้ เขาจะเลือกนอนอยู่บ้าน แล้วก็ไปสอบในวันรุ่งขึ้น หากแต่ในเมื่อชีวิตไม่สามารถนั่งไทม์แมชชีนหมุนกลับไปสู่อดีตได้

ธนาธิปจึงต้องทนอยู่กับสภาพของคนที่มีเท้าข้างเดียวในปัจจุบัน

ไม่รู้จะใคร่ใจให้เด็กหนุ่มสตาร์ทรถออกไปในคืนนั้น ทั้งที่เป็นเวลากว่า ๕ ทุ่มแล้ว ตัวเขาเองก็ยังไม่เข้าใจตัวเองว่ามีเหตุอันใดที่ต้องออกไป รู้เพียงอย่างเดียวว่าอยากออกไปหา ไปนั่งคุยกับเพื่อนๆ เหมือนที่เคยทำตามปกติ หลังจากสตาร์ทรถ เด็กหนุ่มก็ขับมอเตอร์ไซค์ออกไปโดยไม่ได้ใส่หมวกกันน็อค

ธนาธิปขับรถไปถึงอยู่ซ่อมรถของเพื่อน โดยใช้เวลาราวๆ ๒๐ นาที เขานั่งดูเพื่อนแต่งรถ ซ่อมรถสัก ๑๐ นาที กระทั่งมีพี่คนหนึ่งจู่ๆ ในร้านบอกว่าจะกลับบ้าน เด็กหนุ่มจึงตัดสินใจกลับบ้านพร้อมกับกับรุ่นพี่คนดังกล่าว

“

ผมก็ไปนั่งดูเพื่อนแต่งรถ ไม่ได้ทำอะไรนะ นั่งไปสัก ๑๐ นาที มีพี่คนหนึ่งจู่ๆ เขาจะกลับบ้าน ซึ่งบ้านเขาอยู่ทางเดียวกันกับบ้านผม ผมก็เลยคิดว่าโธนาๆ ก็อยู่ทางเดียวกัน กลับด้วยเลยดีกว่า จะได้มีคนขับไปเป็นเพื่อน อีกอย่างพรุ่งนี้ก็มีสอบด้วย กลับเร็วๆ ก็ดีเหมือนกัน

”

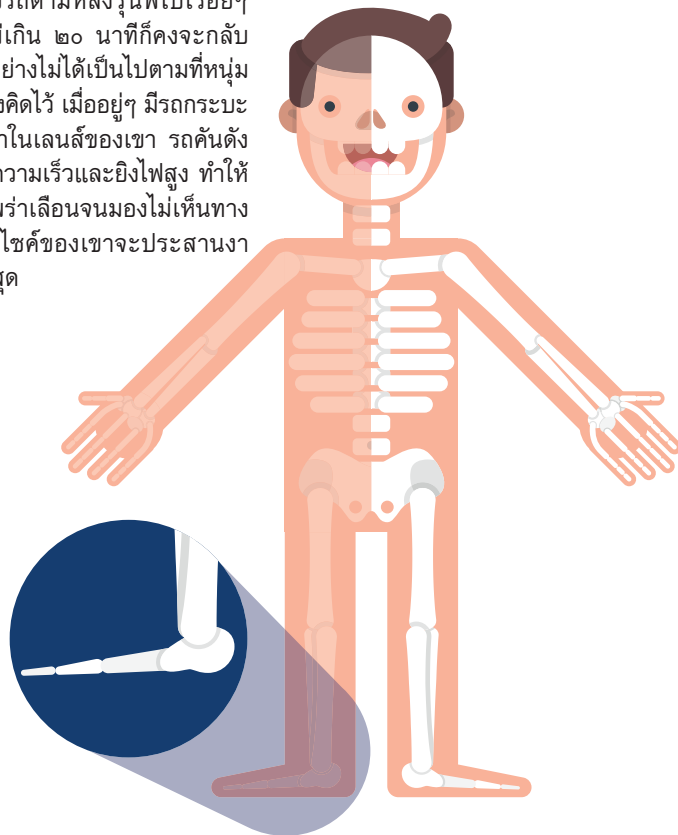
ธนาธิปและรุ่นพี่ที่ขับรถออกมาตรงบริเวณถนนเส้นลาดปลาเค้า ซึ่งเป็นถนน ๔ เลนส์ หากแต่ใช้การได้จริงๆ เพียง ๒ เลนส์เท่านั้น เนื่องจากอีก ๒ เลนส์ที่ติดกับฟุตปาธแต่ละฝั่งมีรถจอดซ้อนของกินเรียงกันเต็มไปหมด

รถของรุ่นพี่ที่ขับนำโดยมีรุ่นน้องอย่างธนาธิปขับตามอยู่ห่างๆ สองหนุ่มไม่ได้ขับรวดเร็วอะไรมาก ความเร็วขณะนั้นอยู่ที่ประมาณ ๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งสำหรับถนนที่ค่อนข้างโล่งและมีรถวิ่งน้อย ความเร็วขนาดนี้ถือว่าอยู่ในขั้นธรรมดา

เด็กหนุ่มขับรถตามหลังรุ่นพี่ไปเรื่อยๆ เหลือเวลาอีกไม่เกิน ๒๐ นาทีก็ควรจะกลับถึงบ้าน แต่ทุกอย่างไม่ได้เป็นไปตามที่หนุ่มน้อยร่างผอมบางคิดไว้ เมื่ออยู่ๆ มีรถกระบะขับย้อนศรเข้ามาในเลนส์ของเขา รถคันดังกล่าววิ่งมาด้วยความเร็วและยิงไฟสูง ทำให้ธนาธิปแทบตาพร่าเลือนจนมองไม่เห็นทางก่อนรถมอเตอร์ไซด์ของเขาจะประสาบงากันอย่างจังในที่สุด

เสียงรถที่ชนกันดังสนั่นไปทั่วถนนลาดปลาเค้า รุ่นพี่ที่ขับรถจักรยานยนต์ล่วงหน้าไปแล้วยังตกใจคิดว่าเป็นเสียงระเบิด พอหันกลับมาจึงรู้ว่ารุ่นน้องของตนประสบอุบัติเหตุเข้าให้แล้ว พร้อมกับเห็นรถกระบะเบี่ยงหนีไปโดยไม่รับผิดชอบ

ธนาธิปไม่ได้สลบไปแต่อย่างใด หนุ่มน้อยนอนอยู่กับพื้นถนนโดยถูกมอเตอร์ไซด์ล้มทับตัวอยู่ สติสัมปชัญญะของเขายังอยู่ครบถ้วน หากแต่ความรู้สึกเจ็บปวดที่สุดในเวลานี้ฝังอยู่ที่มือและเท้าด้านขวา โดยเฉพาะบริเวณปลายเท้าขวา ที่ทำให้เขาถึงกับร้องไห้ออกมาด้วยความเจ็บปวดทรมาน

ชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์พากันมาช่วย
ยกรถออกจากร่างของธนาธิป ก่อนโทรเรียก
หน่วยกู้ภัยให้มายังที่เกิดเหตุ ในระหว่างนั้น
มีคนเอามือมาปิดตาของเขา เพื่อไม่ให้จ้อง
มองไปที่บาดแผล

ร่างกายของธนาธิปเจ็บปวดเพียงแค่ด้าน
ขวา โดยนิ้วมือเป็นแผลฉีกแต่ไม่มาก ขณะที่
บริเวณปลายเท้าสภาพและเพะดูน่ากลัว เนื้อ
ข้างในลื่นหวอะออกมาจนเกือบเห็นกระดูก

“

อารมณ์ในตอนนั้นมันสับสนไปหมด กับ
เจ็บปวดจากบาดแผล แล้วก็กังวลว่ากลัว
ขณะเดียวกันก็กลัวว่า รุ้สึกผิดว่าทำไม
เราไม่เชื่อแม่ ทั้งๆ ที่พ่ungsี้ก็จะสอบอยู่แล้ว

”

หน่วยกู้ภัยทำการปฐมพยาบาลและนำ
เด็กหนุ่มส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ก่อนจะ
ส่งตัวต่อไปยังโรงพยาบาลที่ใหญ่และมีเครื่อง
ไม้เครื่องมือที่ทันสมัยกว่า ธนาธิปร้องไห้จน
เกิดอาการอ่อนเพลีย จนถึงวินาทีนี้เขายังไม่
กล้าแม้แต่จะชำเลืองมองไปที่เท้าขวาของตัวเอง
ถึงแม้จะเจ็บปวดมาก แต่คำว่าถึงขนาด
ต้องตัดเท้ายังไม่มียู่ในความคิด

“

ตอนนั้นเราคิดว่ายังไงก็คงไม่เกี่ยวกับตัด
บาทรอก เพราะหมอเขาก็เอ็กซเรย์กระดูก
แล้วก็เสียบเหล็กตามนิ้วเท้าเอาไว้ บุตเนื้อ
ก็เอะๆ ออกแล้วก็ปล่อยไว้ประมาณอาทิตย์
นึง ยังไม่ได้ตัดกับก็

”

๗ วันผ่านไป แผลที่เท้าของเด็กหนุ่ม
เริ่มเน่าเฟะ แผลงหวิ้แผลงวันพากันมารูม
ตอมเต็มไปหมด ธนาธิปมองเห็นแผลที่ปลาย
เท้าของตัวเองแล้วก็รู้สึกสมเพชเวทนาตัว
เอง กระทั่งแพทย์ผู้รักษาเดินมาบอกข่าว
ร้ายกับเขา

“

พลเอกชเรย์ออกมาว่ากระดูกเท้าขวา
ของเราละ แผลกละเอ๊ยด หมอบอกว่าอาจ
ต้องตัดเท้าออก เพราะไม่มันแผลจะลุกลาม
มากกว่านี้ ตอนนั้นผมเห็นสภาพเท้าตัวเอง
แล้วแทบรับไม่ได้ มันเน่าเฟะไปหมด คิดในใจ
ว่าเออเวะ เสียแค่นี้ดีกว่าตาย ก็ตัดสินใจบอก
หมอไปว่าตัดได้เลย

”

เด็กหนุ่มวัย ๑๖ ใช้เวลาไม่นานนักในการ
ตัดสินใจยินยอมให้หมอตัดเท้าขวาของตน
ออก สิ่งหนึ่งในนาที่นั้นที่เขาคิดถึงมากกว่า
กลับกลายเป็นประโยชน์ของผู้เป็นแม่ ‘ถ้า
วันหนึ่งไม่ครบ ๓๒ ขึ้นมา อย่าไปโทษใคร’
ธนาธิปไม่ได้โทษใครทั้งนั้น คนเดียวที่เขา
จะโทษในการสูญเสียครั้งนี้ มีเพียงตัวเอง
คนเดียวจริงๆ

“มองไปข้างหน้า อย่าจมกับอดีต”

ราว ๒ ชั่วโมงของวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ แพทย์ผู้รักษารักษาอาการบาดเจ็บจิตใจตบปลายเท้าขวาของเขาออก การผ่าตัดกินเวลานานกว่า ๒ ชั่วโมง ทุกอย่างก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย เด็กหนุ่มกลับกลายเป็นผู้พิการโดยสมบูรณ์จากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเพียงชั่วโมงเดียว

ในช่วงแรกที่บาดเจ็บจากการผ่าตัดยังไม่หายสนิทนัก เจ้าตัวเจ็บปวดจนแทบนอนไม่หลับ กระทั่งเวลาผ่านไป ความเจ็บปวดก็ค่อยๆ หายไปบ้าง

เด็กหนุ่มร่างบางต้องนอนพักฟื้นต่อที่โรงพยาบาลอีกร่วม ๒ เดือน ในระหว่างนั้นคุณครูที่โรงเรียนได้นำข้อสอบมาให้ทำถึงในโรงพยาบาล ขณะที่ผู้เป็นแม่อย่างไพลย์ก็ต้องเอาเวลามาเฝ้าดูแลลูกอยู่บ่อยๆ แทนที่จะได้เอาเวลาเหล่านั้นไปทำมาหากิน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นใช้เพียงน้ำพาความสูญเสียทางร่างกายมาสู่ผู้เป็นลูกชาย หากแต่ในมุมหนึ่งยังทำให้สถานการณ์ความเป็นอยู่ในครอบครัวที่ย่ำแย่อยู่แล้ว แทบจะล้มพุนลงอีกด้วย

หลังจากอุบัติเหตุผ่านไป ไพลย์ไม่ได้สนใจตามหาตัวผู้กระทำผิดมารับผิดชอบ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วก็อาจตามหาตัวคนขับรถกระบะคันดังกล่าวไม่ได้ยากอะไรนัก แม้เลี้ยงเดี่ยวผู้นี้คิดเสียว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นคงเป็นเรื่องของเวรกรรมที่เกี่ยวข้องมาแต่ชาติปางก่อน ที่สำคัญเธอคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดจะไม่มีความเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด หากว่าลูกชายคนเล็กตัดสินใจอยู่บ้านตามคำแนะนำของเธอ แทนที่จะควมารถจักรยานยนต์บึ่งออกไป

“

เราคิดว่าง่าย ๆ ว่าถ้าอยู่บ้านก็ไม่เจ็บ อุบัติเหตุก็ไม่เกิดขึ้น ซึ่งเราได้พูดเตือนเขาก่อนแล้วว่าพ่อกำลังจะสอบให้อยู่บ้านนะ ไม่ต้องออกไปไหนแล้ว แต่เขาไม่เชื่อ เพราะฉะนั้นคนรับผิดชอบคนแรกก็ควรเป็นเขา ไม่ต้องไปความหาความรับผิดชอบจากคนอื่น

เราบอกตำรวจไปว่าไม่ต้องไปตามหาคนขับรถกระบะหรอก ปล่อยเขาไป บางทีชาติที่แล้วเราอาจจะเคยทำสิ่งไม่ดีกับเขาไว้ เขามาเอาคืนชาตินี้ก็ถือว่าชดใช้กันไป แต่ถ้าเกิดว่าเขาไม่เคยไปทำอะไรเขา เพียงวันหนึ่งเขาก็รับกรรมของเขาเอง ไม่ต้องไปตาม จำได้ว่าพอพูดไปอย่างนี้ ตำรวจ

เขากังวนนะ เขาคงไม่เคยเจอแบบนี้ เขายังบอกเราเลยว่ายังโง่เดียวเขาจะเว้นวรรคไว้ก่อน ถ้าอยากเปลี่ยนใจเอาผิดเมื่อไรก็กลับมา เดี่ยวจะจัดการให้

”

มีเพียง พรบ. รดจักรยานยนต์เท่านั้นที่มอบเงินให้ ๓๕๐๐๐ บาท เป็นการรับผิดชอบ แต่เงินดังกล่าวก็หมดไปกับค่ารักษาพยาบาล เป็นที่เรียบร้อย

“

การเลือกที่จะไม่ตามหาผู้กระทำคามผิด และเลือกที่จะโทษลูกชายตัวเองมากกว่าคนอื่นของโพนบูลย์ เป็นเสมือนบทเรียนที่ล้ำค่าที่ช่วยทำให้ธนาริมีความตระหนักคิดมากขึ้นในเวลาตัดสินใจทำอะไรสักอย่าง ขณะเดียวกันก็ทำให้ตัวเขามีสภาพจิตใจที่ดีพร้อมที่จะมองชีวิตไปข้างหน้าโดยไม่จมกับอดีตมากมายนัก

ทุกวันนี้เวลาทำอะไรผมจะคิดมากขึ้น เพราะเหตุการณ์ที่ผ่านมาทำให้เราต้องคิดจะทำอะไรไปเรื่อยๆ แบบเก่าไม่ได้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นก็เกิดจากการที่เราคิดว่ามันไม่มีอะไร ผมคิดเหมือนแม่คือไม่โทษใคร เราโทษตัวเองก็ไม่เชื่อแม่

แม่จะสอนให้ผมมองไปข้างหน้า อย่าไปจมอยู่กับอดีต เพราะมันเรียกคืนมาไม่ได้แล้ว แล้วถ้ายังไปจมกับมัน มันจะยิ่งทุกข์ แม่จะบอกอยู่เสมอว่าถ้าจมอยู่กับอดีตมากๆ แล้วเอาแต่ทุกข์อยู่กับความหลังชีวิตก็ไม่ได้เดินไปไหน ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไปผูกคอตายดีกว่า

”

“ ทุกวันนี้เวลาเดินไปไหนมาไหนถามว่ามีคนล้อไหม ก็มีนะ เขابอกว่าพิการอย่างนี้จะทำอะไรได้ แรกๆ พังแล้วก็นั่งอยู่ข้าง แต่สักพักผมไม่ใส่ใจ ผมคิดว่าแค่คำพูดของเขามันเปลี่ยนชีวิตเราไม่ได้หรอก ”

ธนาริไม่ได้รู้สึกว่าการสูญเสียเท้าขวาเป็นเรื่องหนักหนาในชีวิต หมอที่รักษาแนะนำให้เขาไปรับเท้าเทียม ที่มูลนิธิขาเทียมหลังจากที่เดินทางด้วยการกระโดดขาเดียวไปไหนมาไหนอยู่สักพัก ปัจจุบันเด็กหนุ่มวัย ๑๖ จึงพยายามฝึกเดินด้วยเท้าขาข้างใหม่เพื่อให้เกิดความคุ้นชิน

แม้จะยังเจ็บปวดรวมทั้งไม่รู้สึกละอายสบายเหมือนเดินด้วยเท้าของตัวเอง แต่เขาก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งทุกอย่างคงจะพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น สุดท้ายธนาริก็ได้แต่หวังว่าผู้ใช้รถใช้ถนนทุกคนจะเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเป็นเสมือนอุทาหรณ์และเครื่องช่วยเตือนใจก่อนจะสตาร์ทรถออกจากบ้าน

“ อุบัติเหตุสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเวลา และถนนก็ไม่ใช่ของทุกคนคนเดียว เพราะฉะนั้นอย่าประมาทและต้องคิดให้ดีก่อนที่จะออกจากบ้าน เขาเป็นว่าดูสิ่งที่เกิดกับผมเป็นตัวอย่างก็แล้วกัน ผมจะดีใจมากเลยถ้ารู้ว่าชีวิตของผมทำให้ใครบางคนไม่ต้องประสบอุบัติเหตุ ”

**“อย่างน้อยที่สุด
เท้าขวาที่เสียไปก็ไม่สูญเปล่า”**

เรื่องที่

๓

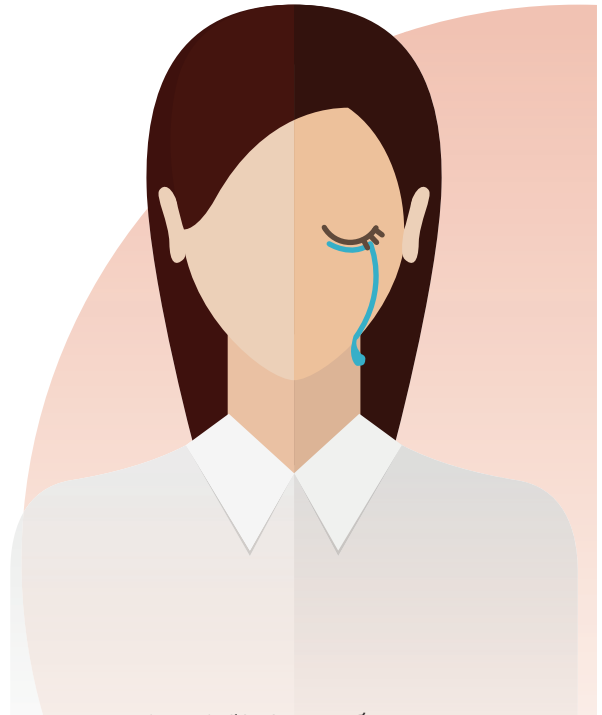
บทเรียน ที่แลกมาด้วยชีวิต

บทเรียนที่แลกมาด้วยน้ำตา

๐๙๑

จะว่าไปคำว่า ชีวิตคือความไม่แน่นอน นับเป็นสัจธรรมที่ผู้คนต่างคุ้นชิน และดูเหมือนจะเข้าใจความหมายได้ไม่ยาก แต่เมื่อชีวิตต้องประสบความไม่แน่นอนเข้าจริงๆ คงมีน้อยคนนักที่จะยอมรับได้โดยไม่ทุกข์เฉพาะอย่างยิ่งกับความเปลี่ยนแปลงที่น่าพาให้ชีวิตคนใกล้ชิดจากไปในชั่วข้ามคืน **วรลักษณ์ เพิ่มสมบัติ** คือหญิงวัยต้น ๔๐ ที่ต้องสูญเสียลูกชายจากอุบัติเหตุขี่มอเตอร์ไซด์ชนคอสะพาน บริเวณถนนพระยามนธาตุ ย่านบางบอน กรุงเทพฯ ลูกชายของเธอเสียชีวิตด้วยวัยเพียง ๑๔ ปี

ภายใต้ท้องฟ้าหม่นมัวด้วยเมฆฝนของเช้าวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ **ธีรเจต เพิ่มสมบัติ** เด็กชายวัยเริ่มรุ่นมีนัดกับเพื่อน เพื่อจัดสถานที่ในงานกีฬาที่โรงเรียน เด็กหนุ่มจึงสตาร์ทรถออกจากบ้านก่อนฟ้าสาง และไม่ได้กลับสู่อ้อมอกพ่อแม่อีกเลย

กว่าแม่จะรู้ว่า ทำชีวิตผิดพลาดก็สายเกินไปแล้ว เด็กชายจากไปไกลเกินกว่าจะกู้ร้องไห้หวนคืน ตั้งแต่ถูกรักจากไป ความอาดูรหวนให้เข้าครอบครองใจ และยังคงอยู่แม้เวลาจะผ่านไปนานเป็นปีแล้ว ชีวิตที่ไม่มีลูกชายมีแต่ความเจ็บเหงา โต๊ะอาหารขาดรสชาติ เพราะไม่มีเสียงพูดคุย หยอกเข้าประสาพ่อแม่ลูกดังที่เคยเป็น

ดิฉันเลิกทำกับข้าวตั้งแต่ลูกชายไม่อยู่ เพราะลูกสาวก็ไปเรียนต่อ อยู่เป็นเพื่อนยาย ที่สมุทรสาครหลายปีแล้ว เหลือกันสองคน ตายายเลยกินง่าย ๆ ถ้าทำก็คิดถึงลูก เขาเป็นเด็กกินกับข้าวเก่งมาก ชอบฟีมือแม่ เคยซื้ออาหารตามร้านให้กิน เขาบอกไม่อร่อยเหมือนแม่ทำ

เสียงครับแม่ แม่ครับ
ของลูกยังก่องอยู่ในตู้ตลอด

หญิงวัยกลางคน รูปร่างสมส่วน ท่วงท่า
คล่องแคล่ว ย้อนวันวานด้วยหยาดน้ำริน
นัยน์ตา

แต่เมื่อเหตุการณ์ไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้น
แล้ว เธอก็ต้องทำใจยอมรับ และพยายาม
ก้าวข้าม เพื่อให้ชีวิตเดินต่อไปได้ สิ่งที่ดีที่สุดที่
พอทำได้ในตอนนี้คือหาวิธีให้ตัวเองไม่ต้อง
อยู่ห่าง จากที่เคยเป็นแม่บ้าน เลี้ยงลูก ดูแล
ครอบครัว ก็หันมาทำน้ำสมุนไพรส่งขาย
ตามโรงเรียน และเปิดร้านขายที่หน้าบ้าน
ไปพลางๆ รอคอยเวลาช่วยเยียวยา รักษา
บาดแผลหัวใจที่ชาวัน

“
ถ้าย้อนเวลากลับไปได้
จะไม่ให้ลูกจับมอเตอร์ไซค์
ไม่ให้ขี้เลียดดีกว่า
ถึงจะมั่นใจว่าลูกขี่ไม่เร็ว
แต่เราไม่รู้ว่าจะข้างหน้า
จะเกิดอะไรขึ้น
”

“
ทุกวันนี้ยังทำใจไม่ค่อยได้
ยังชอบคิดว่า ตอนนี้ลูก
ไปโรงเรียน ยังไม่กลับ
พอตกค่ำก็คิดว่า
ลูกยังนอนอยู่ข้างบน
หลอกตัวเองให้อยู่ให้ได้
”

ทุกวันนี้เจอเด็กรุ่นเดียวกับลูกขี่
มอเตอร์ไซค์ ยังคอยบอก ค่อยๆ ขึ้น-
เดียวพ่อแม่จะเสียใจ เราเห็นแล้วคิดถึงลูก
ไม่อยากให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดกับใครอีก

คนดีของแม่

ย้อนกลับไปเมื่อ ๑๔ ปีก่อน วราลักษณ์ ซึ่งมีแฟนเป็นชาวสมุทรสาครที่มาตั้งรกรากทำร้านข้าวต้มยังชีพกับสามีที่ตลาดบางบอน ได้รับเด็กชายวัยไม่เต็มขวบจากหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งมาอุ้มชูดูแลด้วยความห่วงใย เพราะพ่อแม่ตัวจริงของเจ้าหนูอายุยังไม่ยี่สิบ เพราะพ่อแม่ตัวจริงของเจ้าหนูอายุยังไม่ยี่สิบ เพราะพ่อแม่ตัวจริงของเจ้าหนูอายุยังไม่ยี่สิบ

แต่แม้จะมีประสบการณ์เป็นแม่คนมาแล้ว ก็ใช่ว่าจะเลี้ยงดูเด็กชายได้โดยง่าย เพราะธีรเจตป่วยบ่อยมาก ทั้งเป็นภูมิแพ้ เป็นหวัด คัดจมูก ชอบท้องเสีย เธอจึงใช้วิธีแก้เคล็ดแบบคนโบราณ คือให้ลูกไว้จุกกลางศีรษะตั้งแต่อายุ ๒ ขวบ แล้วเลยเรียกชื่อเล่นว่าโกะมาตลอด จนอายุ ๙ ขวบจึงได้ทำพิธีโกนจุกที่วัดในจังหวัดอยุธยา

จริงๆ ธีรเจต เป็นลูกของน้องสาวกับน้องเขยแฟน จึงเท่ากับเป็นหลานแท้ๆของเธอ แต่พอติ๋มน้องสาวน้องเขยติดยาทั้งคู่อะไร

ดิฉันรู้อยู่แล้วว่า น้องสาวติดยาบ้า เสี่ยงคุก เสี่ยงตะราง ก็ห่วงอนาคตเด็กที่จะเกิดมา คิดว่าต้องได้เลี้ยงเขาแน่ๆ เลยบอกน้องสาวว่า เวลาคลอดไม่ต้องเอาบัตรประชาชนไป ให้แจ้งชื่อดิฉันเป็นแม่ ชื่อพี่ท้วง (สุรพงษ์ เพิ่มสมบัติ สามี) เป็นพ่อในใบเกิดเลย

ถึงจะไม่ได้เป็นคนอุ้มท้อง แต่ในใบเกิดเราเป็นพ่อแม่ ลูกก็รู้ เพราะบอกความจริงเขาทุกอย่าง

ความเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัว และเป็นพี่สาวของน้องอีก ๕ คน เพาะบ่มให้วราลักษณ์เป็นคนมีความรับผิดชอบ และดูแลห่วงใยผู้อื่นมาแต่เยาว์วัย เมื่อน้องสาวต้องเข้าไปใช้ชีวิตในเรือนจำเพราะยาเสพติด เธอจึงรับเด็กชายสู่อ้อมอกตั้งแต่อายุยังไม่เต็มขวบ ให้การอุ้มชูดูแลร่วมกับลูกสาวอีกคนของเธอ ซึ่งมีอายุแก่กว่าเด็กชายมาก

พอโกนจุก โก๊ะก็เริ่มบวชเณรภาคฤดูร้อน และบวชมาทุกปี ตั้งแต่ ๙ ขวบ จนอายุ ๑๓ ที่วัดสีกุก จังหวัดอยุธยา ซึ่งครอบครัวเราทำกฐินที่วัดนี้ทุกปี ในวันนี้ โก๊ะจะใส่ชุดขาว ไปกับรภพระ เป็นคนถือพาน เรียไรเงินทำบุญ พอถึงวันงานตีสึกก็ออกจากบ้านแล้ว เขาตื่นเอง ไม่ต้องปลุกเป็นคนรับผิดชอบมาก

ตอนลูกบวชครั้งแรก ดิฉันภูมิใจมาก ได้เห็นชายผ้าเหลือง ได้กราบเณร หายเหนื่อย

เธอเล่าพลางยิ้มทั้งน้ำตา เมื่อนึกถึงวันที่ผ่านมา เพราะนับแต่อายุ ๙ ขวบ ลูกบวชให้พ่อแม่ได้เกาะชายผ้าเหลืองทุกปี แม้จะเป็นเพียงเณร แต่เธอก็ปลานปลื้มยินดีที่ลูกมีศาสนาเป็นที่พึ่งแต่เยาว์วัย

จนเกิดเหตุไม่คาดฝัน ลูกจบชีวิตเพียงเดียวดายบนท้องถนน เธอก็หวังว่าเขาจะต้องไปดี เพราะตลอดเวลาที่อยู่บนโลก นอกจากเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยในช่วง ๒ ปีแรกแล้ว ลูกชายหัวจุกก็ไม่เคยทำให้พ่อแม่ต้องเดือดเนื้อร้อนใจ เพราะเขาเป็นเด็กดี ร่าเริงแจ่มใส ช่างโอภาปราศรัย ไปโรงเรียนก็ชอบทำกิจกรรมทุกชนิด ทั้งร้องรำ และกีฬา จนเป็นที่รักของครูและเพื่อนๆ

เวลาอยู่บ้านคนก็รักทั้งออฟาร์ทเมนต์ เพราะเขาเป็นเด็กใช้ง่าย ผู้คนรักตลอด

ถ้าเป็นวันเสาร์ อาทิตย์ โรงเรียนหยุด พอลุงแถวบ้านบอก โก๊ะ ล้างรถให้หน่อย เขาก็รีบ ล้างเสร็จอุ้งให้ค่าขนม ๒๐๐ บาท

เวลาว่างๆ เห็นพ่อคู่วี แม่ทำงานบ้าน เขาก็นั่งดัดกитар และทุกวันก่อนเข้านอน จะต้องถามพ่อก่อนว่า กินยาหรือยัง กา ยามั้ย เพราะพ่อเป็นเบาหวาน ปีแพลเยอะ

ความที่โก๊ะเป็นเด็กอยู่ในร่องในรอย ไม่ซุกซน จึงเป็นที่รักของคนรอบข้างมาตลอด จนถึงช่วงเรียนชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนพระยา มนธาตุราชศรีพิจิตร เขตบางบอน ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณหนึ่งกิโลเมตร แม้จึงซื้อรถจักรยานให้ขี่ เพราะห่วงว่ากระเป๋านัก และโรงเรียนอยู่ไกลเกินกว่าจะเดินถึง เว้นเสียแต่จะมีเหตุจำเป็น จึงจะยอมให้ลูกใช้มอเตอร์ไซค์ได้บ้าง แม้ลึกๆจะไม่ปรารถนาเช่นนั้น แต่ก็ปฏิเสธลูกไม่ได้

เพียงเสี้ยววินาที

แม่ผู้สูญเสียลูกไปกับสองล้อมรณะย้อนเล่าเหตุผลที่ยอมให้ลูกใช้มอเตอร์ไซด์ว่า ความที่ครอบครัวมีจิตสาธารณะ ชอบช่วยเหลือดูแลสังคม ขณะเปิดร้านข้าวต้มเมื่อสิบกว่าปีก่อน เธอและสามีเห็นเด็กวัยรุ่นอยู่ว่างๆ ใช้ชีวิตเกกมะเหรกเกร ซอบทะเลาะวิวาท ชกต่อยกัน น่าเป็นห่วงอนาคตของเด็กกลุ่มนี้ จึงชักชวนเด็กๆ มาเป็น อปพร. (อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน) ของเขตบางบอน คอยช่วยเหลือผู้ประสบภัยยามค่ำคืน เพื่อให้เด็กเกิดความภูมิใจและมองเห็นคุณค่าในตัวเอง

บ้านเราเลยมีรถมอเตอร์ไซด์ไว้ให้เด็กพวกนี้ใช้ ๓ - ๔ คัน พอกลุ่มหนึ่ง เขาจะขี่รถพร้อมกระเป๋ายาตระเวนไปช่วยคนได้รับบาดเจ็บ ส่วนใหญ่จากอุบัติเหตุ อย่างคนโดนรถชน แข้งขาหัก กลอกปอกเปิก ก็ช่วยกันปฐมพยาบาล ถ้าเกินความสามารถก็พาส่งโรงพยาบาล

พอได้รับคำว่าขอบคุณ เขาก็ดีใจ ยิ้มได้ เราก็มานั่งคุยว่า เป็นไงล่ะ ทำแบบนี้ดีกว่าไปเกเร ไปตบคนอื่นมั้ย เราดูแลกันแบบครอบครัว เมื่อก่อนเปิดร้านข้าวต้ม จะหุงข้าวกละหน่อใหญ่ๆ ให้เขาดกกินได้ฟรี ก็มากันทุกคืนๆละ ๔๐-๕๐คน

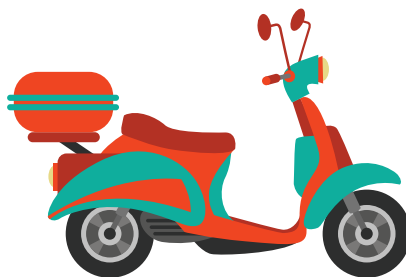
แรกๆเด็กไม่เยอะหรอก แต่พอพ่อแม่มาดู เห็นลูกดีขึ้น ก็มีคนอื่นมาฝากเรื่อยๆ

หลังจากเธอเลิกทำร้านข้าวต้ม มาเป็นแม่บ้าน โดยให้สามีซึ่งเป็นคนดูแลตลาดย่านบางบอน ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ก็ยังมีกลุ่มเด็กอาสาฯ มาคลุกคลีเหมือนเคย เด็กชายโก๊ะจึงสนิทสนมกับพี่ๆ และยังคงติดตามไปช่วยงานจิตอาสาในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์บ่อยๆ ด้วย

เด็กชายจึงคุ้นเคยกับการขี่มอเตอร์ไซด์มาตลอด จากเคยนั่งซ้อนท้าย ก็เริ่มขอขับเอง ซึ่งแม่ไม่กล้าห้าม กลัวลูกจะน้อยใจว่า ยอมให้พี่ๆขี่ ในขณะที่ตนเองเป็นลูกแต่ๆ กลับขี่ไม่ได้

วราลักษณ์จึงบอกให้ลูกใช้ได้บางโอกาส เด็กชายไม่มีมอเตอร์ไซด์เป็นของตัวเอง ถ้าจะขี่ก็ใช้ของที่บ้าน และสามารถใช้ได้เมื่อมีเหตุจำเป็นจริงๆ เช่นไปโรงเรียนสาย หรือเวลามีกิจกรรมที่โรงเรียนที่ต้องไปเข้ามาๆ เหมือนวันเกิดเหตุไม่คาดฝัน ลูกชายก็มีนัดต้องไปช่วยทำกิจกรรม ตกแต่งซุ้มประตูในงานกีฬาของโรงเรียน

เมื่อถึงวันงาน เด็กชายรีบตื่นแต่เช้าออกจากบ้านตั้งแต่ตีสามกว่า แม่ได้ยินเสียงสตาร์ทรถอยู่ข้างล่างก็รู้ว่า ลูกกำลังเดินทางไปทำกิจกรรมที่โรงเรียน เพราะลูกบอกไว้ตั้งแต่เย็นวาน เธอยังอดคิดไม่ได้ว่าลูกยังเป็นเด็กมีความรับผิดชอบ ตื่นไปทำหน้าที่ได้โดยไม่ต้องปลุก

ในนาที่เช่นนั้น ใครจะไปคาดคิด ว่าลูกออกไปแล้ว จะไม่ได้กลับบ้านอีก

เด็กชายวัย ๑๔ ขี้อร่าความมืดด้วยหัวใจเบิกบาน วาดหวังว่าซัมประตูลีม่งที่ตนสังกัดต้องสวยกว่าสีอื่นๆในโรงเรียน เขากับเพื่อนจะตั้งใจทำอย่างสุดความสามารถ แต่เมื่อไปถึงโรงเรียน เพื่อนอีกสองคนยังไม่มาถึง รถราไม่มี ฝนก็เริ่มตกพริ้วๆ เด็กชายจึงกลับรถมุ่งหน้าไปรับเพื่อนด้วยความเป็นห่วง

แต่ฟ้ายังไม่สว่างดี ความมืดหม่นคลุมถนนทั่วอาณาบริเวณ ฝนก็ตก เด็กชายจึงประสบอุบัติเหตุอย่างไม่คาดฝัน

มันคงเป็นจังหวะชีวิต ทำให้เขาต้องประสบอุบัติเหตุ ทั้งๆ ที่ไปถึงโรงเรียนแล้ว แต่พอรู้ว่าเพื่อนยังไม่มาเลยจะไปรับ ก็ขับออกไปอีก และปกติโก๊ะโมได้ขับรถเร็ว ที่รู้เพราะเคยนั่งซ้อนท้ายไปตลาด และเราเองก็คอยเตือนตลอด

พอตีเข้านั้นฝนตก ถนนลื่น และที่ตรงนั้นเกิดอุบัติเหตุบ่อยมาก มันเป็นหลุมเป็นบ่อ และสะพานชำรุด คอสะพานมีลักษณะเหมือนกรวด เอียง เวลารถจะขึ้นต้องบิดพวงมาลัยหลบ ถ้าขี่เพลินๆ จะชน และล้มทุกคน โก๊ะเองคงมองไม่เห็น เพราะเหตุเกิดเวลาเข้ามืด เลยขับรถชนคอสะพานอย่างจัง

ขณะที่เธอยังนอนหลับใหลอยู่บนเตียงก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังในความมืดตอนประมาณตี ๔ ครั้ง มันเป็นเหมือนสัญญาณบอกเหตุ เธอรับสายด้วยหัวใจสั่นสะท้าน และเสียงปลายสาย คือเด็กกลุ่มอาสาที่รู้จักดี โทรมาแจ้งข่าว

เมื่อรู้ว่าลูกประสบอุบัติเหตุ สำนักแรกของแม่คือสอบถามอาการด้วยความเป็นห่วง ปลายสายบอกเพียงว่ายังไม่เสียชีวิต แต่หนักหนาอยู่ ดูเหมือนน้องจะคอหัก

ได้อธิบายอย่างนี้ เราตกใจแทบสิ้นสติ เพราะทำงานอาสา รู้แล้วว่าอย่างนี้ต้องเสียชีวิต ทางปลายสายคงไม่กล้าบอก เขาแค่ให้เราไปรอที่โรงพยาบาลบางปะกอก ๘ เพราะจะพาน้องไป那儿

ผู้เป็นแม่ย้อนนาทีวิกฤตที่มีจรัราขมา
คว่ำตัวลูกชายไปจากอ้อมอกตั้งแต่ย่ำรุ่ง ด้วย
น้ำตาอาบแก้ม

เพียงรู้ว่าชีวิตลูกกำลังสุมเสี่ยงกับความ
เป็นความตาย หัวใจของแม่ก็แทบแตกสลาย
นับแต่ได้ยินเสียงปลายสาย ขณะนั่งรถไป
โรงพยาบาลพร้อมสามี เธอเฝ้าแต่ภาวนา
ขอให้เกิดปาฏิหาริย์ ขอให้ลูกรอดชีวิต ผ่าน
พันทนาทีวิกฤตไปได้ เพราะยังเด็กเกินกว่า
จะเดินทางจากโลก ลูกชายเธอยังมีความฝัน
มากมายที่ยังไม่ได้ลงมือทำ

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล วราลักษณ์พบลูก
นอนอยู่บนเตียง ร่างกายปราศจากบาดแผล
หลับตาพริ้มเหมือนคนนอนหลับ เธอยังไม่
อยากเชื่อ

หมอบอกว่า โกะเสียชีวิตตั้งแต่ที่เกิด
เหตุ แต่พอเห็นสภาพลูก ยังถามตัวเองว่า
ตายจริงหรือ พ้นไปหรือเปล่า เพราะเขา
ดูเหมือนคนนอนหลับ ลำตัวไม่มีแผล ไม่มี
เลือดเลย เพียงแค่ตัวเย็น เพราะโดนฟนมา
จนกระทั่งมีการชันสูตรศพ จึงได้รู้สาเหตุ
การตายว่า เป็นเพราะซีโอรังซี่ที่ ๙ หักกัม
ปอด ทำให้เกิดเลือดคั่ง ป้าม ตับ อักขาด
กะโหลกแตก คงเกิดจากแรงกระแทก
เพราะไม่ได้ใส่หมวกกันน็อก

สภาพรถก็เหมือนกัน เห็นแล้วยังบอก
แฟนว่า ลูกไม่น่าตาย เพราะรถไม่เป็นอะไร
เลย กระชกข้างไม่แตก คอพวงมาลัยไม่คด
สีไม่ถลอก ดูแล้วรู้เลยว่า ลูกไม่ได้ขับเร็ว

แต่สุดท้าย ลูกก็จากโลกนี้ไปจริงๆ
ไม่ใช่ความฝันอย่างที่เธอเฝ้าถามตัวเอง

ความทรงจำที่คอยย้ำเตือน

แม้ลูกจะเดินทางไกลไปจากอ้อมอกนาน
นับปีแล้ว จนวันนี้ผู้เป็นแม่ก็ยังทำใจยอมรับ
ได้ยาก

ทุกวันนี้เธอยังมองเห็นภาพลูกอยู่ทั่ว
ทุกมุมของบ้าน ยังมองเห็นความฝันที่ลูก
เพิ่งบอกก่อนเสียชีวิตไม่กี่วันว่า เรียนจบ
ม.๓ แล้ว จะไปสอบเข้าโรงเรียนนายร้อย
สามพราน โตขึ้นจะได้เป็นตำรวจ

เมื่อลูกจากไป วราลักษณ์ยังใช้ชีวิตอยู่ใน
บ้านหลังเดิมและไม่อยากจมอยู่กับความทุกข์
โศก ความคิดฟุ้งซ่าน เธอจึงลุกขึ้นเยียวยาตัว
เองด้วยการทำน้ำสมุนไพรชวย เพื่อไม่ให้มี
เวลาว่าง ในขณะที่สามีก็รักลูกชายคนนี้และ
เศร้าเสียใจไม่ต่างไปจากเธอ

ตั้งแต่โกะเสียชีวิต พี่ท้วงก็ใส่บาตรทุกวัน
เพราะเขาเป็นคนดูแลตลาด ต้องไปเก็บเงิน
ค่าน้ำ ค่าน้ำไฟ ค่าเช่าแผงทุกเช้าอยู่แล้ว เขา
จะใส่บาตรพระวันละองค์ นอกจากใส่ข้าว
ใส่กับ เเงิน ๒๐ บาท แล้วจะต้องใส่น้ำแดง
เพราะโกะชอบ ทำอย่างนี้มาเป็นปีแล้ว

ตอนนี้เราทำบุญเท่าไรก็อุทิศส่วนกุศล
ให้ลูกหมด เพราะอยากให้ลูกไปสบาย

ก่อนจะเสียชีวิตไม่นาน เขายังบอกแม่ ปีนี้
โกะชอบบวชอีกนะ บานนี้เขาคงไปบวชข้าง
บนแล้ว การคิดแบบนี้ทำให้เราพออยู่ได้
สบายใจขึ้นบ้าง

ความจากพราก คือสังขารที่คนไม่ได้
พานพบด้วยตัวเองคงยากจะเข้าใจว่ามัน
นำพาความเจ็บปวดมาสู่ชีวิต กว่าจะผ่านพ้น
ได้ต้องใช้เวลายาวนาน เหมือนแม่วัยต้น ๔๐
คนนี่ ซึ่งไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลายาวนานตัวเอง
ยาวนานแค่ไหน กว่าจะยอมรับการจบชีวิต
ก่อนวัยอันควรเพราะอุบัติเหตุบนท้องถนน
ของลูกชายคนเดียวได้ เธอจึงอยากบอกพ่อ
แม่ทุกคนว่า

“
อย่าให้ลูกวัยรุ่น
จับมอเตอร์ไซด์เลย
ยอมให้ลูกบ่นว่าเราใจร้าย
ยอมให้เขาไม่รักเราดีกว่า
แต่ตอนนั้นเรากลัวลูกคิดมาก
กลัวลูกน้อยใจว่าไม่รัก
จึงยอมให้ใช้มอเตอร์ไซด์ได้
”

ถ้าเรายอมเจ็บเอง ลูกก็ไม่เจ็บ ถ้าเรา
คิดให้ดีกว่านี้ คงไม่เกิดเรื่องราวๆกับลูก
ตอนนี้ลูกเลยไม่ได้อยู่กับเรา

ความผิดพลาดจึงเป็นเหมือนบทเรียน
สอนชีวิต แม้ไม่มีลูกให้สอนสิ่ง เธอก็ได้แต่
เฝ้าบอกลูกคนอื่นอยู่ทุกวัน

“
เพราะไม่อยากให้
พ่อแม่คนไหน
ต้องเสียใจ
เสียน้ำตา
เหมือนกับเธอ
”

เรื่องที่

๑๐

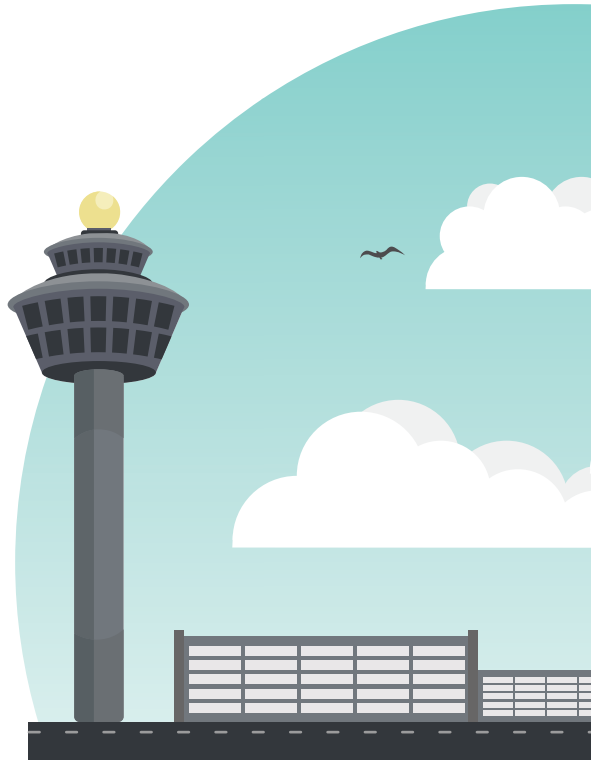
ขาชายที่หายไป กับความฝัน

บทเรียนที่เล่าไปด้วยน้ำตา

๐๙๙

ในหัวใจของเด็กสาวส่วนใหญ่ไม่มีความหวัง ความฝันซุกซ่อนอยู่ บ้างอยากเป็นหมอ พยาบาล ครู เป็นแอร์โฮสเตส ดารา นักร้อง นางแบบ ฯลฯ

ศิริรัตน์ มาเหลา สาวน้อยวัย ๑๖ ก็ไม่ต่างจากเด็กสาวทั่วไป เธอเคยมีความใฝ่ฝันอยากเป็นแอร์โฮสเตส แต่เมื่อรู้ว่าอ่อนภาษาอังกฤษ จึงเบนเข็มสู่ความฝันที่สองคืออยากเป็นนางแบบ ซึ่งจะไปก็ไม่ใช่เรื่องไกลเกินเอื้อม เพราะเธอมีหน้าตาสะสวย เรือนร่างสูงโปร่งเกิน ๑๖๐ เซนติเมตร และอยู่ในช่วงวัยที่ยังสูงได้อีก

เด็กสาววัยแรกรุ่น
อาจก้าวเดินบนเส้นทางฝัน
ไปได้จนสุดทาง
หากไม่ต้องพบเผชิญ
อุบัติเหตุบนท้องถนน
ที่ทำให้ทุกอย่างบิดเบี้ยว
แปรเปลี่ยนจากหน้ามือ
เป็นหลังมือในพริบตา

“

ตอนต้นมา หนูลุกขึ้นบ้างก็ยังไม่รู้ว่า
อะไรผิดปกติ แต่พอเปิดฟ้าหมดดู อ้าว ขา
ซ้ายถูกตัดไปแล้ว

แรกๆ ก็ตกใจ แต่ยอมรับได้ เพราะมัน
เกิดขึ้นแล้ว ก็จะต้องสู้ๆ ร้องไห้ฟูมฟายยัง
ไงก็เรียกขาก็เสียไปกลับคืนมาไม่ได้

”

เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า เพียงแค่
การเดินทางไปร่วมงานทำบุญวันเกิดพี่ของ
เพื่อน โดยนั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ไปตาม
ถนนล้าลูกกา คลอง ๖ มุ่งหน้าสู่คลอง ๒ จะ
แปรเปลี่ยนชีวิตจนผิดรูป เพราะเพื่อนขับรถ
เสียหลัก พุ่งชนแท่งเบร็วเออร์กลางถนนเต็ม
แรง จนทุกคนสติดับวูบ มาล้มตาดันอีกทีก็ที่
โรงพยาบาล

หลังฟื้นตื่นจากอาการหลับใหลนาน
หลายชั่วโมง สาวน้อยก็ต้องพบความ
เปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง เธอได้สูญเสียขา
ข้างซ้ายไปแล้ว แต่น่าแปลกที่เด็กหญิงผู้เพ่ง
ใช้คำนำหน้าชื่อว่าเป็นนางสาวได้ไม่นานคนนี้
กลับทนแรงเสียดทานในหัวใจ ยอมรับความ
จริงได้อย่างน่าอัศจรรย์

เด็กสาวย้อนความรู้สึกถึงวันเกิดเหตุช่วง
ปีที่ผ่านมาด้วยท่าทีสงบ น้ำเสียงเนิบช้า แม้
จะบอกตัวเองว่ายอมรับเคราะห์กรรมที่เกิด
จากอุบัติเหตุครั้งนี้ได้ ลึกๆ เธอก็ยังอดกังวล
กับอนาคตไม่ได้

โดยเฉพาะความฝันบนรันเวย์ซึ่งล่ม
สลายไปพร้อมอวัยวะในร่างกายที่ไม่สมบูรณ์
ครบถ้วน ๓๒ เหมือนก้อนลิ่งที่เหลือนอยู่ใน
วันนี้คือ บทเรียนและความพยายามปรับตัว
เพื่อให้ตนเองสามารถใช้ชีวิตอย่างปกติให้
มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

พลาดครั้งเดียว สูญเสียทั้งชีวิต

ศิริรัตน์มีพื้นเพเป็นคนอีสาน เธอเกิดและเติบโตที่จังหวัดอุดรธานี มีแม่เป็นคนเลี้ยงดู ส่วนพ่อต้องไปทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัวที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย แต่เหมือนโชคไม่เข้าข้าง เรียนอยู่แค่ ป.๓ แม่ก็มาด่วนเสียชีวิต เพราะถูกรถชน เด็กสาวจึงต้องอยู่กับย่า รอคอยพ่อกลับจากต่างประเทศเพื่อรับเธอกับพี่ชายมาอยู่ด้วยกันที่บ้านย่านลำลูกกา คลอง ๖ เมื่ออายุ ๑๑ ขวบ

ในวัยนั้นเธอช่วยพ่อทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ประสาเด็ก ควบคู่ไปกับการเรียนที่อยู่ในระดับไม่อายุใคร แต่เมื่อโตขึ้นก็สามารถแบ่งเบางานพ่อได้มากขึ้น เพราะพ่อเลือกอาชีพเปิดร้านรับซื้อของเก่าหลังกลับจากต่างประเทศ เมื่อว่างจากการเรียน เธอจะช่วยพ่อคัดแยกของ พับแผ่นลูมิเนียม ฯลฯ เป็นประจำ

ความที่บ้านซึ่งใช้เป็นที่เก็บของเก่าด้วยอยู่กลางทุ่งโล่ง ไกลจากถนนใหญ่ถึง ๗ กิโลเมตร ไม่มีรถประจำทางวิ่งผ่านมอเตอร์ไซด์วันก็หายาก จะให้เห็นบ้างก็เฉพาะเวลามาส่งผู้โดยสาร รถจักรยานยนต์จึงมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เด็กสาวสามารถขี่มอเตอร์ไซด์ได้ตั้งแต่เรียนแค่ชั้น ป. ๖ เธอจะใช้รถเฉพาะเวลาไปซื้อของที่ตลาด หรือไปทำธุระใกล้บ้าน ขับไปหาเพื่อนบ้าง ส่วนการไปโรงเรียนยังคงใช้รถรับส่งของโรงเรียนเป็นพาหนะหลัก

มาถึงวันนี้ เรียกได้ว่าศิริรัตน์ขี่มอเตอร์ไซด์แข่งพอสมควร แต่เหมือนโชคชะตาล้นแก้งให้เด็กสาวต้องพบบททดสอบความเข้มแข็งของจิตใจ เพราะในวันเกิดเหตุ เธอเกิดอาการเจ็บแขน จึงบอกให้นิรมล เพื่อนสนิทซึ่งเรียนชั้น ม.๔ ห้องเดียวกันที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ ลำลูกกา เป็นคนขับรถไปบ้านงานแทน

เธอย้อนเล่าวันผ่านาทีวิกฤตว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ โรงเรียนมีนัดซ้อมกีฬาที่หน้าเทศบาลปทุมธานี เมื่อไปรวมตัวกันที่นั่น เพื่อนก็ชวนไปทำบุญวันเกิดแฟนของพี่สาวในช่วงบ่าย พร้อมกับเด็กชายรุ่นน้องอีกคนหนึ่ง ศิริรัตน์จึงขออนุญาตรุ่นพี่ออกจากพื้นที่ซ้อมกีฬาตั้งแต่ก่อนเที่ยง และจะกลับมาร่วมงานอีกทีในช่วงเย็น

เด็กวัยรุ่นทั้งสามขี่รถฮอนด้าฟิโนออกจากหน้าเทศบาลฯ ไปสมทบกับพี่สาว และแฟนของนิรมลที่บ้านฝ่ายชาย ก่อนจะเข้าไปทำบุญพร้อมกันสองคน คือ แฟนของนิรมลไปกับพี่สาว ส่วนเด็กสาว นิรมลผู้เป็นเพื่อนสนิท และเพื่อนชายรุ่นน้องไปด้วยกันอีกคนหนึ่ง

ทั้งสามคน ไม่มีใครใส่ หมวกกันน็อค เพราะคิดว่า ใช้เวลาเดินทางไม่นาน

“ วันนั้นนิรมลเป็นคนขับ หนูนั่งกลาง
และเพื่อนรุ่นน้องผู้ชายเป็นคนซ้อนท้าย

ปกติหนูชอบขับรถเอง เพราะไม่ค่อย
ไวใจใคร แต่วันนั้นปวดแขน เมื่อยลำ เอย
ให้นิรมลขับแทน เพราะเคยเห็นเขาขับมา
โรงเรียนครั้งหนึ่ง ก็ไวใจเขา คิดว่าเขาขับ
มอเตอร์ไซค์ได้แข็ง นับเป็นครั้งแรกที่หนูให้
เพื่อนขับรถให้นั่ง ”

ในช่วงใกล้เที่ยงวันนั้น เด็กวัยรุ่นตึก
คณะองสามคนขี่รถจักรยานยนต์จากลำลูกกา
คลอง ๖ มุ่งหน้าไปคลอง ๒ ระหว่างทางก็
ผลัดกันพูดคุยไปเรื่อยๆ ในช่วงหนึ่งดู
เหมือนนิรมลมีเรื่องอยากรจะเล่า จึงหันหน้า
มาคุยกับเพื่อน โดยลืมนึกไปว่าการขี่รถ
ต้องใช้สมาธิสูง และการละสายตาจากท้อง
ถนนคือหนทางแห่งความประมาทที่ก่อให้เกิด
อุบัติเหตุได้เพียงชั่วเสี้ยววินาที

เที่ยงวันนั้นนับเป็นวันแห่งความโชคร้าย
เมื่อมือจับหันกลับไปอีกที รถก็เสียหลัก วิ่ง
เข้าชนแท่งแบรีเออร์ที่กั้นกลางถนนเสี่ยงดัง
โครมใหญ่ ก่อนโถลไปไกล จนเด็กทั้งสาม
กระเด็นตัวลอย พลัดตกลงมานอนแผ่หรา
กลางถนนราวถูกเทกระเจาด รถมอเตอร์ไซค์
พังยับเยิน ทั้งล้อ และโครงด้านซ้ายหักหมด
ความโกลาหลเกิดขึ้น กระทั่งมีหน่วยกู้ภัย
มาช่วยเคลียร์พื้นที่ และนำผู้บาดเจ็บส่งโรง
พยาบาลปทุมธานี ในนาที่วิกฤต วัยรุ่นทั้ง
สามคนต่างไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มารู้อีกตัวอีก
ทีก็พบว่านอนอยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว

“

หนูตื่นขึ้นมายังงงๆว่าเป็นอะไร พอ
หันไปเจอนิรมลนอนอยู่เตียงข้างๆ ก็เริ่ม
กบฏจนความจำได้ ยังนึกว่าตัวเองขับ
บอกขอโทษเพื่อน นิรมลเลยบอกว่าเขาต่าง
หากที่เป็นคนขับ

รถชนคราวนี้ เพื่อนชายที่ซ้อนท้ายมา
ด้วยแค่ขาบวม กระดูกข้อศอกหัก ส่วน
เราผู้หญิงสองคนต้องตัดขาข้างซ้าย แต่
นิรมลต้องตัดขาสูงกว่าถึงโคนขา ส่วน
ของหนูตัดเหนือหัวเข่าขึ้นมาถึงครึ่งขาอ่อน
ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลนาน ๔ วัน
จึงกลับมาพักฟื้นที่บ้าน

”

เที่ยงวันนั้นนับเป็นวันแห่งความโชคร้าย เมื่อมือขับหันกลับไปอีกที รถก็เสียหลัก วิ่งเข้าชนแท่งแบรีเออร์ที่กั้นกลางถนนเสี่ยงตังโครมใหญ่ ก่อนไถลไปไกล จนเด็กทั้งสามกระเด็นตัวลอย พลัดตกลงมานอนแผ่หรา กลางถนนราวถูกเทกระเจาด รถมอเตอร์ไซด์พังยับเยิน ทั้งล้อ และโครงด้านซ้ายหักหมด ความโกลาหลเกิดขึ้น กระทั่งมีหน่วยกู้ภัยมาช่วยเคลียร์พื้นที่ และนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลปทุมธานี ในนาทีวิกฤต วัยรุ่นทั้งสามคนต่างไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่านอนอยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว

“ ทุบตื่นขึ้นมายังงงๆว่าเป็นอะไร พอหันไปเจอนิรมลนอนอยู่เตียงข้างๆ ก็เริ่มทบทวนความจำได้ ยังนึกว่าตัวเองขับ นอกขอบโกยเพื่อน นิรมลเลยบอกว่าเขาต่างหากที่เป็นคนขับ ”

รถชนคราวนี้ เพื่อนชายที่ซ้อนท้ายมาด้วยแค่ขาบวม กระดูกข้อศอกหัก ส่วนเราผู้หญิงสองคนต้องตัดขาข้างซ้าย แต่นิรมลต้องตัดขาสูงกว่าถึงโคนขา ส่วนของหนูตัดเหนือหัวเข่าขึ้นมาถึงครึ่งขาอ่อน ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลนาน ๙ วัน จึงกลับมาพักฟื้นที่บ้าน ”

ครอบครัว กำลังใจสู่วิกฤต

ผู้เป็นพ่อซึ่งนั่งทำงานอยู่ที่บ้านในวันนั้น ไม่ได้รู้สึกสะกิดใจแม้แต่น้อย ว่าลูกสาวที่ออกไปร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนตั้งแต่เช้าจะประสบเหตุร้ายแรงถึงขั้นเกือบสูญเสียชีวิต เพราะลูกสาวเป็นเด็กกระมั้ดระวังตัว มีความรับผิดชอบ จนกระทั่งได้รับโทรศัพท์แจ้งข่าวจากโรงพยาบาล

ด้วยความตกใจ และไม่รู้จักสถานที่ตั้งโรงพยาบาล ผู้เป็นพ่อขับรถ จอดตามทางคนไปตลอดจนถึงโรงพยาบาล โดยไม่รู้เลยว่าหมอกำลังรอคอยพ่อในฐานะผู้ปกครองให้มาตัดสินใจชะตาชีวิตลูกด้วยตัวเอง

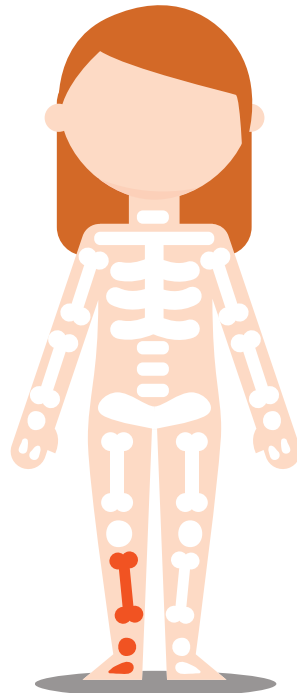
“พอไปถึง เจ้าหน้าที่พาไปห้องฉุกเฉิน เจอหมอบอกว่า ลูกสาวประสบอุบัติเหตุ จากมอเตอร์ไซด์ พุ่งชนแท่งปูนกลางถนน แรงกระแทกทำให้กระดูกขาแตกละเอียด เส้นเลือดใหญ่ขาด ลูกเสียเลือดมากจน เบลอ ผู้ปกครองต้องรีบตัดสินใจว่าจะให้ หมอตัดขาหรือไม่ ถ้าผ่าจะช่วยไม่ทัน และ ลูกอาจเสียชีวิต

ได้ยินอย่างนั้นผมเข่าอ่อนเลยทำใจยาก เหมือนกัน เพราะหมอบอกมีทางเดียวคือ ต้องตัดขา ในเวลานั้นเราไม่มีทางเลือกอื่น ต้องเลือกรักษาชีวิตลูกไว้ก่อน ”

ระหว่างการตัดสินใจยื้อชีวิตลูก แลก กับขาข้างซ้ายที่ต้องตัดทิ้งไป ทำให้ลูกต้อง กลายเป็นคนพิการตั้งแต่วัยเพียง ๑๕ แม้ เป็นการตัดสินใจที่ยากลำบาก แต่ผู้เป็นพ่อ ก็เลือกชีวิตลูกไว้ก่อน สิ่งแรกที่ศิริรัตน์มอง เห็นเมื่อพื้นดินคือแววตาเอือออาทร และคำ ปลอบโยนของพ่อ

“ตอนเห็นผม ลูกยกมือไหว้ พูดว่าขอโทษ เขาไม่ได้ไปเกร์โทน ผมไม่อยากซ้ำเติม จัง บอกลูกสาวว่าไม่มีใครอยากให้เหตุการณ์ แบบนี้เกิดขึ้น พลัดไปแล้วก็แล้วกัน ขอให้ ลูกอดทน พยายามใช้ชีวิตไปตามปกติ

แรกๆอาจลำบากหน่อย ต่อไปก็จะชิน แต่ลูกกลับเข้มแข็งเกินคาด เขาบอกผม ว่าไม่เป็นไรพ่อ หนูรับได้ หนูจะสู้ เพราะ หนูทำตัวเอง ”

ยังโชคดีที่พ่อไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ไม่เช่นนั้นคน เจ็บคงเป็นกังวลและรู้สึกผิดมากขึ้น เพราะ ฐานะครอบครัวใช้ว่าจะมีเงินจ่ายใช้สอย ได้คล่องมือ เมื่อมีบริษัทยักษ์หนึ่งที่ทำพรบ.มา รับช่วง ดูแลค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ทั้งหมด จึงช่วยลดปัญหาเรื่องการเงินไปได้ เปละหนึ่ง

ผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เคยอยู่เคียงข้างสอง พ่อลูกในช่วงเวลาวิกฤตมีฐานะเป็นแม่เลี้ยง ของศิริรัตน์ เธอมาอยู่กินกับพ่อ ช่วยดูแล ศิริรัตน์เหมือนเป็นแม่คนที่สองตั้งแต่เด็กสาว เพิ่งเดินทางเข้ากรุงเทพฯ คลุกคลีดีไม่ดังแต่ สาวน้อยของพ่อยังเป็นเด็กหญิงจนเติบโต เป็นสาวรุ่น เธอจึงเป็นอีกหนึ่งแรงใจที่คอย ปลอบโยน ให้กำลังใจ และมักบอกลูกที่ไม่ได้ อุ้มท้องว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เด็กสาวยังมี พ่อแม่อยู่เคียงข้างเสมอ

“เราอยากฝึกให้ลูกเข้มแข็ง เพราะเขาต้องเติบโตไปในวันข้างหน้า ต้องอยู่ได้ด้วยตัวเอง เพราะเราคงไม่ได้อยู่ด้วยไปตลอดชีวิต สักวันก็ต้องจากโลกนี้ไปเหมือนกัน ”

ปรับใจยากกว่าปรับตัว

“ หลังประสบอุบัติเหตุ ชีวิตเปลี่ยนเยอะ เปลี่ยนแทบทั้งหมดก็ว่าได้ อย่างปกติเราเคยทำอะไรทุกอย่าง มาวันนี้ทำได้แค่สองอย่าง อีกแปดอย่างทำไม่ได้เหมือนแต่ก่อน ”

เด็กสาววัย ๑๖ คนเดิมพูดถึงช่วงเวลาปัจจุบัน ซึ่งชีวิตต้องหันมาใช้ไม้ค้ำยัน ช่วยพยุงตัวในยามเคลื่อนไหว จากที่เคยเดินเหินด้วยสองขาของตัวเอง ทำทุกอย่างได้ดังใจ เมื่อโชคชะตาทำให้ตกอยู่ในสภาพคนพิการ เด็กสาวจึงต้องปรับตัวปรับใจ ฝึกการใช้ชีวิตใหม่หมด เพื่อให้ตนเองเป็นภาระแก่คนรอบข้างให้น้อยที่สุด

ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง และการยอมรับความจริงได้เร็ว ช่วยให้ศิริรัตน์พยายามฝึกฝนตนเอง จนคุ้นเคยกับความเปลี่ยนแปลงเพียงกลับมาใช้ชีวิตที่บ้านไม่นานเธอก็สามารถเดินเหินด้วยไม้ค้ำยันได้คล่องแคล่ว

“ ตอนอยู่โรงพยาบาล หนูฝึกเดินที่ห้องกายภาพแค่ครั้งเดียว ที่เหลือก็กลับมาฝึกต่ที่บ้าน ”

“

ตอนอยู่บ้าน ทุกคนจะฝึกให้หนูทำทุกอย่างเอง เพราะพ่อกับแม่ต้องทำงาน จะมากอยดูแลตลอดไม่ได้ เราต้องพยายามช่วยตัวเอง พ่อแม่คอยให้กำลังใจบ่อยๆ ว่าอย่าท้อ ไม่ว่าเราจะเป็นยังงี้ก็ยังเป็นลูกเหมือนเดิม เขาไม่เคยบ่น ไม่เคยว่าเลย

ระยะแรกพ่อจะคอยดูแลตลอด อย่างฝึกเดินไปเข้าห้องน้ำ พ่อก็ช่วยพาเดิน พอเริ่มใช้ไม้ค้ำคล่องขึ้นถึงปล่อยให้เดินไปเอง แต่พ่อก็ยังคอยตามดู เพราะกลัวหนูจะล้ม

”

ในนาที่เช่นนั้น เด็กสาวคงไม่รู้หรอกว่าพ่อและแม่คอยเฝ้าดูทุกอย่างก้าวที่ต้องใช้อุปกรณ์เสริมด้วยความเป็นห่วง แต่ไม่อาจแสดงความรู้สึกได้ดังใจ เพราะอยากให้ลูกเข้มแข็ง เพื่อฟันฝ่าอุปสรรคความพร่องของร่างกายที่เกิดเพียงชั่วข้ามคืนไปให้ได้

“ แรกๆผมคิดมากไปเองคนเดียว หนักใจกลัวลูกรับไม่ได้แล้วจะเครียด ทบุดทขัด

ตอนไปปรับลูกกลับจากโรงพยาบาลก็กังวล คอยดูอยู่เรื่อยๆ แต่ปรากฏว่าเขายอมรับสภาพ และปรับตัวได้ดีกว่าที่คิด เราเป็นพ่อเห็นอย่างนั้นก็สบายใจ ขนาดอยู่โรงพยาบาล ลูกสาวไปร้องไห้เลย ออกคนมาก กลับกลายเป็นช่วยเราได้เยอะ เพราะแค่เห็นเขาต้องสูญเสียเขา เราก็หัวใจสลายจะแย่อยู่แล้ว ”

ผู้เป็นพ่อพูดด้วยใบหน้าเรียบเฉย พลังถอนหายใจเหมือนคนโล่งอก และยังพูดถึงนิรมล เพื่อนร่วมชะตากรรมของลูกที่ร้องไห้ฟูมฟายมาก จนกระทั่งวันนี้ก็ยังรับสภาพตัวเองไม่ค่อยได้ เป็นที่น่าเวทนา

“ ทุกวันนับผมหวังแค่ให้ลูกช่วยเหลือตัวเองได้ ก็พอใจแล้ว ”

ความหวังของพ่อ ดูเหมือนจะสัมฤทธิ์ผลในระดับที่นาพอใจ เพราะเมื่อเวลาผ่านไปเป็นปี สาวน้อยก็สามารถปรับตัว ช่วยเหลือดูแลตัวเองได้ แต่มีสิ่งที่ต้องยอมรับคือ เธอทำ

สิ่งที่เคยทำได้เชื่องช้ากว่าเดิมมาก และมีหลายอย่างที่ทำไม่ได้เลย อาทิ งานพับอลูมิเนียมแผ่นใหญ่ๆ ซึ่งเคยทำประจำก็ต้องเล็กรไป เพราะไม่สามารถยีนได้ ต้องหันมาช่วยพับแผ่นเล็กๆ ที่ใช้เฉพาะมือทำได้แทน

เขาย้ายที่ห่างไปกับความฝัน

๑๐๖

“

บางวันเห็นลูกนั่งดูพ่อแม่ทำงาน ช่วยอะไรไม่ได้มากเหมือนก่อน ก็สงสารลูกนะ แต่ต้องทำใจ เพราะเขาต้องสู้ด้วยตัวเอง

”

เมื่อได้ยินพ่อพูดถึงลูกสาวด้วยสีหน้าเหมือนสะกดกลืนความรู้สึกเศร้าหมอง ผู้เป็นแม่ซึ่งนั่งเคียงข้าง ช่วยเสริมว่าเธอเลียงศิริรัตน์มาตั้งแต่เด็ก ไม่ใช่แม่ก็เหมือนแม่ เมื่อเห็นเด็กสาวต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ ก็ให้นึกสงสาร เห็นใจลูกเป็นที่สุด ต้องคอยให้กำลังใจตลอดว่าเรื่องราวที่ผ่านมาคือบทเรียนราคาแพง ลูกต้องเข้มแข็ง อย่าท้อแท้ เพราะความอ่อนแอจะทำให้เราเอาตัวไม่รอด

“แต่จะไปหลังประสบอุบัติเหตุ ลูกสาวเข้มแข็งกว่าแต่ก่อนเยอะ และเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากโดยเฉพาะเรื่องการปรับตัวนี้ให้คะแนนเต็มร้อยเลย เพราะตอนนี้เขาช่วยงานบ้านได้หมด เราคิดว่าเขาต้องช่วยตัวเองให้ได้ ต้องใช้ชีวิตได้อย่างปกติมากที่สุด เลยสอนทำกับข้าว จนทำได้หมด ต่างจากเมื่อก่อนที่กำกับข้าวกับปลายังไม่เป็น

ตอนนี้ ถ้าจะห่วงก็เรื่องการศึกษా และอนาคตข้างหน้า เป็นห่วงว่าถ้าหากพ่อแม่ไม่อยู่แล้ว เขาจะทำมาหากินยังไหว ”

อนาคตที่ยังมองไม่เห็น

หลังประสบอุบัติเหตุมานานนับปี ชีวิตของศิริรัตน์ก็เปลี่ยนรูปแบบไปอย่างสิ้นเชิง เธอกลายเป็นเด็กอยู่ติดบ้าน ผิดกับเมื่อก่อนที่ชอบสังสรรค์กับเพื่อนๆ เป็นประจำหลังเลิกเรียน นับเป็นความสุขของเด็กวัยรุ่นซึ่งอยู่ในช่วงติดเพื่อน

เมื่อต้องกลายเป็นคนพิการ เธอก็หมดความเชื่อมั่น กระทั่งตัดสินใจดร็อปเรียน และคิดว่าจะไม่กลับไปเรียนที่เดิมอีก เนื่องจากไม่สามารถทนสายตาดังคำถามจากเพื่อนๆ และคนรอบข้าง เธอยอมรับว่าอาย เพราะเคยมีทุกอย่างเหมือนคนอื่น เคยเดิน วิ่ง เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว เล่นกีฬา ทำกิจกรรมได้ทุกอย่างไม่ต่างจากเพื่อน

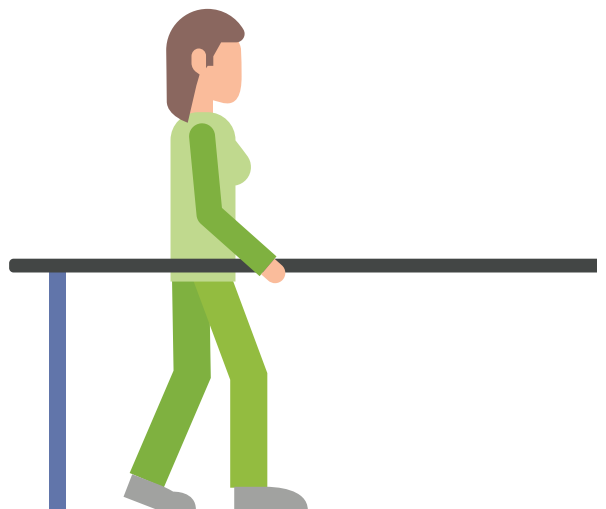
มาวันนี้ แม้แต่จะขึ้นบันไดโรงเรียนก็ยังไม่มั่นใจว่าจะทำได้ กลายเป็นเรื่องยากที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก

“หนูไม่อยากกลับไปเรียนที่เดิมอีกแล้ว รู้สึกเหมือนเราเป็นตัวประหลาดในโรงเรียน ถ้าไป ใครๆก็ต้องมอง ไม่อยากไปเจอภาพอย่างนั้น เปลี่ยนทีไปเลยดีกว่า

ตอนพ่อไปแจ้งทางโรงเรียนเรื่องหนูประสบอุบัติเหตุ ครูยังแนะนำว่าให้เรียนต่อสายอาชีพน่าจะดีกว่า ถ้าสนใจให้เลือกที่เรียน แล้วทางโรงเรียนจะดำเนินการให้ หนูเลยตั้งใจจะย้ายไปอยู่กับย่าที่อุดรฯ เริ่มเรียน ม.๔ ใหม่ที่นั่นดีกว่า ”

แม้สาวน้อยจะมีจิตใจเข้มแข็ง สามารถยอมรับความจริงอันโหดร้ายที่เกิดขึ้น ทั้งยังก้าวข้ามความอ่อนแอ ยอมรับสภาพความพิการจนสามารถปรับตัวรับใจ ใช้ชีวิตพึ่งพาตัวเองได้ แต่เธอก็ยังอ่อนต่อโลก ยังแคร์สังคม และให้ความสำคัญกับเรื่องรูปร่างหน้าตาตามกระแสผู้หญิง

เธอจึงอยากไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในที่ที่ไม่เคยมีใครเห็น ไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อน น่าจะช่วยให้ความรู้สึกดีขึ้นกว่าต้องย้อนกลับไปอยู่ในสังคมเดิม สิ่งแวดล้อมเดิมๆ

“
มาถึงตอนนี้
ความฝันของหนู
ก็เปลี่ยนไป
ที่เคยคิดไว้ว่า
อยากเป็นนางแบบ
คงเป็นไปไม่ได้แล้ว
”

เธอพูดถึงความตั้งใจเดิมซึ่งหลงสลาย
ไปพร้อมกับขาข้างซ้ายด้วยน้ำเสียงเนิบๆ
แววดานิ่งสงบอย่างคนที่ทำได้แล้วว่าสิ่งที่
ผ่านไปจะไม่หวนคืน

“ แม้เวลาจะผ่านไปเป็นปีแล้ว แต่หนูยัง
อยู่ในช่วงปรับตัว ปรับใจ ยังมองอนาคต
ตัวเองไม่ออกเลย ”

คงเป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนที่ผ่านมา
พบความเปลี่ยนแปลงชนิดหนักหนาสาหัส
ซึ่งต้องใช้เวลายืดเยื้อและต้องต่อสู้กับทบท
สอบใหม่ๆที่ไหลบ่าเข้ามาเรื่อยๆ จนไม่อาจ
คาดเดา และมองไม่เห็นภาพในวันข้างหน้า

แต่หัวใจที่เข้มแข็ง และความมุ่งมั่นที่จะ
ใช้ชีวิตได้เยี่ยงคนปกติ ก็นับเป็นสิ่งที่ดีที่สุด
แล้วในวันนี้

แม้ว่าเธอไม่อาจลืมเหตุการณ์ในวันนั้น
วันที่ทำให้เธอได้รับบทเรียนราคาแพง จน
ต้องนำมาสอนใจตัวเองว่า

“
เราไม่ควรใช้ชีวิต
อย่างประมาท
เพราะถ้าพลาดแล้ว
มันเอาคืนมาไม่ได้
”

เรื่องที่

๑๑

วันที่ลูกไม่กลับบ้าน

บทเรียนที่เล่าไปด้วยน้ำตา

๑๐๙

ห้องนอนขนาดกลางห้องนั้นยังอยู่ในสภาพเดิม ข้าวของเครื่องใช้วางอยู่ตามปกติ รวมทั้งหนังสือเรียน กีตาร์ตัวโปรด เตียงนอนยังมีผ้าคลุมเรียบร้อย เหมือนรอเจ้าของห้องกลับมาจากโรงเรียนเหมือนเช่นทุกวัน

แม้ว่าหลังจากวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๘ นานเกือบปีแล้วที่น้องก๊อด ภาณุวัฒน์ แซ่ก๊ก เด็กหนุ่มผิวขาว ร่างสูงโปร่งวัย ๑๖ ปีกว่า นักเรียนโรงเรียนส่องแสงพาณิชย์การ จะไม่กลับมาบ้านอีกเลย

วงเดือน จินดาวงศ์ ยังคงทำใจไม่ได้กับการจากไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุของลูกชายคนกลางที่เธอรักและสนิทที่สุดกว่าลูกคนอื่น

นับแต่
ลูกชายจากไป
บ้านหลังเล็กๆ
ที่เคยอยู่กันสองคน
แม่ลูกก็เจ็บ
ปวดจากเคย

เด็กที่เติบโตในบ้าน มอเตอร์ไซด์

วงเดือนหรือสาว เป็นหญิงวัย ๔๐ ปี
ค่อนข้างคล้ำ ร่างสันทัด ท่าทางทะมัดทะแมง
ขยันขันแข็ง แม้จบการศึกษาแค่ ป.๖ เพราะ
ฐานะทางบ้านยากจน ทำให้ไม่ได้เรียนต่อ
แต่ด้วยความหนักเอาเบาสู้ ทำให้เธอฝ่าฟัน
สร้างฐานะมาด้วยตนเอง จนมีหลักฐานบ้าน
ช่อง และร้านขายมอเตอร์ไซด์ในตลาดพะตง
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ถึงไม่ใช่อำนาจใหญ่ แต่
กิจการของเธอก็ดำเนินมาด้วยดี

แต่เล็กแต่น้อยมาแล้วทั้งวัยเด็กจนวัย
ทำงาน แม้เมื่อครองคู่อยู่กับสามีที่มีเชื้อ
สายจีน แต่เธอก็เป็นเสาหลักของบ้าน อดทน
เก็บออม สร้างทุกอย่างไว้เพื่อลูก หวังให้
ลูกได้มีการศึกษา ไม่ต้องเดือดร้อนลำบาก
เหมือนแม่ที่แทบไม่มีความรู้อะไร

แม้เมื่อต้องแยกทางกับพ่อของลูกเมื่อ
๔ ปีก่อน วงเดือนก็ยังกักกิจการที่เคยทำอยู่ให้
กับฝ่ายชาย ส่วนเธอมาตั้งต้นเปิดร้านใหม่
พึ่งลำแข้งตนเองโดยไม่เคยหวั่นกลัวความ
ยากลำบาก

วงเดือนต้องอยู่ตามลำพังคนเดียว ทุก
เช้าที่ล้างหน้าแปรงฟัน เริ่มต้นชีวิตวันใหม่
เธอจะพูดคุยกับรูปของลูกชายทุกวัน จนม
ขบเคี้ยวที่กอดชอบยังคงวางไว้ในห้องครัว

รวมถึงยาฉีดรักษาเบาหวานในตู้เย็นที่
ลูกชายต้องฉีดด้วยตนเองทุกวัน วันละสอง
หน เช้า-เย็น เพื่อกันเชื้อ เพราะก๊อดมีระดับ
น้ำตาลในเลือดสูงถึง ๖๐๐ เหมือนลูกชายยังมี
ชีวิตอยู่ไม่ได้จากไปไหนไกลห่าง อย่างน้อยก็
ในหัวใจของแม่คนนี่

“สาวเป็นคนสตรู แต่งงานมาอยู่ก็ได้
๒๒ ปีแล้ว เพราะมาได้แฟนเป็นคนที่ดี เมื่อ
แรกเราเปิดร้านเสริมสวย อีกร้านที่อยู่ติด
กันเป็นร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ของแฟน
ตอนหลังเราก็เอารถมอเตอร์ไซด์มาขาย
หน้าร้านด้วย ร้านเราเป็นร้านสังกะสี ปลูก
โรงเรือนขึ้นมาเอง เวลาแฟนไปอาบของ เรา
ก็ช่วยดูหน้าร้าน

วันที่ลูกไปกลับบ้าน

๑๑๐

พอตอนหลังอยู่ๆไป เรื่องขายรถก็ต้องมีการต่อทะเบียน โอนรถให้ลูกค้า เราเลยต้องหยุดกิจการร้านเสริมสวย เพื่อไปช่วยงานที่ร้านมอเตอร์ไซค์ เลยมาขายรถมอเตอร์ไซค์เพื่อน จัดไฟแนนซ์เอง ส่วนมากลูกค้าเราเป็นพวกแรงงานต่างด้าว แกว่นี้มีโรงงาน คนพม่าเยอะ แต่ถ้าเป็นคนไทยเราจะขายเงินสด

หลังแยกทางกับพ่อของลูก บ้าน ๔ หลังที่เก็บหอมรอมริบมาด้วยกัน เธอโอนให้เป็นสมบัติของลูกทั้งหมด ลูกคนโตวัย ๒๑ ขณะนี้เป็นทหารเกณฑ์อยู่กรุงเทพฯ ส่วนก๊อต ลูกชายคนกลาง และลูกสาวคนเล็กเรียนอยู่ที่โรงเรียนสองแสงพาดิษการ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนมีชื่อใกล้บ้าน ย่านตลาดพระตง

หลังจากแยกทางกับพ่อของลูก ก๊อต ลูกชายคนกลางอยู่บ้านกับแม่ เป็นบ้านหลังน้อยที่สร้างอย่างง่าย ๆ ไม่ได้หรูหรา แต่ก็พออยู่สบาย บ้านหลังน้อยอยู่ใกล้ร้านมอเตอร์ไซค์ และโรงเรียนที่ลูกเรียนอยู่ แต่ลูกก็ยังไปมาหาสู่และไปค้างบ้านพ่อ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกันบ้างอยู่บ่อยๆ

น้องก๊อตเป็นเด็กเรียนดี ภาษาอังกฤษเก่ง ช่วงปิดเทอม สาวชอบพาลูกๆ ไปเที่ยวมาเลย์ สิงคโปร์ หรือตามต่างจังหวัด แม่เรียนหนังสือมาน้อย ก็อยากให้ลูกๆ ได้เรียนเต็มๆ น้องก๊อตเป็นเด็กเรียนร่อย มีสัมมาคารวะ ตอนก๊อตลูกแม่ชอบกินลำโพงมาก

พออยู่ ม.๒ ลูกบอกไม่รู้เป็นไง มันเหนื่อย เพลีย ไม่มีแรง เลยพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล ตอนนั้นลูกนอนตัวซิดๆ พอหมอกระดุกจะห่อเนื้อแล้ว ตาก็พลิก พยาบาลวัดระดับน้ำตาล พบว่าลูกเป็นเบาหวาน น้ำตาลขึ้น ๖๐๐ กว่า ทำให้ต้องฉีดยาก็หน้าท้องทุกวัน วันละสองหน เข้า-เย็น ตอนแรกแม่ก็ฉีดยให้ แต่หลังๆ ก็ฝึกให้เขาฉีดยเอง

ก๊อตเป็นเบาหวานแต่อายุยังน้อยมาก และระดับน้ำตาลในเลือดสูง ชอบเล่นกีตาร์ ไม่ใช่เด็กชอบเล่นกีฬา ซ้อมมอเตอร์ไซค์เป็นตั้งแต่อยู่ ป.๖ เริ่มจากรดสก๊อตเตอร์คันเล็กๆ ก่อน ปกติที่บ้านขายรถมอเตอร์ไซค์อยู่แล้ว เด็กหนุ่มจึงขอแม่ขับรถไปโรงเรียนเอง เพราะบ้านกับโรงเรียนอยู่ห่างกันแค่ราวสองกิโลเมตรเท่านั้น ผู้เป็นแม่มองว่าบางครั้งเธอออกไปทำงานที่ร้านแต่เช้า การที่ลูกขับรถไปโรงเรียนเองจึงถือว่าเป็นความสะดวก

**พ่อกับแม่เปิดกิจการ
ร้านมอเตอร์ไซค์
เด็กๆ เติบโตมาและ
คุ้นชินกับรถมอเตอร์ไซค์
แต่แล้ววันหนึ่ง
อุบัติเหตุขณะอยู่บ้านอาน
มอเตอร์ไซค์ก็พรวด
ล้มหายใจของลูกชายคนกลาง
ของบ้านไปอย่างไม่อาจทวนคืน**

วันเกิดเหตุ

เย็นวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๔ หลังออกจากโรงเรียนราว ๕-๖ โมงเย็น ก๊อตแฉะไปนอนเล่นบ้านพ่อ ปกติเด็กหนุ่มจะไปมหาสารและเล่นกับพี่น้องที่บ้านพ่อทุกวันเป็นปกติ ทั้งบ้านพ่อ บ้านแม่ และโรงเรียนอยู่ไม่ไกลกันในรัศมีไม่เกินสองกิโลเมตร ขณะที่นั่งนอนอยู่มีเพื่อนของพี่ชายแฉะมาขอให้ช่วยพาไปส่งที่ท่ารถ บขส. หาดใหญ่ ที่อยู่ห่างออกไปราว ๑๖ กิโลเมตร

หลังจากส่งเพื่อนของพี่แล้ว เด็กหนุ่มขับรถมาตามลำพังช่วงขากลับ ขณะมาถึงหน้าโรงงานแห่งหนึ่งริมถนนสายเอเชีย อีกราว ๕๐๐ เมตรจะถึงบ้าน ก็เกิดอุบัติเหตุขึ้นกับลูกชายคนกลางของวงเดือน

ชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์เล่าให้เธอฟังในภายหลังว่าก๊อตถูกรถกระบะกระแทกกับรถมอเตอร์ไซด์ที่ขับอยู่ ทำให้รถเสียหลัก เด็กหนุ่มกระเด็นออกจากรถไปอยู่กลางถนน ขณะที่รถกระบะอีกคันที่ขับตามหลังมาเหยียบเข้าอย่างจังที่ขา จนขาข้างหนึ่งหักถึงเชิงกราน แม้ก๊อตไม่ถึงกับศีรษะบวม แต่ก็มีแผลที่หน้าผากและรอบตาเขียวช้ำ

“

มีเพื่อนเป็น อปพร. ส่งไลน์มาบอกว่าน้องก๊อตโดนรถชนขาหัก ตอนนั้นราว ๑ ทุ่มเศษ วันนั้นราวเที่ยงวัน ยายกวอดของลูกเสียชีวิต เราไปอาบน้ำศพตอนบ่ายสอง บ่ายสาม ถึงบ้านราว ๖ โมงกว่า เพื่อนไลน์มาบอกว่ามีการนำตัวลูกเราส่งโรงพยาบาล มอ.แล้ว เราร้อนใจรับออกรถตามไป ถึงโรงพยาบาลเกือบสามทุ่มแล้ว เจอลูกที่ห้องฉุกเฉิน ลูกแค่มีบาดแผลที่ขา ตามลำตัวไม่มีแผลอะไรเลย แต่ก็หน้าผากมีแผล และตาบวมปิด ขอบตาสองข้างเขียวหมดเลย ลูกบอกว่าเขาหายใจไม่ออก ตอนนั้นมีสายออกซิเจนครอบไว้

เราคิดว่าลูกน่าจะรอด ไม่คิดว่าลูกจะเสียชีวิต เพราะลูกยังพูดได้ และมีสติอยู่ แต่พอหมอบอกว่าลูกต้องเข้าผ่าตัดด่วน เพราะมีเลือดคั่งอยู่ข้างใน ถ้าไม่ผ่าตัดไม่รอด ถ้าผ่าตัดมีเปอร์เซ็นต์รอด ๕๐-๕๐ เราถามหมอว่าขนาดนั้นเลยหรือ แต่ก็เชื่อยินยอมให้หมอผ่าตัดได้

”

หลังจากนั้นมีการพาน้องก๊อตไปเอ็กซเรย์ และเซ็นเข้าห้องผ่าตัดตอนประมาณเที่ยงคืน ผู้เป็นแม่รออยู่หน้าห้องผ่าตัดด้วยความกระวนกระวายใจ ขณะอยู่ในห้องผ่าตัด หมอบอกว่าลูกชายเธอยังมีเลือดออกในลำไส้ แม้จะห้ามเลือดแล้วก็ตาม การเสียเลือดมากทำให้น้องก๊อตช็อคและหยุดหายใจไปสองรอบ หมอต้องช่วยปั๊มหัวใจถึงสองหน

พอออกจากห้องผ่าตัด หมอบอกว่า เขาห้ามเลือดแล้ว แต่ยังมีเลือดออกในลำไส้อยู่ หลังออกจากห้องผ่าตัดก็พาไปเอ็กซเรย์อีก เราเห็นพятаที่หลอดเลือดมีแต่รอยเลือด ไม่รู้ว่าเลือดในถุงเลือดที่แขวนอยู่หรือเลือดลูกเรา หมอบอกว่าเขาปั๊มหัวใจลูกไปสองหน แล้วถามว่าถ้าลูกเราหยุดหายใจอีกหน จะให้ปั๊มขึ้นมามากไหม เรามบอกว่าถ้าบ่นไม่ไหวจริงๆ ก็ปล่อยให้เขาไปสบายดีกว่า เราไม่ย้อแล้ว

“

ประมาณตี ๓ เราเดินตามเตียงที่เขาเข็นลูกไปห้องเอ็กซเรย์ น้องไปเสียที่ห้องเอ็กซเรย์ ประตูลูกปิดไม่สนิท เราเห็นภาพที่หมอเขาช่วยกันเต็มที่ ประมาณตี ๓ กับอีก ๑๕ นาที หมอก็เดินออกมาบอกว่าน้องจากไปแล้ว

”

หมอบอกเธอว่าขณะนั้นน้องก๊อตมีระดับน้ำตาลในเลือดสูงถึง ๑๒๐๐ และมีบาดแผล หมอยังถามเธอต่อว่าวันนี้ลูกฉีดยาเบาหวานไปกี่ซีซี เธอไม่รู้ รู้แค่ว่าฉีดยาทุกวัน เช้า-เย็น

วงเดือนได้แต่ยืนร้องไห้ให้กับการจากไปอย่างกะทันหันของลูกชายคนกลาง เป็นการจากไปอย่างกะทันหันเกินจะทันตั้งตัว บริษัทกลางคุ้มครองอุบัติเหตุตาม พรบ. ช่วยเงินมา ๓๐๐๐๐ บาทเป็นค่าทำศพ วงเดือนขอรถมอเตอร์ไซด์คันที่ลูกขับคืนมาจากโรงพัก ส่วนคดีความไม่มีการติดต่อใดๆ จากทางตำรวจ ทั้งเธอก็ไม่ได้นัดใจจะไปสนใจไถ่ถาม

“

จุดที่ลูกเสียชีวิตเกิดอุบัติเหตุบ่อยมาก หลังจากนั้นราว ๒๐ วัน เจ้าของโรงงานพลาสติกขับรถเก๋งไปชนท้ายรถโมโตคันที่จอดอยู่ มีคนตายอีกราย

”

วงเดือนเล่า พลังชี้ให้ดูจุดที่เกิดเหตุ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพ่อของน้องก๊อต

“
**ลูกจากไปแล้ว
เราก็เหมือนร่าง
ที่ไม่มีวิญญาณ
ต่อไปนี้เราจะไม่ได้คุย
กันอีกแล้วหรือ**
”

พื่อน้องก๊อตจากไป ลูกคนโตก็ไปบวช
อยู่ ๓ เดือน สึกจากบวชก็อยู่บ้านเป็น
เพื่อนเราอยู่ ๑๓ วัน จากนั้นก็ไปเกณฑ์
ทหาร เราเหมือนอยู่ตัวคนเดียว

ในฐานะแม่ผู้สูญเสียลูกไปในอุบัติเหตุ
วงเดือนบอกว่าอยากให้คนใช้รถขับซื้ออย่าง
ระมัดระวัง เพราะเมื่อมีการสูญเสียเกิดขึ้น
เป็นเรื่องที่ทำให้ใจรับได้ยากสำหรับคนที่อยู่
ข้างหลัง

“
การสูญเสียลูกเหมือนเราสูญเสียทุก
อย่าง หัวอกแม่มันทรมานกำลังใจ เราทำทุก
อย่างเพื่อลูก สร้างฐานะเพราะอยากทำ
ไว้ให้ลูก พอไม่มีลูกเหมือนมันท้อ ไม่รู้จะ
สู้ไปทำไม น้องก๊อตอยู่ใกล้ชิดแม่มากกว่า
ลูกอีกสองคน เป็นเพราะเขามีโรคประจำ
ตัวด้วย เขาไม่แข็งแรงเหมือนพี่น้อง
”

เราไม่คิดว่าลูกจะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ
คิดว่าเขาอาจช็อคในอ้อมกอดเรามากกว่า
พอมารู้ว่าลูกเสียชีวิตมันเร็วมาก ตั้งหลัก
ไม่ทัน

“
**อยากให้คนขับรถ
ระมัดระวังกัน
มากกว่านี้
เพราะเวลาเกิดเหตุ
มันทำใจรับยาก
ทุกวันนี้ก็ยังทำใจไม่ได้
ชีวิตมันเหวี่ยงและ
เจ็บมาก
เมื่อไม่มีลูกอยู่ด้วย**
”

ในบ้านหลังน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างที่เตือนใจให้ระลึก
ถึงลูกยังคงอยู่ คล้ายจะรอเจ้าของห้องกลับ
มาเหมือนเมื่อวันวาน...

อุบัติเหตุอาจพรากชีวิตของลูก
ไปจากเธอ แต่ไม่อาจพราก
ความทรงจำและความรัก
ไปจากหัวใจแม่ได้...ชั่วชีวิต

วันที่ลูกไม่กลับบ้าน

๑๑๔

เรื่องที่

๑๒

ลมหายใจที่เจียบจัน

บทเรียนที่เล่านำตา

๑๑๕

นับแต่ ศรสวรรค์ ตะวันหะ หรือนวล
นิล ลูกสาวคนเดียววัย ๑๕ จากไปด้วย
อุบัติเหตุ ขณะนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์แฟน
หนุ่ม เวลาผ่านไปกว่า ๔ เดือนแล้ว แต่ สง่า
ตะวันหะ ผู้เป็นพ่อยังทำใจได้ยากเย็นนัก

ชีวิตที่เหลืออยู่ในบ้านเพียงสองคนกับ
แม่เฒ่าวัย ๘๙ ที่ดวงตาฝ้าฟาง หูเริ่มตึง
ทำให้ชายร่างสูงใหญ่วัย ๔๔ รู้สึกเจียบเหงา
วันๆ จมอยู่กับความเจียบจัน เหมือนอยู่ไป
วันๆ ไม่มีลูกคอยพูดคุยเล่นหัวด้วยเหมือน
ก่อน เป็นความเจียบที่คล้ายคนเหลือเพียง
เศษซากชีวิต

ไม่เพียงการ
จากไปของลูก
แต่หลานน้อย
ที่อยู่ในท้องแม่
ได้ราว ๓ เดือน
ก็ไม่มีโอกาส
ได้เกิดมา
ล้มตายดูโลก

บ้านแห่งความทุกข์

สง่าเป็นคนบ้านหนองค่าย อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ แถวละแวกบ้านพูดจาสื่อสารกันด้วยภาษาเขมร เคยเป็นทหารเกณฑ์อยู่ที่ค่ายธนະรัธต์ ปรานบุรี หลังปลดประจำการก็สมัครเป็นยามอยู่ที่กรุงเทพ ฯ ได้เพียงปีเดียวอาการหูแว่ว ประสาทหลอนก็เริ่มมีขึ้น บางครั้งพูดคุยอยู่คนเดียว แม้จนทุกวันนี้สง่าก็ยังต้องกินยารักษาตัวอยู่ตลอด

โลกที่สง่ามองว่าช่างยากเย็นแสนเข็ญทั้งเงินทองและความสุขมาเกือบชั่วชีวิต หากแม่เฒ่าจากไป บ้านทั้งบ้านคงเหลือเพียงตนเองเพียงลำพัง ยังดีที่พอมีญาติๆ อยู่รอบบ้านพอได้พึ่งพาดูแลกันได้ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อุ่นใจเหมือนที่เคยเป็น

เมื่อไม่กี่ปีก่อน เมียคู่ชีวิตที่ร่วมทุกข์ร่วมยากมาด้วยกันก็จากไปด้วยโรคหัวใจ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ไม่กี่ปีหลังการจากไปของแม่ ลูกสาวก็มาตายจากไปอีกคน ตนเองก็ใช้จะแข็งแรง ทำงานได้เหมือนคนปกติ สง่าเป็นโรคประสาท ต้องกินยาหมอมอยู่ประจำทำให้วังเวงเหงาหวานอน ไม่อาจใช้ชีวิตหรือทำงานได้อย่างคนปกติ ทุกวันนี้เขาอยู่กับแม่เฒ่ายังชีวิตด้วยเงินเบี้ยผู้พิการสองคนรวมกันราว ๑๐๐๐ บาทเท่านั้น คำว่าความสุขช่างสะกดได้ยากเย็น มากกว่านั้นสง่าแทบไม่เคยได้รับรู้ความหมายของมัน

ในวัย ๓๐ กว่า สง่าเริ่มต้นชีวิตคู่กับสาวบ้านเดียวกัน อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ภรรยา มีสุขภาพไม่ดีนัก เป็นลั่นหัวใจรั่ว ความดันโลหิตสูง และเบาหวาน สองคนพัวเมียช่วยกันทำมาหากินตามประสายากด้วยการทำนา รับจ้างเกี่ยวข้าว เป็นกรรมกรก่อสร้าง ครอบครัวยากจน หรือที่ครอบครัวเรียกชื่อ ว่า นวลนิล ลูกสาวคนเดียวของบ้านเกิดมาในสภาพที่ไม่แข็งแรงสมบูรณ์นัก

“

ลูกสาวเป็นเส้นเลือดพันหัวใจ ต้องเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลราชวิถีตั้งแต่อายุได้ ๘-๙ ขวบ อายุไม่เท่าไร พอเล่นๆ อยู่ก็เหนื่อย ชัก ตอนเด็กๆ เขาไม่สบายบ่อย เคยเป็นโรคลมชัก แต่พอไปผ่าตัดอาการชักก็หายไปและแข็งแรงขึ้น พอจบ ป.๖ ที่โรงเรียนใกล้บ้านแล้วก็ไปเรียนต่อที่โรงเรียนสงเคราะห์พิทักษ์หนึ่ง ค่าเทอมปีละ ๑๕๐๐ แต่พ่อไม่มีเงินจ่าย แม่ก็ตายไม่มีเงินส่งให้ลูกเรียนต่อ ลูกเลยต้องออกมาทำงาน

”

ส่งกับแม่ของลูกทำงานอยู่ที่บ้านมาตลอดในช่วงหลัง มียายช่วยเลี้ยงหลานให้ตั้งแต่เล็กๆ หลังออกจากโรงเรียน ลูกสาวก็ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน หุงข้าวหาลาฟอนเบากระะ บางครั้งหากมีงานก็ไปรับจ้างล้างถ้วยจานบ้าง รับจ้างเกี่ยวข้าวบ้าง ได้ค่าแรงวันละราว ๑๕๐-๒๐๐ บาท

ศูนย์รวมของเด็กวัยรุ่นที่บุรีรัมย์อยู่ที่สนามโม่บาย สเตเดียม เด็กสาวผิวดำแต่งร่างสูงอย่างนางฉลิก็ชอบไปชุลุกอยู่ที่นั่นในยามไม่มีอะไรทำ เธอพบกับเจษฎา เด็กหนุ่มวัย ๑๖ คนบ้านห้วยราช บุรีรัมย์ หลังจากคบหากันได้ไม่กี่เดือน ฝ่ายหญิงก็ย้ายไปอยู่บ้านแฟนหนุ่ม และกลับมาเยี่ยมพ่อที่บ้านเป็นครั้งคราว

“

ผมรู้ว่าเขาไปเที่ยวแล้วเจอกัน ทางบ้านเราไม่เคยเห็นหน้าผู้ชาย ยังไม่ได้คุยกับทางพ่อแม่เขาเรื่องมาผูกข้อไม้ข้อมือเลย ก็มาเกิดอุบัติเหตุเสียก่อน รู้แต่ว่าผู้ชายทำงานก่อสร้าง เวลาลูกมาบ้านก็มาคนเดียว ไม่เคยพาแฟนมาด้วย

”

**นำเศร้าที่กว่า
สง่าจะได้พบหน้า
แฟนของลูกสาว
เป็นครั้งแรก
ก็เมื่อ
งานศพของลูก**

หลานที่ไม่ได้ลืมตาโลก

วันหนึ่งของเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๔ นวลนิล ลูกสาวโทรศัพท์ที่มากบอกพ่อว่าจะแวะมาหา เพื่อขอเงิน ๑๐๐๐ บาท เธอกับแฟนจะเดินทางไปทำงานด้วยกันที่ปากช่อง เพราะอยู่ที่บ้านไม่ค่อยมีงานการอะไรให้ทำ

ขณะโทรศัพท์มา เป็นเวลาราวทุ่มกว่า ผู้เป็นพ่อคอยอยู่ที่บ้าน คิดว่าอีกไม่นาน ลูกสาวคงเดินทางมาถึง ไม่นานนักก็มีเสียงโทรศัพท์จากทางโรงพยาบาลบุรีรัมย์แจ้งมาว่าลูกสาวประสบอุบัติเหตุอยู่ที่โรงพยาบาล เหตุเกิดแถวถนนในหมู่บ้าน บ้านโคกเหล็กหลักกิโลเมตรที่ ๑๙-๒๐ ใกล้บ้านของเจษฎา ห่างจากหัวขรรขรว ๒๐ กว่ากิโล

ผู้พบเห็นเหตุการณ์เล่าให้ฟังภายหลังว่า ผู้ขับมอเตอร์ไซค์คือเจษฎา ส่วนนวลนิลนั่งซ้อนท้าย ทั้งคู่ไม่ได้สวมหมวกกันน็อค ขณะที่เจษฎากำลังขับรถ มอเตอร์ไซค์ก็คันซ้าย ย้อนศรมากะทันหัน คนขับเป็นชายวัย ๖๐ กว่า มีลูกวัย ๑๑ ขวบนั่งซ้อนท้ายมา เผอิญรองเท้าเด็กหล่น พ่อจึงเลี้ยวรถกลับ โดยสั่งให้ลูกรออยู่ที่ข้างถนน เพื่อขับย้อนศรมาเก็บรองเท้าให้ลูก จึงเกิดชนกับรถของเจษฎาที่ขับมาทางตรง

หน่วยกู้ภัยที่ประสบเหตุแยกพาแฟนของลูกสาวไปส่งที่โรงพยาบาลหัวขรร และส่งตัวศรสวรรค์ซึ่งมีอาการหนักมายังโรงพยาบาลจังหวัดบุรีรัมย์

เมื่อผู้เป็นพ่อไปถึง ลูกสาวก็ถูกพาเข้าห้องไอซียูแล้ว เด็กสาวอยู่ในสภาพไม่รู้สีกตัว กะโหลกร้าว ขาซ้ายหัก มีแผลตามศีรษะและบริเวณใบหน้า ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ

“

หมอบอกว่าสมองไม่ทำงานตั้งแต่แรกแล้ว จึงไม่ได้ผ่าตัดสมอง ให้ญาติทำใจ

”

ลมหายใจที่เงียบงัน

๑๑๘

ส่งย้ายอนเหตุการณั้ในช่วงนั้น ในระหว่างนั้นผู้เป็นพ่อเฝ้าลูกอยู่ที่โรงพยาบาลตลอด แม้รู้ว่าอาการของลูกเจียนอยู่เจียนไป แต่หนุ่มใหญ่ผู้นี้ก็ได้แต่หวังว่าอาจจะมีปาฏิหาริย์ที่ช่วยให้ลูกรอด

แต่ปาฏิหาริย์ที่ว่าก็ไม่เป็นจริง นอกจากลูกไม่ฟื้นคืนสติแล้ว ขาข้างที่หักยังบวมพองและกลายเป็นสีม่วง เขียว เพราะไม่มีเลือดไปหล่อเลี้ยง

เช้าวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ทางโรงพยาบาลโทรมาแจ้งข่าวทางบ้านว่าศรสวรรค์จากไปในเวลาเช้าวรา ๖ โมงเศษ แต่ไม่มีใครอยู่บ้าน ขณะนั้นส่งกำลังอยู่ในระหว่างเดินทางไปโรงพยาบาล

“

หมอบอกว่าเด็กที่อยู่ในท้องเสียแล้ว
พอลูกออก แม่ก็เสียเลย เด็กตัวเล็ก
ประมาณเท่านิ้วมือ แต่ไม่รู้ว่าทงูหรือ
ชาย จะให้หมอทำยังไง ผมพูดกับลูกว่า
ให้ลูกไปสบายนะ ลูกไม่รู้สึกลัวหรือ เรา
บอกกับลูกไปอย่างนั้นแหละ หวังว่าเพื่อ
เขาจะรับรู้ได้ เราเอาศพลูกกับหลานมา
ทำพิธี ศพเด็กวางไว้บนอกแม่ในโลง มา
ทำพิธีงานศพที่บ้าน

ทางบ้านเรานิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน
นิยมนิยมนำศพไว้ที่บ้าน

”

ผู้เป็นพ่อบอกเล่า
ถึงวันที่สูญเสียครั้งใหญ่ในชีวิต

“

พวกเราญาติๆ สลับกันไปเฝ้าเป็น
เพื่อนพ่อเขาที่โรงพยาบาล กลัวแจะ
ช็อก เห็นแล้วสงสาร แกทำอะไรไม่ถูก
เห็นแกร้องไห้ตกใจ เสียใจ หน้าแกซีด
ตัวสั่น พอลูกเสียมีแต่หน้าตาคลอเบา พวก
ญาติๆ ก็ช่วยกันดูแลเป็นเสียงจากเครือ
ญาติใกล้บ้าน ทุกวันนี้ญาติๆ ยังมีน้ำใจ
ช่วยกันดูแลสง่าที่มีอาการเจ็บป่วยทาง
จิต หาข้าวหาปลาแบ่งปันกันกินไป
ตามประสาญาติ

”

คืนวันที่เจ็บจน

ในงานศพที่จัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ทาง
เทศบาลช่วยเหลือเรื่องโลงศพ ขณะที่บริษัทกลาง
ประกันภัยช่วยค่ารักษาพยาบาล ๒ หมื่นบาท
และช่วยค่าทำศพอีก ๓๕๐๐๐ รวมกับเงิน
ฌาปนกิจของหมู่บ้าน พอได้ใช้จ่ายในงานศพ

ทุกวันนี้คุณธรรมเป็นอัมพาต ยังไม่สามารถ
ให้การได้ ทั้งรถของคุณธรรมยังขาดส่งประกัน
ทางคุณธรรมไม่ได้ช่วยค่าเสียหายใดๆ ทั้ง
สิ้น ส่วนแฟนของลูกสาว ซึ่งเป็นผู้ขับขี
มอเตอร์ไซด์ ก็ได้บวชอุทิศส่วนกุศลให้เธอ
หลังจากลี้ภัยหนีไปไร่ชาควรวา

“

มีคนบอกว่าเขาไปทำงานที่กรุงเทพฯ
แล้ว ตำรวจเรียกตัวมาสอบปากคำ เขา
ก็บอกว่าเขาก็ผิดด้วยที่ขับรถประมาท
ตอนมางานศพเขาก็มาช่วยงานและขอ
ขมาศพลูก แต่ไม่ได้มาขอโทษกับเรา

”

ทุกวันนี้สง่ามีแต่ความเจ็บเหงา วันๆ
แทบไม่ค่อยได้พูดคุยกับใคร ดีที่มีญาติๆ ช่าง
บ้านช่วยดูแลเป็นเพื่อน

“

ผมยังเศร้าใจ เสียใจ ยังไม่หาย
คิดถึงลูกเลย ปกติอยู่ด้วยกันก็พูดคุย
เล่นหยอกสอกัน เราก็ประสาทไม่ค่อยดี
ลูกก็เสียไปแล้ว เรียกกลับมาอีกไม่ได้
ได้แต่ทำใจ

**ถ้าเป็นไปได้
ผมอยากตาย
แทนลูกด้วยซ้ำ
ลูกกำลังเจริญเติบโต
อายุแค่ ๑๕ ปีกว่าเอง**

ตอนนี้อยู่กันสองคนกับแม่ แม่ก็อายุ
จะ ๙๐ แล้ว ถ้าแม่เป็นอะไรไป ผมก็คง
เหลืออยู่คนเดียวในบ้าน ประสาทก็ไม่ค่อย
ดี กินยาแล้วก็ง่วงนอน เราทำงานเป็น
จ้างกึ่ง ทำให้เราทำงานไม่เต็มที่ คนเขาก็
ไม่ค่อยจ้างเราทำงาน ได้กินเบียร์ซีฟู้ด
เพื่อการสองคนกับยายเดือนหนึ่งประมาณ
พันบิ่ง ชีวิตก็ลำบาก

”

บ้านไม้หลังโหล่ที่แม่เฒ่ากับลูกชายอยู่
ด้วยกันสองชีวิต จึงขาดไร้ทั้งจิตวิญญาณ
แห่งความสุข และเสียงหัวเราะพูดคุย ไม่
เพียงเท่านั้นยังขาดไร้เงินทองเพื่อประคอง
ชีวิต

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นพรากทุกสิ่ง
ไปจากบ้านหลังนี้ และจากหัวใจ
ของสง่า ตะวันหะ พ่อผู้สูญเสีย
อย่างยากจะทวนคืน

....

เรียนรู้เพื่อ ความปลอดภัยก่อน...สตาร์ท

ปัจจุบันเมืองไทยใช้มอเตอร์ไซค์สูงเป็นอันดับ ๓ ของโลก คือราว ๑๙ ล้านคัน แต่ในกลุ่มวัยรุ่นที่ขับขี่มีใบอนุญาตขับขี่เพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น มีสถิติการสูญเสียชีวิตปีละ ๖๐๐๐ กว่าราย บาดเจ็บสองแสนกว่าราย

ตัวเลขเหล่านี้บอกอะไรแก่เราบ้าง ?

สถิติการใช้มอเตอร์ไซค์ยังสูงขึ้น ขณะที่อุบัติเหตุก็เพิ่มสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว เราเรียกขานมอเตอร์ไซค์กันว่าเป็นพาหนะที่ “เนื้อหุ้มเหล็ก” หากเกิดอุบัติเหตุ โอกาสเจ็บตัว พิการ หรือเสียชีวิตก็มีสูง ยิ่งหากผู้ขับขี่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ความระมัดระวังยิ่งน้อยกว่าผู้ใหญ่

ความสูญเสียในกลุ่มผู้ใช้มอเตอร์ไซค์ที่ยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ไม่เพียงแต่เป็นความสูญเสียอย่าง ชีวีต ร่างกาย แต่ยังหมายถึงความสูญเสียทางเศรษฐกิจ และในอีกมิติที่สำคัญ คือความสูญเสียทางจิตใจ ที่ไม่สามารถประเมินค่าได้

ตราบใดที่ผู้ใช้รถไม่มีความรู้ในเรื่องยานพาหนะที่ใช้สถิติของความสูญเสียคงยากจะลดลง ความรู้จากนักวิชาการด้านต่างๆ น่าจะเป็นภาพสะท้อนและทางออกในการเข้าถึงปัญหาความสูญเสียเหล่านี้ได้ชัดเจนขึ้น เพื่อให้เราทุกคนที่มีส่วนร่วมในการใช้รถใช้ถนนได้เข้าใจและใคร่ครวญ เพื่อเป็นบทเรียนของการตั้งสติ ก่อนสตาร์ท...

รศ. ดร. สายประสิทธิ์ เกิดนิยม อาจารย์และนักวิจัย หลักสูตรวิศวกรรม การประเมินและความปลอดภัยยานยนต์ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกลและกระบวนการ คณะบัณฑิตวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตรนานาชาติสิรินธร ไทย-เยอรมัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ผู้คลุกคลีอยู่กับองค์ความรู้ในการวิจัยด้านความปลอดภัยของยานยนต์มานานปี ให้ข้อสังเกตว่ารถเล็กเช่นมอเตอร์ไซค์อาจมีอันตรายในการขับขี่หรือการควบคุมของตัวรถ ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย โดยเฉพาะชิ้นส่วนอุปกรณ์บางอย่างที่ผู้ใช้ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นมักนิยมนำมาปรับเปลี่ยนใช้ โดยมุ่งที่การ

ตกแต่รถเพื่อความสะดวก หรือความเร็ว โดยไม่สนใจหรือตระหนักถึงการ
รักษาสภาพรถ หรือผลกระทบในแง่การใช้งานอย่างปลอดภัย แต่การ
เปลี่ยนยางหรือชิ้นส่วนบางชิ้นก็มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุได้ เช่น การใช้
ยางขนาดเล็กทำให้รถวิ่งได้เร็วขึ้นก็จริง แต่ข้อเสียของยางขนาดเล็กก็ส่ง
ผลให้รถเกาะถนนได้น้อยลง

ผู้จะใช้รถควรจะมีความรู้เรื่องรถและรู้ไปถึงเหตุปัจจัยที่จะส่งผล
ต่อการเกิดอุบัติเหตุได้ด้วย เช่น การเปลี่ยนล้อรถ ยางรถ การควบคุม
ระบบเบรกของรถ ฯลฯ เมื่อเกิดอุบัติเหตุ ต้องดูว่ารถคันนั้นมีการปรับ
เปลี่ยนจากมาตรฐานเดิมของโรงงานอย่างไร หากผู้ใช้รถมีความรู้เหล่านี้
จะเป็นการช่วยป้องกันอุบัติเหตุได้ หรือข้อสงสัยว่าทำไมรถมอเตอร์ไซด์
บางยี่ห้อ บางรุ่น ถึงเกิดอุบัติเหตุบ่อย เกิดจากสภาพของตัวรถเอง หรือ
เพราะผู้ขับขี่ไปดัดแปลงสภาพเดิมของรถ ต้องวิเคราะห์ให้ชัดเจนในกรณี
ที่เกิดอุบัติเหตุขึ้น ไม่ใช่มีข้อสรุปที่ฟันธงกันแบบหมางมั่วๆ ว่า “เมาแล้ว
ขับ” ซึ่งไม่ใช่สมมุติฐานที่ถูกต้อง

“ ในช่วงเทศกาลปีใหม่ สงกรานต์ ซึ่งมีสถิติอุบัติเหตุและมีการสูญเสีย
สูงมากทุกปี มันมีองค์ประกอบที่เราสามารถนำมาวิเคราะห์ได้ เราควรจะได้
ทำงานในเชิงรุกหรือป้องกันการสูญเสียที่จะเกิดขึ้นในปีต่อไป ไม่ใช่สรุป
ที่อุบัติเหตุเกิดขึ้นเพราะผู้ขับเมาแล้ว หรือเพราะความเร็วของรถ ผมว่าการสรุป
เช่นนี้มันง่ายเกินไป สมมุติเราขับรถที่ความเร็ว ๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถ้า
เราขับรถคันใหญ่ โอกาสล้มก็น้อยกว่ารถคันเล็ก เพราะรถใหญ่คือรถเท่
กับรถเล็กคือมอเตอร์ไซด์มันมีความแตกต่างกัน จริงอยู่ว่าความเร็วอาจมี
ผลต่อการเกิดเหตุ แต่ความเร็วรถในการควบคุมรถที่จะเกิดอุบัติเหตุต่างกัน
ความเร็วของรถไม่ใช่จะทำให้เกิดอุบัติเหตุเสมอไป ”

“ อย่างรถแท็กซี่ยุโรปขับที่ความเร็ว ๒๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถือว่าขับได้
สบาย ในขณะที่รถญี่ปุ่นขับด้วยความเร็วขนาดนี้ไม่ได้ เพราะรถญี่ปุ่นมีน้ำหนัก
เบา ทำมาบางประเทศที่เขาพัฒนาแล้วจึงไม่มีสปีดลิมิต อย่างเช่นในเยอรมัน
เพราะถนนเขาปลอดภัย รถปลอดภัย การขับด้วยความเร็วจึงถือว่าไม่มีผล
ความเร็วจะมีผลก็ต่อเมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้ว ยิ่งขับเร็วมาก ยิ่งเกิดความสูญเสีย
ได้มาก ”

ปัจจุบันการใช้มอเตอร์ไซด์บิ๊กไบค์เป็นที่นิยมเพิ่มขึ้น ข้อนี้อาจารย์
สายประสิทธิ์มองว่าโดยทั่วไปบิ๊กไบค์มีสมรรถนะดีกว่า ปลอดภัยกว่ารถ
มอเตอร์ไซด์ขนาดเล็กก็จริง แต่อุบัติเหตุของรถบิ๊กไบค์ก็เริ่มมีมากขึ้น ปัญหา
อย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุของบิ๊กไบค์คือการควบคุมตัวรถ ผู้ขับขานวน
หนึ่งไม่เข้าใจ มองว่าบิ๊กไบค์ทำความเร็วได้สูง แต่ผู้ขับขี่ไม่ตระหนักว่าการ

ใช้บีกไบค์ซึ่งเป็นมอเตอร์ไซค์ขนาดใหญ่ต้องใช้ทักษะในการขับขี่มากกว่ารถมอเตอร์ไซค์โดยทั่วไป

“ ปกติบริษัทรถเขาจะมีการเทรนนิ่งบีกไบค์โดยตรง เพราะรถใหญ่ต้องใช้ทักษะมากกว่าปกติ ทักษะมีได้หลายแบบ เช่น ทักษะในการควบคุมเบรก มอเตอร์ไซค์คันเล็ก ผู้ขับขี่เป็นผู้ควบคุม แต่รถคันใหญ่สามารถควบคุมได้โดยมีระบบป้องกันการลื่นไถลที่ทำให้เกิดการพลิกคว่ำ ช่วยให้ผู้ขับขี่ควบคุมรถได้ดีกว่า แต่ความยากลำบากคือรถใหญ่จะมีกำลังแรงม้าสูง ทำให้ผู้ขับขี่อาจขาดทักษะในการควบคุมตัวรถ ก็ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้ บีกไบค์บางรุ่นยังมีแอร์เบ็ค เพื่อให้นักขับปลอดภัยขึ้น ”

อาจารย์สายประสิทธิ์มองว่าบริษัทที่ผลิตมอเตอร์ไซค์มีการทำวิจัยเพื่อลดอุบัติเหตุจากผู้ใช้ออเตอร์ไซค์มากมาย แต่บริษัทที่ขายมอเตอร์ไซค์ในเมืองไทยไม่เคยเปิดเผยข้อมูลในส่วนนี้ ทั้งที่เป็นเรื่องความปลอดภัยของผู้ใช้รถโดยตรง

“ ไม่ใช่เรามารณรงค์เรื่องการขับขี่ปลอดภัย แต่บริษัทที่ขายรถในบ้านเราต้องบอกด้วยว่ารถที่ตัวเองนำมาขายมีความปลอดภัยหรือไม่ อย่างไร การเปลี่ยนแปลงมอเตอร์ไซค์ของเราเป็นการเปลี่ยนจากมาตรฐานเขาอย่างไร เมื่อชนแล้วเกิดการสูญเสียระดับไหน สมมุติเราใช้รถมอเตอร์ไซค์ที่ชนกับคนขับมากขึ้น จะทำให้อุบัติเหตุน้อยลง ความรู้ตรงนี้บริษัทรถทำวิจัยจริง แต่ไม่นำมาเปิดเผยให้ผู้บริโภคได้รู้ เพราะกลัวยอดขายรถบางยี่ห้อ บางรุ่นที่ไม่ปลอดภัยตกบ้านเราจึงทำได้แค่เรื่องรณรงค์ประเด็นหลักคือคนขับ เช่นว่าต้องขับไม่เร็วเกินกำหนด ต้องไม่ดื่ม แต่เราไม่มีการตรวจสอบคุณภาพรถ จริงอยู่ว่าถ้าเกิดอุบัติเหตุที่ความเร็วเท่ากัน รถคันหนึ่งจะปลอดภัยมากกว่า บริษัทรถรู้ แต่ผู้ใช้รถไม่รับทราบข้อมูลนี้ ”

การใช้หมวกกันน็อกก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าคิด เช่น กรณีหมวกกันน็อกที่มีคุณภาพต่ำและวิธีการทดสอบหมวกกันน็อกอาจไม่สะท้อนถึงลักษณะการเกิดอุบัติเหตุของบ้านเรา เพราะทุกวันนี้การทดสอบที่ทำอยู่ใช้มาตรฐานสากลมาเป็นหลัก ซึ่งมาตรฐานสากลกับมาตรฐานบ้านเราอาจแตกต่างกัน มันคือโจทย์คนละโจทย์กัน จึงอาจไม่สามารถตอบโจทย์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับบ้านเราได้

“ คนที่กุมฐานข้อมูลนี้สำคัญ น่าจะมีการเชิญนักวิชาการที่ทำวิจัยเรื่องนี้มาร่วมวิเคราะห์ปัญหากันเพื่อหาทางออก มันก็จะเป็นประเด็นที่ว้าวหายแล้วล่อมคอก แต่ที่บ้านเราว้าวหายแล้วยังหายต่อได้ทุกปี เราสูญเสียชีวิตไปทางไหน เรายังไม่รู้สาเหตุที่แท้จริง เราสามารถระงับไม่ถูกจุด เช่น เราพูดกันว่าปัจจัยเรื่องคนขับอาจมีผลในการเกิดอุบัติเหตุ ทุกคนตระหนักหมด พ่อแม่สอนลูกหมด

สิ่งหนึ่งที่สากลเขารู้ เขาเขียนระบุไว้ในทศวรรษแห่งความปลอดภัยคือทุกคนมีสิทธิ์ทำผิดพลาดได้ ผมรู้ ผมไม่เมา ผมต้องใส่หมวก ”

“ วิธีการป้องกันอุบัติเหตุคือเราต้องมองภาพรวมทั้งหมด หาแนวทาง การป้องกันการเกิดอุบัติเหตุอย่างไร เช่น รถประเภทนี้ที่ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุ เยอะ ก็ต้องเอาออกจากระบบ บ้านเรายังไม่มีการหาข้อมูลมาตรฐานของรถ มอเตอร์ไซด์ ที่จริงแล้วโครงสร้างมอเตอร์ไซด์บ้านเราใหญ่กว่ารถจักรยาน นิดเดียว และตำแหน่ง กลไกการเกิดอุบัติเหตุ ผู้ผลิตรถยนต์เขารับว่ารถ ของเขาใช้แล้วปลอดภัยไหม รุ่นนี้ปลอดภัยกว่ารุ่นนี้ เขารับ แต่ไม่เปิดเผย รัฐบาลจึงต้องรู้มากกว่าบริษัทรถ ข้อเสียของทุกรัฐบาลคือการได้ข้อมูลที่ไม่ครบทุกด้าน และไม่มีการบูรณาการในการนำข้อมูลมาสังเคราะห์ กำหนด ทิศทาง ไม่ใช้การรับข้อมูลข้างเดียวอย่างที่เป็นอย่างนี้ ”

ในเมืองไทยยังไม่มีหน่วยงานที่ทำเรื่องวัน สต็อป เซอร์วิสให้กับผู้มีอำนาจ หรือรัฐบาล เช่น วัน สต็อปอย่างศูนย์รถก็ไม่มีความรู้เรื่องยานยนต์ เหมือน ปัญหาเรื่องยางพารา เราขายยาง แต่ไม่เคยมีกลไกที่จะเพิ่มมูลค่าหรือ เชิงภูมิคุ้มกันตัวเอง เราไม่มีการสังเคราะห์ข้อมูลความรู้เพื่อให้ผู้ใช้รถ มอเตอร์ไซด์สามารถใช้รถได้อย่างปลอดภัยขึ้น งานวิจัยประเภทนี้รัฐบาล มักไม่ค่อยสนับสนุน แต่จะไปเน้นสนับสนุนเรื่องการเพิ่มศักยภาพในการผลิต ภาควิทยาศาสตร์มากกว่า เพราะรัฐมองว่านั่นคือการชี้วัดการเติบโตทาง เศรษฐกิจ แต่ไม่เคยคำนึงถึงผู้ใช้รถว่าจะมีผลกระทบต่อชีวิตพวกเขาอย่างไร

“คนชั้นล่างบ้านเราไม่ค่อยมีคุณภาพชีวิต ในกรณีมอเตอร์ไซด์ บาง ประเทศเขาจะมีการวิเคราะห์คุณภาพรถได้มากขึ้น ระดับสากลพยายาม รณรงค์เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพรถ แต่ถ้าในเมืองไทยยังไม่มี การออก กฎระเบียบ อีก ๒๐ ปีก็คงยังไม่เห็นผล คือรถที่ไม่มีคุณภาพจะออกนอกระบบ โดยอายุขัยของรถเอง รถที่มีคุณภาพก็จะได้รับการกลั่นกรองโดยระบบ ของ ประเทศนั้นๆ ที่มีความรู้และเข้าใจ ตระหนักในทุกด้านของความปลอดภัย ใน บ้านเราการประชุมวิชาการเรื่องความปลอดภัยของการใช้รถ เราจัดมาเป็น ครั้งที่ ๑๒ จัดมาเกิน ๒๐ ปีแล้ว เป็นงานระดับชาติ แต่ยังไม่ค่อยได้ทำอะไร เป็นเรื่องเป็นราว เหมือนเราบอกลูกว่า ปืนเป็นสิ่งอันตราย อย่าไปจับ ถามว่า เด็กๆ ที่ไม่รู้เรื่องจะจับไหม เด็กมีโอกาสดังนั้น แล้วทำไมเราไม่ทำวิธีป้องกัน เซฟตี้ ล็อคซี เพื่อป้องกันสำหรับคนที่ไม่ตระหนัก มันเป็นการป้องกันโดยตัวมันเอง”

แม้แต่มาตรฐานหมวกกันน็อกที่บ้านเราใช้กันอยู่ในระดับไหน ต้องดูด้วย ว่าระดับนี้ที่ทำการทดสอบอยู่ สามารถช่วยป้องกันอุบัติเหตุได้จริงไหม มาตรฐานการทดสอบหมวกกันน็อกของเราทำผ่านมาตรฐานระดับอะไร แต่ก็ ยังไม่มีใครรู้ว่ามีมาตรฐานคืออะไร

“ สมมุติมาตรฐานปลอดภัยจากการกระแทกขนาดนี้พอได้ แต่ถ้าปลอดภัยมากกว่านี้ล่ะ จะปลอดภัยไหม มันเกิดตรงกับมาตรฐานหรือเปล่า เราไม่เคยมาวิจัยหรือพัฒนาว่าเราจะยกระดับมาตรฐานให้มันดีขึ้นยัง요 คนไทยใส่หมวกกันน็อกแบบหัวโขน เพราะเราร้อน หมวกกันน็อกที่ดีที่สุดคือเต็มใบ แต่เราใส่แบบเต็มใบไม่ได้ เพราะบ้านเรามันร้อน แต่ไม่มีใครวิจัยเลยว่าทำยังไงการใช้หมวกกันน็อกจึงจะปลอดภัย เหมาะสมกับบ้านเรา รายกวีวิธีการของสากลมาทั้งหมด แต่ไม่มีการทำหรือปรับให้เหมาะกับบ้านเรา ทำไมเราไม่มีวิธีการพัฒนาองค์ความรู้ในการสวมหมวกที่ปลอดภัย ทั้งที่นักวิจัยไทยก็ทำได้ ”

ในสังคมไทย มีผู้มีความรู้เรื่องความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน แต่ปัญหา ก็คือไม่มีกลไกขับเคลื่อนเพื่อนำไปใช้จริง เพราะผู้มีความรู้ไม่ใช่ผู้กำหนดนโยบาย และคณะกรรมการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็ไม่ได้ทำงานเต็มเวลา เพราะทุกคนมีหน้าที่อื่นอยู่แล้ว ดังนั้นหากรัฐบาลให้ความสำคัญกับชีวิตของประชาชนจริง ต้องให้ผู้มีความรู้เหล่านี้รับผิดชอบหน้าที่โดยตรง และต้องทำงานเต็มเวลา มีตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้ที่กำหนดทิศทางของนโยบายได้นำไปปฏิบัติ จึงจะช่วยแก้ปัญหาลดความสูญเสียจากอุบัติเหตุได้

ขณะที่ **รศ. ดร. กัณวีร์ กนิษฐ์พงศ์** ผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรีช่วยคมนาคม ซึ่งเป็นนักวิชาการที่ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องมอเตอร์ไซด์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากบริษัทกลางและกรมทางหลวง ศึกษาเฉพาะอุบัติเหตุเกี่ยวกับมอเตอร์ไซด์โดยเฉพาะ ให้ข้อสังเกตว่าจากงานวิจัย พบสิ่งที่น่าสนใจหลายอย่าง เช่น อุบัติเหตุจากมอเตอร์ไซด์ที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงมากขึ้น มีความถี่เพิ่มขึ้น รวมถึงมีสถิติผู้เสียชีวิตสูงขึ้น โดยพบลักษณะของอุบัติเหตุว่าเกิดจากความเร็วอันดับ ๑ รวมถึงรูปแบบการชน พบว่าที่เกิดบ่อยที่สุดคือรถล้มเอง โดยเกิดจากการเสียหลักชนข้างทาง แต่ถ้าเกิดอุบัติเหตุแล้วเสียชีวิตมักเป็นกรณีชนกับรถคันอื่น คือรถขนาดใหญ่ เช่น รถบรรทุก รongลงมาคือรถปิคอัพ พวกนี้ชนแล้วรอดยาก ส่วนที่ชนแล้วไม่ค่อยพบการเสียชีวิต คือชนมอเตอร์ไซด์ด้วยกันเอง ตัวผู้บาดเจ็บกับผู้เสียชีวิต ๗๐ เปอร์เซนต์ มักเป็นการบาดเจ็บที่หัว เพราะไม่สวมหมวกกันน็อก

อาจารย์กัณวีร์ให้ข้อมูลว่าบ้านเรามีการใช้มอเตอร์ไซด์สูงเป็นอันดับ ๓ ของโลก รองจากเวียดนามและมาเลเซีย และยังมีความเร็วเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แม้จะมีมอเตอร์ไซด์มากก็จริง แต่คนขี่ที่มีใบขับขี่แค่ประมาณ ๗๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น ไม่นับกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีใบขับขี่แค่ ๕๐ เปอร์เซนต์ นั่นหมายถึงครึ่งหนึ่งของกลุ่มวัยรุ่นไม่มีใบขับขี่ ซึ่งเป็นสถิติที่น่าเป็นห่วง

ในจำนวนนี้ในแต่ละปีมีอุบัติเหตุผู้ใช้รถมอเตอร์ไซด์เสียชีวิตประมาณ ๖๐๐๐ กว่าราย บาดเจ็บอีก ๒ แสนกว่าคน นับเป็นสถิติที่สูงมาก ถือว่าเป็นการสิ้นเปลืองทางเศรษฐกิจมหาศาล ไม่นับความสูญเสียด้านจิตใจ

รูปแบบการเกิดเหตุ จากงานวิจัยพบว่าถ้าเป็นอุบัติเหตุบนถนนทางหลวง มักเป็นกรณีการชนท้ายรถคันอื่น ทั้งจากรถใหญ่คือรถยนต์มาชนท้ายมอเตอร์ไซด์ หรือมอเตอร์ไซด์ไปชนท้ายรถใหญ่ เรื่องที่เกิดจากการขับซัดเร็ว เบรกไม่ทัน หรือรถคันอื่นขับรถเร็วแล้วมาชนท้ายมอเตอร์ไซด์ก็มี

“กลุ่มเสี่ยงของอุบัติเหตุคือกลุ่มวัยรุ่นอายุ ๑๕-๒๐ ปี มีสถิติการเสียชีวิตมากที่สุด ผู้ชายเสียมากกว่าผู้หญิง กลุ่มที่เสี่ยงสุดคือผู้ใช้แรงงาน นักเรียน นักศึกษา เยาวชน เราพบว่าอุบัติเหตุของผู้เสียชีวิต ๓๕ เปอร์เซ็นต์ มีแอลกอฮอล์เข้ามาเกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่คนที่เสียชีวิตมักไม่สวมหมวกกันน็อก สวมหมวกแค่ ๑๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น”

ปัจจุบันผู้ใช้มอเตอร์ไซด์สวมหมวกนิรภัยกันแค่ ๔๓ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ไม่ถึงครึ่ง ผู้ชนท้ายสวมแค่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ผู้ขับซัดเร็วนั้นราว ๕๐ เปอร์เซ็นต์ หรือครึ่งต่อครึ่ง

“ ที่จริงมาตรฐานของหมวกกันน็อกก็ต้องผ่านการทดสอบ แต่ปัญหาของบ้านเราคือเรายังไม่ได้ไปถึงมาตรฐานของหมวกกันน็อก การจะไปถึงขั้นนั้นได้หมายถึงเราต้องรณรงค์ให้คนขี่และคนซ้อนท้ายใช้หมวกกันน็อกเสียก่อน อย่างเวียดนามซึ่งก็ใช้มอเตอร์ไซด์กันเยอะ เขาสวมหมวกกันน็อกเยอะมาก ไปดูคุณภาพ สุ่มตรวจหมวกกันน็อกตามร้านที่ขาย ร้านค้าไหนขายหมวกไม่มีคุณภาพก็มีบทลงโทษ เขาลงโทษที่คนขาย เขาก้าวผ่านจุดที่รณรงค์เรื่องสวมหมวกกันน็อกได้แล้ว แต่ประเทศเรายังก้าวผ่านไปไม่ได้เลย ดังนั้นเรื่องมาตรฐานคุณภาพของหมวกอาจเป็นเรื่องถัดไปมากกว่าสำหรับบ้านเรา ”

“ บ้านเราต้องดูเรื่องการใช้หมวกกันน็อกเป็นหลักก่อน ทำยังไงให้คนใช้ให้มาก จะช่วยลดความรุนแรงของอุบัติเหตุ แต่เรายังไม่ได้มองว่าเราจะลดจำนวนอุบัติเหตุ ทางแก้ที่อยากทดลองทำคือทำยังไงเราถึงจะแยกมอเตอร์ไซด์ออกจากการใช้รถประเภทอื่นได้ โอกาสเกิดอุบัติเหตุจะน้อยลง ที่มาเลยที่เขากำหนดได้ผล คือการสร้างเลนจักรยานยนต์ เขาพิสูจน์มาแล้วว่าสามารถลดจำนวนผู้เจ็บและผู้ตายลงได้ เป็นวิธีการโดยใช้หลักวิศวกรรมจราจรมาช่วยเพื่อลดอุบัติเหตุ จะทำที่ไหนต้องมาศึกษาดูว่าถนนไหนใช้มอเตอร์ไซด์กันเยอะ ”

“ หากเรามีเลนจักรยานยนต์ เราจะป้องกันการย้อนศรของมอเตอร์ไซด์ได้เยอะ เขาไม่อยากยูเทิร์นกลับรถ ทำให้การย้อนศรยังอันตราย มันจะช่วยลดปัญหาการย้อนศรได้ เป็นไอเดียที่ทางเรากำลังจะเอาไป และเรื่องการจัดความเร็ว ตรวจจับความเร็ว ควรจะมีการควบคุมกำหนดความเร็วของมอเตอร์ไซด์ ตอนนีกฎหมายกำหนดคือให้มอเตอร์ไซด์กับรถใหญ่จำกัดความเร็วไว้เท่ากัน ทั้งที่เป็นรถคนละประเภท ดังนั้นควรต้องแยกให้ชัดเจนว่า

มอเตอร์ไซค์ควรจำกัดอยู่ที่ความเร็วเท่าไร และต้องมีเทคโนโลยีช่วยในการจับกุมด้วย ”

ผู้ขับขี่มอเตอร์ไซค์ส่วนหนึ่งเห็นว่าการเดินทางระยะใกล้ จึงไม่สนใจสวมหมวกกันน็อก ต้องรณรงค์ว่าถึงแม้การขับขี่ระยะใกล้ ใช่ว่าโอกาสประสบอุบัติเหตุจะไม่มี

“ การใช้มอเตอร์ไซค์ยังมีความจำเป็นอยู่ในบ้านเรา เพราะระบบขนส่งสาธารณะของเรายังไม่เพียงพอ มันก็จำเป็นกับชีวิตคนไทยอยู่ แต่ปัญหาคือเราต้องมาดูแลรูปแบบการใช้งานว่าทำอย่างไรการใช้มอเตอร์ไซค์ถึงจะปลอดภัย เช่น สร้างให้มีเลนมอเตอร์ไซค์ คนใช้จักรยานมีน้อยกว่าใช้มอเตอร์ไซค์เยอะมาก แต่เราสามารถทำเลนจักรยานได้ ขณะที่มอเตอร์ไซค์คนใช้มีถึง ๑๙ ล้านคันทั่วประเทศ ”

“ หน่วยงานของรัฐควรต้องพิจารณา หาวิธีการทำให้คนใช้มอเตอร์ไซค์ใช้ได้อย่างปลอดภัย เราอาจต้องจำกัดอายุ ว่าต้องอายุ ๑๕ ปีขึ้นไปถึงขี่มอเตอร์ไซค์ได้ แต่ทุกวันนี้เราปล่อยให้เด็กอายุ ๑๒ ขวบขี่มอเตอร์ไซค์ สถานบันการศึกษาก็ต้องช่วยกันดูแลเยาวชนกลุ่มนี้ด้วย หากจะขี่มอเตอร์ไซค์มา ทางโรงเรียนก็ต้องให้เขาสวมหมวกกันน็อก ทุกวันนี้มีกฎหมายของบางมหาวิทยาลัยเข้มงวดว่านักศึกษาต้องสวมหมวกกันน็อก ไม่จั้นห้ามเข้าสถานที่ ซึ่งเป็นมาตรการที่ดี ”

อาจารย์กัณวีร์มองว่าถ้ามีการควบคุมเรื่องความปลอดภัย กำหนดความเร็ว กำหนดโซนนิ่ง อย่างเช่นเวียตนามที่มีการหาวิธีใช้มอเตอร์ไซค์ได้อย่างปลอดภัย หรือไต้หวันซึ่งเป็นบ้านเมืองที่เจริญแล้ว ยังให้ใช้มอเตอร์ไซค์เป็นพาหนะหลัก มีผู้ใช้กันมาก และปลอดภัยได้ผลด้วยหลายมาตรการที่รัฐนำมาใช้ เช่น ถ้าเป็นถนนสายหลักมีการใช้เลนมอเตอร์ไซค์ ถนนในเมืองก็มีการจำกัดความเร็ว มีกฎให้สวมหมวกกันน็อก ฯลฯ

“ ที่จริงเรื่องเลนมอเตอร์ไซค์เป็นเรื่องสำคัญ เพราะมอเตอร์ไซค์เป็นยานพาหนะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ต่างจากจักรยานที่ใช้ในการพักผ่อนท่องเที่ยวสุขภาพ ออกกำลังกาย แต่เพราะมอเตอร์ไซค์เป็นยานพาหนะของคนมีรายได้น้อย ทำให้เสียงของคนกลุ่มนี้แทบไม่ค่อยมีน้ำหนักในสังคม ”

รัฐควรเพิ่มโอกาสในการทํารวจัยเรื่องการขี่มอเตอร์ไซค์ให้มากขึ้น เพื่อสามารถนำผลไปใช้ได้จริงอันจะสามารถลดความรุนแรงและการสูญเสียลงได้มากกว่าที่เป็นอยู่ เช่น พบว่าคนขี่มอเตอร์ไซค์ไม่ค่อยใช้เบรก สะท้อนถึงทักษะของผู้ขับขี่โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นว่าขับเป็นแต่ไม่รู้วิธีการควบคุมมอเตอร์ไซค์อย่างปลอดภัย ขณะที่ในต่างประเทศ ผู้ขับขี่มอเตอร์ไซค์ต้องไปเข้าคอร์สเรียน

จากผู้มีความรู้จริง ต่างจากบ้านเราที่หัดกันเอง ทำให้ทักษะในการควบคุมรถเวลาเกิดเหตุฉุกเฉินไม่มี หรือแม้แต่การให้ใบอนุญาตขับขี่ในบ้านเรา ถือว่าให้กันง่ายไปไหม โดยไม่ได้ผ่านการอบรม ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นคำถามที่ต้องขบคิด พิจารณา

“ องค์ประกอบหนึ่งในการเกิดอุบัติเหตุ คือพฤติกรรมของผู้ขับขี่มอเตอร์ไซค์ และลักษณะทางกายภาพของถนนด้วย บางครั้งเวลาเกิดเหตุเราโทษคนขับไว้ก่อน แต่เราพบว่ามอเตอร์ไซค์ล้มเอง พอล้มแล้วบางกรณีเขาไม่น่าจะถึงขั้นตาย แต่ถนนบ้านเราเอื้อให้ตายได้ง่าย เช่น เราปลูกต้นไม้ข้างทางเยอะ หรือถนนมีความชันมาก เขาก็มีโอกาสนะเสียวชีวิตได้ เพราะพอรถตกข้างทางก็ไปอัดกระแทกกับต้นไม้ หรือแท่งเบรื่ออร์ปตลอดภัยสำหรับรถยนต์ แต่อาจไม่ปลอดภัยสำหรับมอเตอร์ไซค์ แท่งเบรื่ออร์นี้ถ้ามอเตอร์ไซค์ชนคนขับหรือคนซ้อนอาจตายได้ ที่มาเลยเบรื่ออร์เขาเลือกใช้ให้ปลอดภัยทั้งกับคนใช้รถยนต์และคนใช้มอเตอร์ไซค์ ”

“ เรื่องถนนถือว่าเป็นองค์ประกอบร่วมด้วย ไม่ใช่แค่คนขับอย่างเดียว มันเป็นเรื่องกายภาพของถนนที่เราต้องดูแลด้วย ส่วนเรื่องตัวรถเขาก็พยายามมีนวัตกรรมเรื่องแอร์เบ็คเข้ามา มอเตอร์ไซค์บ้านเรายังไม่ค่อยมีแอร์เบ็ค ต่างจากรถยนต์ที่ยังมีอุปกรณ์นิรภัยช่วย ทั้งที่สิ่งนี้น่าจะช่วยเรื่องความปลอดภัยได้ส่วนหนึ่ง อย่างน้อยก็ลดแรงกระแทกได้ นี่เป็นเรื่องของตัวรถที่ผู้ผลิตต้องคำนึงถึงมากขึ้น ไม่ใช่แข่งกันทำมอเตอร์ไซค์ที่แรง เวลาโฆษณาพูดถึงความแรง เร็ว แต่ไม่มีรุ่นไหนที่ผลิตออกมาว่าเรามีอุปกรณ์ความปลอดภัยที่ช่วยเซฟชีวิตผู้ใช้ ”

ขณะที่ **ดร.อุษณีย์ สัตถลวงค์** หนึ่งในทีมนักวิชาการ โครงการวิจัยและพัฒนาชุดคู่มือการจัดการเรียนรู้เพื่อการใช้ถนนอย่างปลอดภัย มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ภายใต้โครงการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนนระยะที่ ๔ มูลนิธินโยบายถนนปลอดภัย ที่มี ผศ. ดร. ดวงจันทร์ เดี่ยววิไล เป็นหัวหน้าโครงการ ให้ข้อมูลว่าการทำชุดกิจกรรมเรื่องการใช้ความรู้กับเด็กและเยาวชนในระดับอุดมศึกษา มีрымต้น และมีрымปลาย เรื่องการใช้ถนนอย่างปลอดภัย ทั้งในผู้เดินเท้าและผู้ใช้รถ เพราะตระหนักว่าชีวิตคนเป็นเรื่องสำคัญ คนเราต้องดูแลชีวิตตนเอง

ในมุมมองของถนน มีข้อสังเกตว่าเครื่องยนต์มีศักยภาพเหนือกว่ามนุษย์ในบางด้าน คนขับรถจึงต้องพึ่งสำนึกเสมอ คนเราอาจนึกว่าเราสามารถควบคุมรถได้ แต่บางครั้งหากเราเหยียบคันเร่งขนาดนี้ แต่เครื่องยนต์อาจไปได้ไกลกว่า อีกประการ คือมนุษย์ต้องรู้ว่ศักยภาพที่ตนมีอยู่ เมื่อสถานการณ์เปลี่ยน ศักยภาพอาจจะลดทอนลง เช่น กรณีชนมอเตอร์ไซค์ หากเราหยุดนิ่งอยู่กับที่ ลานสายตางะชัด ๑๕๐ องศา แต่เมื่อเราเคลื่อนที่ไป ๑๐ องศา ลาน

สายตาอาจแคบลง พอเคลื่อนที่สักระดับหนึ่งอาจจะเห็นเฉพาะเส้นตรงอยู่ข้างหน้า แสดงว่าคนขับรถยนต์และคนขี่มอเตอร์ไซด์อาจมีจุดบอดอยู่ เวลา รถยนต์กับมอเตอร์ไซด์ชนกัน ทั้งสองฝ่ายต่างพูดว่ามองไม่เห็นอีกฝ่าย ความจำกัดด้านการเคลื่อนที่ของวัตถุที่มีส่วนในเรื่องการมองเห็นนี้อาจเป็นเรื่องจริงในหลักการทางวิทยาศาสตร์

ความรู้เหล่านี้หากคนใช้รถสำเนียงและตระหนัก การขับขี่ยวดยานในห้องถนนจะปลอดภัยกับชีวิตมากขึ้น

“ ปัญหาพื้นฐานของคนใช้มอเตอร์ไซด์คือคนใช้อยู่ในกลุ่มที่ไม่ค่อยมีเงิน เขาสำนึกในความปลอดภัยก็จริง แต่เขาไม่มีเงินซื้อชีวิตได้เท่าคนมีเงิน เขาอาจไม่มีทางเลือกอื่น จึงจำเป็นต้องเลือกใช้มอเตอร์ไซด์ เพราะราคาถูก พอซื้อหาได้ เดี่ยวนี้คนซื้อมอเตอร์ไซด์ให้ลูกหลานขึ้นไปเรียน แต่ความรู้เรื่องมอเตอร์ไซด์ในกลุ่มวัยรุ่นนี้ไม่พอ เมื่อไทยเราออกกฎจราจร แต่ไม่เคยบอก ว่าทำไมถึงออกกฎนี้ ทำให้คนไม่เชื่อในกฎ ”

“ ถ้าคนใช้รถใช้ถนนรู้ว่าชีวิตคุณมีค่า เครื่องยนต์กลไกคุณบังคับไม่ได้ หรือได้แค่ในระดับหนึ่ง คุณจะระมัดระวังมากขึ้น ชีวิตคุณก็จะปลอดภัยขึ้น ”

อาจารย์เกษร วงศ์อุปราช หนึ่งในทีมงาน กล่าวถึงรายละเอียดของโครงการวิจัยชุดนี้ว่าทีมงานมีการออกแบบทำชุดคู่มือครู และชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ถนนอย่างปลอดภัย โดยนำเครื่องมือชุดนี้ไปใช้ และปรับให้เหมาะกับการเรียนรู้ของผู้ใช้ในสถาบันการศึกษาและโรงเรียน ชุดแรกเป็นกิจกรรม ๕ ชิ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปทีละขั้น ขั้นแรกเป็นการเล่าเรื่องใกล้ตัว โดยให้ทุกคนเล่าเรื่องของตนเองเรื่องการใช้รถใช้ถนน ตลอดจนอุบัติเหตุที่ได้พบเห็นจริงในชุมชน โดยใช้วิธีใช้บทบาทสมมุติ

“แต่ละคนจะได้บทบาทสมมุติของตัวเอง สมมุติว่าเขาเป็นตัวละครนั้น และผู้เกี่ยวข้องในอุบัติเหตุครั้งนั้น เพื่อทำความเข้าใจปัจจัยที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมีอะไรบ้าง มีองค์ประกอบอะไรที่ทำให้ถนนปลอดภัย หรือไม่ปลอดภัย เช่น คน ยานพาหนะ สภาพถนน หรือสภาพแวดล้อม เช่น ฝนตก หมอกลง แต่ละคนจะได้ข้อมูลคนละส่วน พอมาคุยกันก็ทำให้ได้เห็นหลากหลายมากขึ้น จากนั้นจะมีการทำแผนผังวาดเป็นแผนที่อุบัติเหตุ เพื่อดูว่าจุดที่รถชนกันอยู่ตรงไหน ดูว่าผู้เรียนสามารถร้อยเรียงเรื่องราวได้ไหม จากชุดที่ ๑ นี้ผู้เรียนจะได้แผนผังอุบัติเหตุที่ใกล้เคียง เพื่อจะได้รู้องค์ประกอบของความปลอดภัย หรือไม่ปลอดภัยบนท้องถนนด้วยตนเอง”

ชุดที่ ๒ เป็นการเชื่อมโยงตัวตนกับเรื่องราว เมื่อผู้เรียนได้บทบาทสมมุติชุดแรก เช่น ถ้าได้บทบาทเป็นคนขี่มอเตอร์ไซด์ที่ซัดไปชนคน ตนจะรู้สึก

อย่างไร ผลคือทำให้ผู้เรียนรู้เกิดความเห็นใจผู้อื่น เมื่อทำชุดเรียนรู้หลายๆรอบมากขึ้น ความเป็นจิตสาธารณะจะเกิดขึ้น เป็นการตระหนักถึงใจเขา ใจเรา

ชุดที่ ๓ เป็นการเรียนรู้เรื่องราคาชีวิตในเรื่องของความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุ เช่น ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล นอกเหนือจากนี้ยังรวมถึงการเสียโอกาสในการทำงาน ความพิการที่เกิดขึ้นประเมินเป็นตัวเลขได้เท่าไร รวมถึงการสูญเสียที่ไม่ใช่เรื่องตัวเลข แต่เป็นความสูญเสียด้านจิตใจ ฯลฯ

ชุดที่ ๔ เป็นการเสนอทางออก อาจให้ผู้เรียนรู้ได้ทบทวนแผนผังในชุดแรกๆ และให้ข้อมูลเพิ่มเติม เช่น ให้ข้อมูลของคนขับมอเตอร์ไซค์เพิ่มขึ้นว่าเขาเป็นใคร กำลังจะไปไหน หรือเหยื่อจะไปไหน พอถูกชนแล้วเขากำลังทำอะไร นักเรียนจะเรียนรู้แล้วว่าราตรากำลังจะไปซื้อหมูบึ่ง แล้วเกิดอุบัติเหตุ ช่วยแม่ขายของไม่ได้แล้ว ให้เด็กลองประมาณค่าใช้จ่ายทุกฝ่ายทุกด้านว่าแต่ละคนเสียอะไรบ้างที่คิดเป็นเงินได้ และที่ตีค่าเป็นเงินไม่ได้ ผลลัพธ์ที่ได้รับคือผู้เรียนรู้จะเห็นค่าเสียโอกาสของชีวิตเวลาเกิดอุบัติเหตุขึ้น เช่น เสียเวลา เสียอนาคต ซึ่งบางอย่างเงินไม่สามารถใช้ได้ เช่น เสียใจ เสียสุขภาพ ขาดหัก ซ่อมมอเตอร์ไซค์ไม่ได้ แบบทดสอบนี้จะทำให้รู้ว่าอุบัติเหตุทำให้เกิดความสูญเสียทั้งร่างกายและจิตใจ ให้ผู้เรียนรู้ได้ลองเสนอทางออกว่าจะต้องทำอะไรจึงจะใช้รถให้ปลอดภัย

“แบบทดสอบของเราจะต่อเนื่องเชื่อมโยงกันจากชุด ๑ ไป ๒- ๓- ๔- ๕ เพื่อวิเคราะห์ว่าพฤติกรรมไหนที่ทำแล้วไม่ปลอดภัย ทำอย่างไรจึงจะปลอดภัย ให้เขาเสนอทางออกที่เหมาะสม เช่น ไม่ซัดย่อนศร ถ้าสวมหมวกกันน็อกอย่าล้มสายรัดอย่างด้วย จากนั้นผู้เรียนรู้จะช่วยกันกำหนดกติกาว่าต่อไปนี้จะทำอย่างไรให้การใช้ชีวิตบนท้องถนนปลอดภัย โดยไม่ทอดธุระว่านั่นนี้ข้ามน เพิ่มความตระหนักว่าฉันจะทำเอง ไม่โทษคนอื่น หรือโทษสภาพแวดล้อม เช่น ว่าถนนไม่ดี ซึ่งจะนำไปสู่กิจกรรมชุดที่ ๕ เป็นการถอดบทเรียนว่าเรานำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาไปใช้อย่างไร ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สามารถสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่ดีได้ ดังนั้นผู้เรียนรู้ได้ทดลองทำเอง เรียนรู้เอง และจะค่อยพัฒนาการเรียนรู้เรื่องการใช้ถนนอย่างปลอดภัยขึ้นเรื่อยๆ ”

เป็นการเรียนรู้เพื่อจะสร้างภูมิคุ้มกันและตระหนักในคุณค่าของชีวิตที่ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ เพื่อจะได้ไม่ต้องพบกับความสูญเสียดังแต่ยังเป็นกล้าว่อน

เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักสร้างความปลอดภัยบนท้องถนนในวันข้างหน้าด้วยตนเองได้...ในท้ายที่สุด

ทำความเข้าใจ...“แผนเยาวชนกับความปลอดภัยทางถนน”

แผนเยาวชนกับความปลอดภัยทางถนน เป็นหนึ่งในประเด็นการขับเคลื่อนของแผนงานศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน ระยะที่ ๔ (ปี ๒๕๕๗-๒๕๕๙) มีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาชุดความรู้ถนนปลอดภัยสำหรับเด็กและเยาวชน สนับสนุนการจัดการข้อมูลอุบัติเหตุเพื่อขับเคลื่อนงานผ่านเครือข่ายวิชาการ เผยแพร่ชุดความรู้และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนงานไปยังกลุ่มเป้าหมาย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสาธารณชน รวมถึงการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญห อุบัติเหตุทางถนนที่เกิดกับเด็กและเยาวชน โดยดำเนินงานภายใต้ ยุทธศาสตร์หลัก ๒ ข้อ ดังต่อไปนี้

- (๑) พัฒนาชุดความรู้ในการจัดการความปลอดภัยทางถนนเพื่อขับเคลื่อนระบบและกลไกการจัดการความปลอดภัยทางถนนของเด็กและเยาวชน
- (๒) สนับสนุนให้เกิดการจัดการข้อมูลสถานการณ์การบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กและเยาวชน ข้อมูลวิชาการและองค์ความรู้ต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญห อุบัติเหตุทางถนน

การจัดทำหนังสือบทเรียนที่แลกมาด้วยน้ำตา เป็นความร่วมมือระหว่างศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน และ บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด นอกจากหนังสือเล่มดังกล่าวแผนเยาวชนยังมีการสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาชุดคู่มือการจัดการเรียนรู้เพื่อการใช้งานอย่างปลอดภัยร่วมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นคือ ได้ชุดคู่มือที่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหากดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

หากท่านสนใจข้อมูลวิชาการ องค์ความรู้ ที่เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยทางถนนในกลุ่มเด็กและเยาวชน สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.roadsafetythai.org/> โทรศัพท์ ๐๒ ๙๓๘๘๘๙๐ โทรสาร ๐๒ ๙๓๘๘๘๒๗